

Cloud Boohen:
Forró ölelésből hideg valóságba

avagy

Szilágyi János
15 évnyi költészete

Szusznéknak (†) és Bátorinak,
akik minden akváriumukból és terráriumukból kitörtek

Előszó

A kérdésre, hogy létezik –e romantikus költészet a 21. században, egyértelműen igennel felel ez a kötet. Amint a cím is jelzi, a költemények meghatározó gondolati eleme a kijózanodás: illúziókból, képzeletből, múltból, szerelemből. Őszinte szembenézés ez; számvetés, elszámolás emlékekkel, örömökkal, esendőségekkel és bűnökkel. A versek a belső én és a világ küzdelmének örök színterére kalauzolnak, ahol a kiontott vér melege és a seb okozta fájdalom minden alkalommal emlékeztet bennünket arra: valóban élünk.

Tizenöt év – hosszú időszak bárki életében, különösen, ha az ifjúság kulcsfontosságú korszakát öleli fel. Sokszor szívfájdító emlékek, de örömteli pillanatok, és életre szóló tapasztalások színpada is ez. Az egymásra épülő korszakrétegek művei azonban a személyes vonatkozásokon túl számos kulturális többlettartalommal gazdagodnak; filmekből, játékokból származó utalások és idézetek bújnak meg a versszakok közt, az értő olvasó felismerésére várva. A gyűjtemény szinte minden darabját erős karakterisztika jellemzi: kompromisszumok nélkül megélt érzelmek, a mindet vagy semmit elv ősi dilemmája. A versek írója nem bonyolódik alkuba az élettel, nem éri be félmegoldásokkal.

A kiadvány olyan, mint egy szövegbe fogalmazott fényképalbum - célja nem pusztán gondolatok sorokba rendezése, hanem egy adott élmény, érzelem esszenciális megragadása, az emlékezésen túl pedig a megélt örömek és veszteségek feldolgozása. A gyűjtemény egyik központi eleme férfi és a nő örök kettőssége, életútjuk találkozása majd szétbomlása: az összeolvadás extázisa, az egység megtapasztalása, s az ezt követő elszakadás bánata visszatérő motívuma a műveknek. A másik lényegi gondolatkör vágy: egy szebb, jobb, őszintébb valóság iránt, egy olyan elveszett jövő iránt, melynek csírája ott lapul a versek mögötti hátrahagyott időben és térben.

A formai megvalósulás ugyan gyakorta szabálykövető, a tartalom mégis sokrétű és szerteágazó – időről-időre kitör a klasszikus strukturális elemek kötelékéből, sokkal inkább szabadon áramló gondolatok és érzések sora, olykor dalszövegnek is beillő szakaszokkal, prózai kitérőkkel. Az történeti ív, melyet a művek leírnak több, mint pusztán az ébredés megélése. Feleszmélés egy álomból, visszatérés a valóságba, ugyanakkor viszont érlelődés, kibontakozás és növekedés is; korszakzárás, de új utak, új dimenziók feltárása is egyben.

Személyesen ismervén a művek gazdáját, jó szívvel ajánlom e kötetet mindenkinek, aki átélte velünk párhuzamosan az ezredforduló utáni időszak olykor viharos, olykor csöndes, olykor pedig megindítóan szép pillanatait. Az élet időnként kíméletlen, fordulatai közt az alkotás az, ami képes kiragadni az embert a jelen csapdájából, új távlatokat nyitni, és mozgósítani a lélek erőtartálékait. Törj utat magadnak. Áss még mélyebbre. *„Sohase arra menj, ahová út vezet, hanem amerre nincsen ösvény sem, és hagyj nyomot magad után.”*

Használati Utasítás

A szokásokkal ellentétben már itt, a kötet elején megfogalmaznám azokat a tanulságokat, amiket egy ilyen írás végén lenne érdemes, vagy amilyen következtetéseket levonna és hasznos útravalókat megfogalmazna az olvasó magának:

„Jó tett nem felejtődhet.”
„A valóság alakzatok és formák sokasága.”
„Mindig kövesd a jeleket!”
„Ne szúrd le túl korán a lánczsádat a földbe.”
„A véleménynek nincs előfeltétele.”
„Ne várj a fontos dolgokkal.”
„Az igaz ember kitart.”

Így ha tovább olvasol marad az, amik ezek az írások: versek helyett dobbanások. Előbbi hagyományos definícióinak ritkán is felelnek meg. A geneziszről röviden annyi, hogy egy forró nyáron egy nagyszülők levegőtlen emeleti raktárában egyszer egy fiatal fiú megtalálta **Francois Villon** összegyűjtött műveit és azon belül *A szív és a test vitáját*. Aztán a dolgok eldurvultak. Mert hajlamosak rá.

A kötet számozása észrevehetően nem az első műtől kezdődik, ami magyarázatra szorul. Van egy első kötet, 94 még inkább verssel, zsengebbekkel valamivel az itt szereplőknél. Annak *'Vándorló testek'* a címe. Így itt 414 számozott dobbanást találtok és több jelöletlen művet, amik nem sorolhatóak igazán sehová és három rövidebb novellát, egypercest, esszét. Többel nem terheltem volna a gyűjteményt, hogy ne tűnjön „ornehéznak”.

A borítón a tehetséges [Papp Norbert](#) alkotása látható, akinek ezúton is köszönöm, hogy hozzájárult a kép felhasználásához. Az első kötetnek is hasonló volt a fedője és amellet úgy érzem rengeteg mindent kifejez, ami aztán a kötetben szerepel. A címe: *Szavak helyett*, ami pedig különösen illendő szerintem.

Szót kell ejtenem arról ki vagy ki volt [Cloud Boohen](#). Ez kicsit furcsa lesz. Volt szerencsém a kötet által ölelt időtartam során évekig szoros lelki rokonságban alkotni vele, túlzás nélkül befejezni egymás gondolatait annak ellenére, hogy ő egészen más világ lakója. Az ő otthona sokban hasonlít a középkor végi Görögországhoz, így minden közös írásunkban a modern kifejezések általában az én bűneim voltak, ha nem értettem tisztán vagy nem tudtam megfelelő az én nyelvemen. Ez a kötet az övé is éppúgy, mint az enyém, s ahogy szerelmeim, úgy szeretteim is osztottam vele. Már nincs köztünk.

Az írások után olykor feltűnik **Ecs mester** kommentárja, aki nem kevésbé misztikus alak, mint a szerzőtársam. Két világ között áll, hol innen, hol onnan vett bölcsességével dicsér,

kiegészít és kritizál. Sohasem láttam az arcát, sohasem beszéltem vele, de nem lett volna teljes a mű, hogyha kommentárjait nem őrzöm meg a sorok végén. Bárhol is jár, remélem nyugalmat talált.

Az *Előszó* megírására legkedvesebb barátomat és egyben egyik kedvenc zeneszerzőmet kértem fel, **Fekecs Mátét**. Én őt úgy nevezem *Komattre*, Cloud Boohen úgy ismerte, mint *Isidor de Sedierta* és én nagyon hálás vagyok neki, hogy szavai vezetik fel soraimat és hogy együtt küzdöttük végig az elmúlt másfél évtizedet vállt vállnak vetve. Meg remélem még sokat.

A fülszöveget, a szerző bemutatását részben szeretetből, részben sportszerűségből **Vincze Zsuzsanna Anett** írta meg felkérésemre. Őt *A'frad* néven ismertem meg és Cloud Boohen számára *Naima ab'Never* volt. Szeretetből, mert hűségesebb barát és alkotótárs kevés adatott életemben. Sportszerűségből, mert igazságos, hogy a most következő írások után ő írhasson véleményt rólam. Civilben is másoknak segít okosabban élni és enni. A kettő pedig hasonló.

Az utolsó oldalon/fedőlapon/borítón található képet **Szécsényi Dániel** készítette, aki nekem és Boohennek is mint *Rafin* ismert. Van szerencsém olyan fiatal korától ismerni, mint amikor Cloud és én elkezdtünk együtt írni. A fivérem. Vizuális, esztétikai kérdésekben (is) egyértelműen kikérem a véleményét és hallgatok rá. Hogy ne tenném.

Mindannyiuknak köszönöm a hozzájárulásukat és segítségüket a kötet elkészültéhez. Neked pedig reménybeli olvasó még annyi útravalót adnék még, hogy az irodalom is olyan, mint minden kétélű kard és áll rá a régi szólás, hogy kis mennyiségben gyógyszer, nagy mennyiségben méreg. S tudom, hogy olykor sűrű lesz a kötet tartalma. Javaslom, hogy egyszerre többet, mint amennyit dátum szerint írtunk el ne olvass, csak ha nagyon van rá szomjad. Ha úgy érzed fulladnál és elvesznél esetleg jusson eszedbe, hogy ezek itt a mi érzéseink voltak. Emellett fontos lehet, hogy minden sort komolyan kell venni, üvölni.

**Jó szelet, sok kalandot kívánok neked a dobbanásokhoz
és azon is túl szép életet és jó halált.**

*Szilágyi János
2021. július 2.
a Kincstárban*

95. Fanfár a Hősökért

Borús szirtek árnyékában seregek vonulnak,
Vad hadak egymásba vérrel és vassal fonódnak.
Minden seregből sokan elhullanak,
Neves és névtelen hősök is.
Egyedül a győzők hallják meg,
A Fanfárt a Hősökért ...

2006.

Éjfél van.

A hold ezüstösen csillog egy kék kárpit mögül, szerelmesek bújnak összebb, gyászolván egy újabb napot.

Nem magukért könnyeznek, s váltanak keserű csókokat, az idő homokszemeit siratják s velük elfolyó ifjúságukat.

Engem, kit űznek álmai, egyedül talál a sápadt holdsugár és arcomon megpihenve társra talál, hacsak egy pillanatra is.

Együtt könnyezünk az ifjúság elfolyó homokja felett ezután.

Éjfél van.

2006.06.27.

[Amund] Lombok Árnyán

Eltévedtél? Eltévedtem. Nem találsz haza? Én már nem keresem a hazavezető utat. Lehet, hogy nincs ilyen út többé. Elfáradtál? Borzalmasan elfáradtam. Van egy hely, a Lombok árnyán, ahol megpihenhetsz. Álmodni szeretnél? Csak akkor ha szeretnél ... nem mindenki szeret álmodni mostanában.

Két fehér pont

Az öreg jegesmedvének már régen nem volt mit mondania a párjának. Napjaik egyformán teltek el és nem tettek közöttük különbséget. Nem tudták volna megmondani, hogy mióta vannak együtt, mert számukra nem létezett az idő sem. A jegesmedve pár nagyon szerette egymást.

Mikor a jégpáncélon szikrázott a nap, közösen indultak el felfedezőútra a végtelennek tűnő *hósíkságokon*. Ilyenkor fiatalabbnak érezték magukat és előfordult, hogy a vidám kergetőzés után, egy-egy hóbucka tövében szeretkeztek. Együtt buktak a víz alá, sokszor előbb partra hozták a kifogott halakat és csak azután ették meg őket. A nap végén jóleső fáradtsággal tértek meg a barlangjukba, ahol az öreg jegesmedve párja mindig hamar elaludt kedvese ölelésében. Ő mindig később, a kint fúvó éjszakai szelek bűgását hallgatva aludt csak el. A jegesmedve pár nagyon szerette egymást.

Azokban a napokban, amikor az égen nem világított a nap, az öreg jegesmedve egyedül kelt útra halászni és hagyta, hogy párja békésen aludjon tovább. Ilyenkor hosszabb utakra indult, hogy kettejük számára elegendő halat tudjon hazavinni. Voltak olyan napok is, hogy ez nem sikerült, mert a víz túl hideg volt a halak számára. Ilyenkor kevesebb hallal tért haza és azt mondta a párjának, hogy a maga részét már megette út közben, majd üres hassal eldőlt a

kimerültségtől. Kedvese ilyenkor hallotta, hogy az öreg jegesmedve gyomra korog álmában és hálásan mellé bújt, hogy az *őszfehér*, átázott bunda hamarabb megszáradhasson. A jegesmedve pár nagyon szerette egymást.

Egyszer, mikor a napfény szikrázott a jégen, az öreg jegesmedve hamarabb ébredt a párjánál. Várta, hogy felébredjen, de a kedvese nem nyitotta ki a szemét. Nagyon öreg volt már, a jegesmedve mellett észrevétlenül fogytak el az évei és nem gondolt a halállal. Még álmában is az öreg jegesmedvét ölelte, amelyből soha többé nem ébredt föl. Az *őszfehér* bundájú medve kiballagott a barlang elé és leült, mereven a tejfehér horizont felé tekintve. Arra gondolt, hogy milyen sok mondanivalója lenne a párjának, de ő alszik és nem ébred föl többé. Visszamászott a kedveséhez és mancsaival átölelte hűvös testét. Először lassan könnyezni, majd hangosan bőgni kezdett. Később, a kint fúvó szelek bűgását hallgatva aludt csak el.

2006.10.19.

96. Az én szerelmem

Láttam, hogy az ablakodban fény világít.
Tudtam, hogy ébren vagy és egyedül.
Tudom, hogy nem beszélsz velem már sosem.
Nekem is lenne mit mondanom, de nem teszem.

Néztem az árnyat, mely függönyödön táncolt,
Én voltam az árnyék.
Sohasem érintettelek, nem mondtam, mit érzek,
Így védtelek és így őriztelek.

Féltelek ma is magamtól, még mindig.
Nem érezted még, azt ami a legrosszabb bennem,
Mert nem mutattam neked, milyen az én szerelmem...
És nem árultam el neked azt sem, hogy féltelek.

Mert az én szerelmem öl és keserű,
Keserűbb, mint a fájdalom vagy a bánat könnyei.
Mindent követelő és mindenkit elmaró,
Keservesen féltő, vággyal szerető.

Az én szerelmem láng,
Láng, amely elhamvaszt, kínozt és megöl.
Az én szerelmem tűz,
Tűz, amely testednek ad meleget.

Az én szerelmem a tenger,
A tenger, mely elragad, megfolyt és megöl.
Az én szerelmem a folyó,
A hús vizű folyó, mely szomjadat oltja.

Láttam, hogy az ablakodban kihunyt a fény.
Tudtam, hogy csendesen fekszel, álomra várva.
Tudod, hogy nem beszélek veled már sosem.

Neked is lenne mit mondanod, de nem teszed.

2006.10.24.

97. Csillagok fénye alatt

Annyi csillag van az égen.
Nézd, milyen magasan vannak
Van, amelyik vezet és van, amelyik lehull.
Melyiket kövessem én...

Sötét van és nincsenek fellegek
Csak ők ragyognak felettem,
Tőlem távol jéghideg magányban,
Önnön lángjuk fényénél vakul.

Annyi csillag van az égen.
Nézd, milyen magasan vannak
Van, amelyik vezet és van, amelyik lehull.
Melyiket kövessem én...

2006.12.18

98. Az úr végtelen

Az úr végtelen síkja lesz az én tengerem,
igát nem ismerő álmaim színtere.
Az én dalom, a Föld dala lesz,
otthonomé, amely nem bocsát nekem.

Tudom barátom, nincsen számomra holnap.
Mit védelmezek azt a kor törli le.
Kevés leszek megvédeni, de megesküdtem,
Hogy életemmel és véremmel utolsó leheletemig védem.

Nem kötnek a földre, sem becsvágy sem kötelesség.
Soha semmi nem bírhat rá, hogy sárban éljek ismét.
De tudom, hogy a férgek és patkányok társadalmán belül,
Emberek is élnek mint én, hozzájuk köt esküm.

A küldetés nem változik, nem változhat soha.
Cél nem szentesít eszközt, eszköz minősíti a célt.
Távoli csillagok hideg fénye melegít,
Add hogy ne kelljen soha visszanéznem többé.

2007.01.25.

99. Szerettem volna

Szerettem volna jó gyerek lenni,

de már nem vagyok gyerek.
Szerettem volna mindig első lenni,
de már nem vagyok első.
Szerettem volna túlélő, sebezhetetlen lenni,
de már nem vagyok sebezhetetlen.
Szerettem volna örökké szerelmes lenni,
de már nem vagyok szerelmes.
Szerettem volna igaz lovag lenni,
de már nem vagyok igaz.
Szerettem volna gondtalan, cseles gazember lenni,
de már nem vagyok gondtalan.
Szerettem volna büntelen lenni egész életemben,
de már nem vagyok büntelen.
Szerettem volna jó apa lenni,
de már nem vagyok apa.
Szerettem volna még utoljára hallani az altatódalt,
de már nem éneklis senki.
Szerettem volna örökké mellettem maradni,
de már nem én vagyok mellette.
Szerettem volna őszinte lenni hozzá,
de már nem vagyok őszinte senkivel.

2007.02.02.

100. Minden értelme

Mert számomra te vagy minden értelme,
mert számomra érted forog a világ.

Körülöttem minden elfakul,
elmúlik, elhallgat szótlanul.
Csak emléked, szépséged maradt nekem.
Hát ne vedd el mindazt mi szép
volt
veled.

Fájdalmas dal vagy szívemben.
Hangok nélkül is hallgatlak.
Nem maradt már bennem semmi sem,
mert elmentél és elvitted mindenem.

Mert számomra te vagy minden értelme,
mert számomra érted forog a világ.
Hisz nélküled nem múlhat el a tél
és tavaszt hiába vár a világ.

Hát maradj, maradj velünk örökre,
szépséged lesz a himnuszunk.
Mert fájdalmat tanultunk az élettől,
de te legyél az egyetlen vigaszunk.

2007.02.04.

101. Vérzek

Vérzek mint minden más állat.
Nekem is fáj ha bántasz.
Nem hallod panaszomat mert már régen nem érdekel,
hogymi lesz velem, milyen vég visz majd el.

Kiégett erdők és végtelen homok.
Ez minden vagyonom, ez az én otthonom.
Ha rám találsz te mégsem látod.
Neked értéktelen, csak nekem fontos.

Ősz színű pamacsok nyílnak a bundámon.
Az évek szélben kavargó késként hagynak csak nyomot.

2007.02.08.

102. Szerelem

Szavakkal bántás művészete,
Érzések tűjével szúrod szemem magadat és engem.
Te nem szeretet vagy, te az emberben élő sátán,
az emberi sátán vagy te magad.

A pillanatban fogant vágy kompassza vagy,
Te vagy az ördög a falamon, az vagy te.
Húsba tépő, vér nélkül haldokló fájdalom vagy te,
Te vagy a szerelmem, te beste.

Te voltál születésem előtt és mellett szóló akarat,
te vagy a halálotat kívánó erő, te leszel aki életem kapuját becsapja mögöttem,
te vagy az életet adó és elvevő tenger, vágy hullámaival ringató és megfojtó lény.
Nincs olyan erőm, ami tiéd felér.

Csak én vagyok magamban,
emberi sátán alakban.
Én vagyok az aki elemészt téged, és nem fordítva,
mert nekem van szükséged rám ... nikotinként magamba szívlek.

2007.02.23.

103. Gondoltál rám

Éjszaka vihar volt, gondoltál rám?
Éjszaka nem volt fent a nap, de világos volt.
Reggelre eltűntek a fájó pillanatok.

Reggel eszembe jutottál.

Régen azt álmodtam, hogy a világ amiben élek zöld.
Fiatal és egészséges, odafent kékség mosolyog,
idelent pedig a világ tavaszba borul.
Rájöttem, hogy a világ nem zöld többé.

Álmaimban nem voltam egyedül, csillogó páncélban voltunk
én és barátaim, testvéreim, harcostársaim, hófehér méneken.
Álmaimban sokszor indultunk harcba, hogy visszatérhessünk
szerettünkhöz és fiainkhoz, akik ránk hasonlítottak.

Álmaimban órákig ültem a tengerek partján,
és a szelek a végtelen kékből elhozták nekem a szerelmet.
Szerelmem habos vizeken repült el hozzám, karjaiban hozta a békémet.
Ölében hordozta a közös jövőnket.

Álmaimban fehér kastélyban éltünk, télen kandallónál aludtunk,
nyáron a hegyekben lovagoltunk ki, ősszel szőlőt szüreteltünk.
Álmaimban boldogan éltünk egymással és örökké szerettük egymást.
Miért ébresztettél fel?

2007.03.03.

104. Láttam magamat

Szemedben ha láttam magamat, mosolyogtam.
Szemetekben az életem egy nagy vicc volt mindig is.
De olyan vicc, amin együtt nevettünk és nem hittétek el,
Hogy élni így is lehet.

Ébressz fel, ha esik az eső,
mosolyoghassak a halottak szemébe,
Hogy ne legyen nehéz nekik nélkülünk,
Ne annyira mint nekünk nélkülük.

Altass el ha bántanak engem és énekeld el nekem a dalt,
amit nem kedvesnek, nem szeretőnek szoktak.
Amit a kis kópéknak szokás,
Ha rosszat csinálnak.

Bújj mellém ha egyedül vagy, ölelj át ha fázol,
én pedig szeretni foglak, amíg csak közös lehet a világunk.
És utána hagyj el és szeress mást,
Különben elhagylak és mást szeretek.

Így örökké szerethetlek téged,
arcod és hangod marad meg nekem.
Semmi más nem kell hogy tovább élhessek,
Semmi más nem kell, hogy szeresselek.

Ha majd meghalok ne keress többé,
Soha ne ejts értem könnyet és mosolyogj ha esik az eső.
Ne legyen olya nehéz neked nélkülem,
mint amilyen nekem lenne nélküled.

2007.03.04.

105. Fogod a kezemet

Fogod a kezemet és rám nézel,
hajadat szemedbe sodorja egy szélroham.
Mosolyod az alkonyi nap aranyában fürdik.
Nem láttam nálad szebbet sohasem.

Odafent acélcsillogású madarak köröznek,
Mindenki minket néz, de mi csak egymást.
Semmi sem tesz boldogabbá annál,
hogy minden pillanatban velem voltál.

Elektromos hangon ordítanak felénk,
Alattunk mélykék valóság ringatózik folyóágyában,
Eszembe jutnak erről Adynak sorai:
*"A Tisza-parton mit keresek?"**

Gyilkos rendőr, elmebeteg orvos, gyógyíthatatlan beteg,
Az én szívem is egy nagy harangvirág.
Finom remegések a testbe csobbanó halálos lövések.
A Duna-parton mit keresek?

Ne engedd el a kezemet, akkor sem ha már hideg.
Ne engedd el a szememet könnyörgöm, nézhesselek ameddig lehet.
Ha kezed el is engedi a fémkorlátokat és a mélybe zuhanunk,
tudd hogy a kezedet fogom és őrizem a szemedet.

2007.03.05.

* *Ady Endre: A Tisza-parton (részlet)*

106. Semmi

Semmi sem változik soha, még ha tótágast is áll minden.
Az ég kék marad és a hazugság minden formája fáj.
Ne mondd nekem, hogy minden másképpen lesz,
Vén vagyok és már semmiben sem hiszek.

Azt kérdezed kölyök volt e olyan idő, amikor tudtuk mi hazugság
és tudtuk mi az igaz szó?
Azt kérded honnan tudom és honnan látom,
ha megint mást mondanak, mint ami valós?

Volt nekem egy kedvesem, szemében vad tenger lángja lobogott,
szívében bánat volt és félelem, de ő volt az én szerelmem.
Azt hittem csak el amit ő mondott, senki másnak egy szót sem,
Ő volt aki életben tartotta bennem a fényt, ami éltetett.

Ha ő azt mondta hogy az ég kék akkor úgy volt,
de láttam vele szürke és zöld eget is.
Véres foltokat mosott az eső szét a betonon,
és ő azt mondta hogy nincsen béke, pedig mindenki hitte.

Ő azt mondta hogy szeret és az úgy is volt igaz,
akkor is ha másokkal feküdtünk le, ez így volt igaz.
Nagyon beteg voltam, és azt mondta ebbe bele is halhatok,
Bele is haltam, ezért beszélek most a kő alól.

Néha kijár síromhoz, akkor beszélgetünk,
még mindig szeret és még mindig tartja bennem a lángot.
Csak nincsen testem ami táplálná ezt, nincs nyelvem amivel bevallhatnám,
hogy örökké szeretem majd, míg világ a világ...

2007.03.06.

107. Elhagytam a testem

Tegnap gondolatban elhagytam a testem,
Felülről láttam magamat, anélkül, hogy éreznék bármit is.
Haldoklom, testem lélektelen porhüvelyre rám nézett,
Szemében a végtelen és szememben a semmi.

Egyedül vagyok az utcán, a buszon és otthon is.
Hús-vér börtön rostrácsain kapaszkodva üvöltök.
Rövid időre felgyorsul a szívverésem megint,
de egy lépést sem teszek, egy pillanatra sem örülök.

Arra gondolok, hogy melletted más lenne,
Azt mondom magamnak, hogy melletted más lennék.
Annyira fáradt vagyok attól, hogy senki nem áll mellettem,
Ha azt mondanád voltam egyszer boldog, el sem hinném.

Betonlapokon ébredtem, felettem felhők vonultak.
Te más mellett ébredsz és nem vállalsz engem kedvesnek.
Megértelek, nem lehet gyönyörű nő annál okosabb,
Mintha letagadná azt, hogy valaha is kedvelt, valaha is szeretett.

Vándormadár, te, ki szárnyadat kifeszítve magasra szállsz.
Vidd magaddal azt ami megmaradt belőlem.
Kérlek emeld föl a hegyek vonalába, gyönyörű szárny,
Ne hozz vissza soha többé és ne is mondd, hogy honnan is jöttem.

2007.03.07.

[Asghan] Elveszett Mesék Háza

Van egy álmom, az álmom egy hely, ahol nem bánt senki, az álmom egy hely amit otthonnak nevezek. Otthonomban kedveseim és barátaim emlékével élek együtt, de egyedül. Otthonom hideg, de nem fázom benne.

Talán, te is találsz benne helyet magadnak ... szorítok helyet neked.

108. Névtelen hősök

Te mennyit, te mit áldoznál fel,
Te mennyit és mit adnál fel,
A becsületért, a hitedért.
Amiért élsz és éltél.

Elárulod önmagad? A vért, ami benned lüktet?
Elmennél inkább, és itt hagynál mindent?
Hitet, szerelmet, becsületet?
Az áldozat mindent tisztára mos.

Te nem küzdenél és nem harcolnál?
Nem védenéd meg minden áron?
Nem hinnéd és nem akarnád,
Mindazt mi idáig elhozott?

Elárulod önmagad? A vért, ami benned lüktet?
Elmennél inkább, és itt hagynál mindent?
Hitet, szerelmet, becsületet?
Az áldozat mindent tisztára mos.

Én nem mentem el és nem fordítottam hátat,
Arccal előre, hogyha kell, úgy essek.
Fel sem fogod miért vagy kiért teszem,
És pont ezért kell, pont érted kell...

Elárulod önmagad? A vért, ami benned lüktet?
Elmennél inkább, és itt hagynál mindent?
Hitet, szerelmet, becsületet?
Az áldozat mindent tisztára mos.

Elárulod önmagad? A vért, ami benned lüktet?
Elmennél inkább, és itt hagynál mindent?
Hitet, szerelmet, becsületet?
Az áldozat mindent tisztára mos.

Elárulod önmagad? A vért, ami benned lüktet?
Elmennél inkább, és itt hagynál mindent?

Hitet, szerelmet, becsületet?
Az áldozat mindent tisztára mos.

Te mennyit, te mit áldoznál fel,
Te mennyit és mit adnál fel,
A becsületért, a hitedért.
Amiért élsz és éltél.

2007.03.

109. A világ keresztútján

Látom nem érted,
Látom, nem érzed még,
hogyan nincsen hová futnod
és nem tudsz kijutni a világból.

Mert nincsen hova rohannod,
ugyanoda jutnál.
És én ott várlak majd,
Ott várlak majd a gondjaiddal.

Most én állok szemben veled,
Szemben a világgal,
szemben mindennel, ami fáj...
Látod, hogy mosolygok?

Én vagyok mindazok, akik nemet mondanak,
Én vagyok azok, akik szerettek élni...
Én élek és élni akarok, ha kell,
Szembeszállok a világgal.

He mellettem állsz vagy
Ha egyedül kell maradnom.
Ott várlak majd,
Ahol szembeszállunk a világgal.

2007.03.

110. Újszállás felett

Újszállás felett ragyog a telihold.
Kommentár nélkül száguld el egy vonat.
Néma szoborként áll az állomásfőnök.
Sötét van, ma már nem áll meg több vonat.
Felemeli a zöld táblát és egy vonat elrohan.
Felette ragyog a telihold a sötét éjszakában.
Néma szoborként áll az állomásfőnök.
Senki sem várja a holnapot.

Senki sem várja az állomásfőnököt.

2007.05.01.

111. Sírok és rózsák földjén...

Elengedtem a fülem mellett,
sóhajaid és álmaidat.
Elengedtem az életem mellett,
mindent amit elérhettem, szerethettem volna.

Négykézláb mászok csak,
sírok és rózsák földjén,
nem látok mást,
csak amit meghagytam az életemből.

Sírok és rózsák földje,
fogadj magadba és nyelj el engem.
Szeress ahogy szülő a gyermekét szereti,
ölelj ahogy tenger a vihart öleli.

Álmaimban még mindig kísértesz,
mint gyertyaláng melege lobbansz ki bennem.
Homályos holnapért ködös jelenem nem adom neked,
mert csak én látom múltam árnyékát, mi elválaszt tőled.

2007.05.14.

112. Előre

Mert mi mindig előre mentünk.
Nem néztünk vissza, sem másfelé.
Csak előre meredt arccal rohantunk bele,
Bele az életbe.

Emlékeinket utak mentén nőtt,
tüskék szaggatták le. Nem éreztük.
Nem érzünk fájdalmat. Nem érzünk magányt.
Társaink más útra szakadtak el, nem ismerjük őket.

Mindig előre, mert ott kell lennie,
ott lesz a válasz, a bizonyosság a megváltás.
Miért rohansz? Miért nem várod meg hogy ő jöjjön?
Te is tudod, hogy nem jön el.

Arccal előre zuhantunk, vérben forgott szemünk,
láttunk vele életet, harcot és halált.
Istenem, add hogy soha ne érkezzünk meg.
Add. hogy ne tudjuk meg mit veszítettünk.

Ne nézzünk vissza sohasem,
ne lássuk mivé lettünk és ne fájjon,
ne fájjon az út, amit megtettünk.
Arccal előre zuhanunk bele az égbe.

Minket néz a világ...

2007.05.24.

113. Halványan

Egy halványan ragyogó hold süt le fentről,
vagy oldalról, de nem látjuk jól.
Nincs hideg és nem is fázunk,
egymás testével takarózunk.

Három pár ölelkezik a megállóban,
Hideg szél fúj és mégsem érzik.
Ellenkező irányból elzúg egy vonat.
Fémes sikolyok kísérik csókjaikat.

Mégis eljön egy szerelvény és zökkenve megáll,
hamisan csikordul az ajtaja.
Van aki leszáll és van aki elmegy,
Fény árad a kézben pihenő kezekre.

Suttogva, susorogva húzza ki magát
a megállóból és távolabb sívítja csak el magát.
Egy pár maradt a megállóban,
csókjuk őszinte és könnyeik keserűk.

2007.05.31.

- Miért nem találok békét?
- Mert soha nem kerested.
- Miért nem bírok az emberek között lenni?
- Mert gyűlölöd őket.
- Miért nem vagyok képes megváltoztatni a sorsomat?
- Mert nem is akarod megváltoztatni, nem is hiszel a sorsban.
- Miért nem fáj, hogy egyedül vagyok legbelül?
- Fáj, de már hozzászoktál ehhez az érzéshez.
- Minden fájdalomhoz hozzá lehet szokni?
- Nem, van amelyik megöl előtte.
- Ennyire jól ismeresz?
- Igen.
- Régóta ismeresz?
- Nagyon régóta.
- Szeretsz?

- Minden teremtményemet szeretem.

2007.06.07.

114. Csend vala

Kihalt állomáson ülök és csend vala.
Az élet csendje ez, visszafojtott lélegzet moraja.
Néma pad alattam és tátott szájú fémtető felettem.
Mellettem betonból emelt emlékhely terül el.

Nem tudok felkelni és nem akarok elindulni.
Repülni akarok, elutazni messzire megint.
Látni őt és érezni szájamon, erre vágyom.
Szemem fáradt és testem-lelkem sebesült.

Összehúzódom, hideg van, nem fázom.
Talán csak ösztönösen mutatom hogy még vagyok.
Göcsörtös és gyűrt cigaretta szálát egyensúlyozok reszkető kézzel.
Vajon az mit jelent ha már a nikotint is édesnek érzem?

Befut egy vonat és nem jön vele senki, sem utas sem kalauz.
Nézem szememmel a mozgó világot és nem látom benne az embert.
Válts meg kérlek, hogy látnom kelljen hogyan fakulunk ki a valóságból.
Karjaidban, szerelmeddel körülvéve láttam csak helyem ezen a világon.

2007.06.09.

115. Add magad

Add nekem a bánatod és add magad nekem,
Add nekem a gyűlöleted és add nekem a mosolyod,
Elviszem magammal messzire mindazt amit tőled kapok,
És sosem térek vissza velük, sosem.

Messzire vihetlek, olyan tengerre ahol nem úszik hajó és felhő sem.
Az elmémbe utazhatsz velem, láthatod ami nekem szép és szerethető amit én.
Elvinnélek messzire, ahol más nem érhetne majd hozzád, csak én éreznék belül.
Dönts el velem jössz e, dönts el milyen életre vágysz, messzire viszlek innen...

Kezedet felém nyújtod, de én tudom hogy ez a búcsúzás.
Nekem adtad bánatodat, gyűlöleted és könnyeidet.
Nekem adtad azt ami mindig is enyém volt és most megszabadultál tőlük.
Magam viszem örökre, a tengerre ahol nem találunk egymásra többé.

2007.06.15.

116. Holle anyó

Mint egy megrészegetett Holle anyó,

két kézzel öntöttem ki múltam szemetét,
elhagyott megcsalt és hűtlen kedvesek emlékeit,
lemezeket, képeket, leveleket, emlékeket dobtam
az apró máglyára, ellapátoltam a konténerbe
építsen belőlük más fel ezer és ezer életet.
Egyikükről maradt meg minden bennem és körülöttem.

2007.06.19.

117. Beteg vagyok

Beteg vagyok, érzem magamban ahogy elemészt engem a betegségem
Nem tudom nevét, ahogyan nevedet sem tudtam még születésemkor
De tudom, ahogyan azt is tudtam hogy te vagy valahol és vársz rám
Mennyi ostoba dolgot tettem ameddig kerestelek, egy beteg-bolond tettei.

A betegségem az hogy nem vagy mellettem, az hogy keveset látlak
S mint akit a nap nem ér, mint rózsák az őszi reggelen,
Elsorvadnak kívül majd belül is, névtelen kortól, szótlan hiányban.
S ha mondod is, hogy nem halnak meg, alszanak.

Az én éjszakámban hideg fagy van, mert nem alszol mellettem.
Te aki betegségem és gyógyszerem lehetsz egyszerre
Te aki szeretted és akit én is szerettem, te ezer maszk és ezer arc mögül
Aki rám nézel és te aki nem engem látsz...te vagy az én szerelmem.

2007.06.23.

118. Ami jó

Láttad belőlem mindazt ami jó, megmondtam,
Mégis azt kéred hogy a többit is láthasd
Nem tudod mit kérsz, mert én tudom mit adnék.
Ha a legszebb dalt énekelem neked ne kérd, hogy gyűlöljelek.

Hajnalban, a patakparton, egy üres dobozzal ültem
Utolsó fénye a tagnapunknak kezemben parázslott
Alattam a betonbilincsben meghunyászkodott vékony folyó
Ha a legszebb dalt énekelem neked, ne kérd, hogy gyűlöljelek.

Milyen hazug volt a mosoly és milyen édes a fájdalmam
Neked boldogságot, nekem újabb tétlen napokat hozott
Mennyire nem szerettem így, mennyire nem szeretek így
Ha a legszebb dalt énekelem neked ne kérd, hogy gyűlöljelek.

2007.06.24.

119. Páncéllal takarják lelküket

Magányosak mert páncéllal takarják lelküket az ég és egymás elől.
Nem pihenhetnek mert ismerik a harc és a küzdelem minden arcát, formáját.
Nem keresik a boldogságot, mert azzal elveszítenék a szenvedésben nyert emlékeiket.
Egyenlők egymás között, mert tudják milyen könnyen múlhatnak el, végleg.
Nem félnek és nem tartja őket senki sem bátornak, mert nincsen bátorság ha nincs mit
féltened.

...miért vagyok egy közületek?

2007.07.03.

120. Nem

nem vagyok kiégett
nem vagyok fáradt
nem vágyok a magányra
nem vágyok arra hogy ne legyek
nem vágyok a hétköznapiakra,
nem sajnálom a tegnapot,
nem kérek előzetest a holnapból sem
nem imádkozom vissza a múltat
nem idézem meg a jelent
nem ugrok gondolatban magasra
nem száguldok el a föld felett
nem vagyok természetellenes
nem vagyok kivételes
nem vagyok beteg
nem vagyok kedves
nem vagyok békés
nem akarok félni többet
nem bírom a feszültséget
nem haragudnék akkor sem ha bántasz
nem haragudtam soha ha bántottál
nem tudnék haragudni ha valaha bántanál
nem akarok nélküled megöregedni
nem tudok nélküled megöregedni
nem élet semmi sem nélküled
szeretlek

2007.07.19.

121. Számtalan reggelen

Számtalan reggelen néztem ugyanígy rátok,
De észre sem vettetek, nem láttatok meg.
Ma azt mondom milyen szép idők voltak,
Holnap már nem is emlékszem majd
mennyire de mennyire utáltalak.
Ahogy nap úszik el életünk horizontja felett,
Ahogyan a fény tűnik el a messzeségben.

Hajósok, tengerek vándorai születnek és halnak meg
Otthonuktól távol, idegen vizeken,
Uram add, hogy vándor lehessen egyszer.
Nem maradt horizont és nincsen másik part,
Itt maradtunk és elhagytak minket,
ahogy minden este újratáncoljuk mi magunk,
rossz rongyokként levedlett életünket.

2007.08.17.

122. Első szerelmünk

Nincsen veled közös pontom és nem egy veled az életem.
Még akkor sem az, ha azt mondom vagy ha azt is érzem.
Magamban nem találtam semmit, arcok és hangok emléken kívül.
Nem találtam magamat és téged sem, arcod melegét arcomon érzem.
Ne mondj semmit, nem értem meg. Újszülött vagyok az életemben.
Minden vicc és minden mozdulat új, kezemben kezéd mozgása is új.
Ajkaid ízét először érzem újra, szemedben lobog az ismeretlen fénye,
hajósok tengerén ringó horizontként néz rám vissza, gyönyörű.
Örökké élünk és felejtünk minden pillanatot együtt, hogy örökké
Első szerelmünk emlékének higgyük.

2007.08.17.

123. Némi igazmondás

Egy újabb hajnalt hagyunk elúszni az ablakunk alatt,
Te nézz ki helyettem, nem akarom látni a világot.
Nem tudom mikor hol ébredek, barátok vagy szeretők között,
de tudom messze, nagyon messze onnan ahol szeretnék.

Életünk tökéletes körökbe rendeződik, mindegyik vége
ugyanolyan messze fekszik a gyűrött lepedő széleinél.
Zsugorodjunk össze vagy nőjünk fel végre, csak csend
legyen közös nyelvünk, a néma igazmondás hagyománya.

Értem jöttek vagy teérted, nem számít ha nem szeretsz
Ruhában alszom ha nem veled és akármikor kirúghatsz
életedből az utcára, a kutyáknak, a padlóra és a világba.
Ígérem majd csendben úszok át egy másik életembe.

2007.08.18.

124. Legnagyobb bosszú

Ha haragtartó ember lennék nem férne el
Két kezemben mindaz amiért gyűlölködöm.
Ha eltemetném bánatomat és csalódásaimat
tömegsírnak hinnéd vagy a János-hegynek.

Ha elhagynám az utcán, mint üres sörös üveget
aki rátalál gazdag lenne belőle ha visszaváltja.
Mit csináljak a haragommal és a gyűlöletemmel?

Szobád sarkában teszem le, ahová sosem nézel.

Életednek olyan részén lesz amit nem látsz,
mert a legnagyobb bosszú nem más,
mint az hogy megtanuld egyszer és mindenkorra,
hogyan élj jól, és örülj minden új napnak.

2007.08.18.

125. Élet inspirálta zene és zene inspirálta gondolatok

Valahol odalent a mélyben, fölnézel
és szemeddel engem keresel a sötétben.
Nem vagyok ott és nem tudom, hogy vársz,
Szomorú éneked sem jut már el hozzám.

Nem tudom újra élni, újra teremteni magam
azt aki valaha voltam és lenni akartam,
aki mindent feledve vetette volna érted
a sötétbe, ahol az érintésed is hideg.

Örökké vársz majd rám? Ameddig lesz erőm?
Vagy elfelejtesz engem, ahogy én a nőt
akiért mindenem adtam volna, ha lett volna mim,
minden dagálykor ajkamon érzem a csókjaid.

Életem, hajóm roncsai között fekszem,
egy szikla ad árnyékot ha égetne a nap
vagy borul felém mint karod, eső idején
meghaltam és te elfelejtettél.

2007.08.28.

126. Leszáll a sötétség és a szavak ideje lejár

Mikor elérjük azt a pontot amikor csont törik
és véres mosollyal fogadjuk a diadalt
nem lesz fény, ami utat mutat
csak a fenevad és a diadal él tovább.

Akkor nem lesz mit mondanunk
nem lesz kit hívnunk és életünk
apró sebeken keresztül folyik el
már nincs erőnk ellene és nem is kell.

A fenevad számára csak a diadal
létezik, a vad és gyönyörű harc,
miért is lennék más ha egyszer
megízleltem azt ami élteti őt

...egyek leszünk általa...

2007.09.05.

127. Reggeli imám

Vele szeretném felfedezni az életet,
Mellette akarom bejárni az utam.
Együtt látni felkelni a napot és szemében lenyugodni.
Mindig vele gondolni, a hideget melegnek érezni,
Perceknek élni meg minden évet, mert boldog vagyok vele.
Nem így élni, nem ilyennek látva önmagam
és nem akarom, hogy ilyennek higgyenek mind.

2007.09.19.

128. Jeges és Baglyasszelek Völgye

Látom a zöld falat és látlak téged,
Hallom a csendet, amit nem kéne.
Veled fekszem éjjel és reggel veled ébredek,
Közben remélem csak, hogy megértelek.

Ahogy a hamu a tálba zuhan,
Ahogy odalent a koporsó tompán dobban.
Életem minden zuhanása és lépése,
Ha csak emlék is, elrángat tőled messzire.

Hideg utcára lépve elfelejtett dallamot játszik
egy álomból itt maradt óra, hogy az emlékek emberét
szomorú, szép és fájdalmas táncra hívja és úgy látszik
te leszel a társam a táncban, te született kedvesség.

2007.10.14.

129. Slágergyanús

Talán ha az élet egyszer kijönne 'nullszaldóra',
és megérné egyszer felkelnem is reggel.
Nem érezném az éveket ilyen súlynak
és könnyebben hinném el azt, hogy szeretsz.

Talán ha nem élnénk ilyen zajban,
hallanád hogy a szívem félrever.
Fejed a mellkasomra hajtva alhatsz
és én is békésen szunnyadnék veled el.

Talán ha nem tudnánk óceánt ugrani
és nem hallanánk idegen országok hangját
tudnánk szeretni azt ahol vagyunk
és nem hinnénk, hogy máshol jobb lehet.

Ez a gondolatom is két pohár közül jön
két tömény égetett szeszes pohár
mégis azt remélem, hogy valahogy eljut hozzád
és ha látjuk egymást nem fordulsz majd el.

2007.11.26.

130. Betakarom a lelkedet

kérlek segíts nekem hogy
olyan legyek mint régen
de bocsáss meg nekem
hogy most ilyen vagyok

betakarom a lelkedet
magammal takarlak be
magammal takarlak be
nem érted miért.

azt hiszed szeretlek
senkit sem szeretek
senkit sem szeretek
magammal takarlak be

érezem az eső illatát
magányra vagyom
magányra vágyom
senkit sem szeretek

körülvesz ez a sokaság
fulladok reggel az úton
fulladok reggel az úton
magányra vágyom

eltűntek a csillagok fölültem
nem értem miért
nem értem miért
fulladok reggel az úton

kérlek segíts nekem hogy
olyan legyek mint régen
de bocsáss meg nekem
hogy most ilyen vagyok

2007.12.11.

131. Világra csókolok

szájamban ébredés keserű mézével
érkeztem, hozzád és te nektárrá
változtattad bennem a tegnapi ízt

megfosztva hideg gondolatoktól

Világra csókolom a ma és holnap
emlékeit és árnyékait
magam és a másokét
keserű méz ízét hagyva rajta

nem kérdezem miért ilyen a világ
mert ilyennek látom mert ilyen né
tettem én és szerelmeim
kiket elfelejtettem és akik elfelejtettek

2007.12.13.

132. Követsz árnyékom gyanánt

miért követsz engem árnyékom gyanánt
valóságból kilúgozott érzések foszlányaiként?
nem hagysz nekem nyugtot, tudom
végtelen hősivatagok magányába űzöl

míg tűz nem lobbantja véremet a smaragd színére
rubintból fakasztott könnyként hullok a földre
áldás és átok leszek egyként szemetekben
életetek része és delejes pillanata

köztetek lebegek a harag perceiben
heves ölelkezéseitek lángja, én vagyok
az égnek küldött sóhajok alatt suhanok
el nem érve az eget és alant sem zuhanok

engedj vissza magadba, hogy érezzek
hogymeg ne egy utcán megfagyott senki legyek
üveg helyett a testedet öleljem magamhoz
és a fém sikolya helyett becézéssed búcsúztasson

2007.12.21.

133. Lombok közül

a lombok közül kilépő holnap mosolyog
arcával bizalmat ad a mában
olyan gondolattal mesél az életről
aki megélte mindazt mi előtttem van

szerelmi rejtvény, te aki kételkedsz,
magadnak és neki őszintén válaszolj

ha kérdezi tőled elhaló hangon
kinek az arcát látod az első hulló hóban?

orgyilkos az otthonom kapujában
övedben a tör és szívedben a szándék
rejtsd el gonosz gondolatod előlem
mert megöllek, ha átléped otthonom kapuját

otthonomban nem lesz hangos szó,
csak ha öröm hangjai azok
otthonomban nem lesz úr az idő
és nem káromol senki istent

2007.12.26.

134. Nélküled vagy nélkülem

Nélküled vagy nélkülem
nem lenne ugyanúgy
semmi sem lenne ugyanaz
a világ sem forogna így

nélküled a nap sosem kelne fel
a hegyek felett, sohasem
élné el arcomat melege
és kísérne el új utakra

nélkülem sosem lenne éjszaka
nem lenne nyugodt csend
és sötétség sem az utcákon
nem lenne ki mellett kelned

Nélküled vagy nélkülem
más lenne a világ és
én nem akarok abban élni
ahol te nem vagy és én nem veled

2008.01.02.

135. Belenézek a sötétségbe

belenézek a sötétségbe
magamat látom ott
megigézem magamat
és elfelejtem az életet

hófehér palástú reggel

melegével keblemen pihenek
a sötétség karjától fogant
gondolatok hálótársaként

mindenhol szemek és sok
szem figyel engem
nem mind az enyém
és nem mindet ismerem meg

arrébb húzódom
hogyan legyen helyem
a holnapnak és neki
aki én leszek akkor

2008.01.06.

136. Sajogsz bennem

sajogsz bennem kora reggel
ha ébren talál a hideg szoba
kint még nem hangos a világ
sóhajod visszhangzik bennem

űzött vad szépségével és
ragadozó szelídségével
jöttél el hozzám, kerested
bennem a rendes embert

nyakamat fordítottam feléd
hogyan véreből szívhas
ha kívánod azt vagy
karomban tartottalak

most mégis sajogsz bennem
hálátlan tőled ez, mint némaság
kiontott véremmel szerzett jogom
és lüktető ébrenlétem te vagy

2008.01.14.

137. Hová lesz minden hirtelen?

hová lesz minden hirtelen?
hová lettél és hová leszek?
hová tűnnek a falak, a hangok
hová tűnnek el az érzések, illatok?

miért nem vagy támaszom,
sziklafok a viharban, útjelző
fényes sugarat árasztó
süllyedő hajóm számára?

miért nem vagy földi fény
az éjben ragyogó világosság
hazavezető út a fémsikolyban
zuhanó repülőm előtt a fergetegben?

miért nem nézel rám
ha hiányzol és miért nem
enyhíted a fájdalmamat
talán nem érdemlem meg

fonnyadozom, haldoklom
de téged nem érdekel
ha rám nézel sem engem látsz
magad képmását keresed rajtam

ha egy pillanatig nem annak
mutatlak mint amilyennek látni
akarod magadat akkor vége
és közöny helyett gyűlölni fogsz

hová lesz minden hirtelen?
hová lettél és hová leszek?
hová tűnnek a falak, a hangok
hová tűnnek el az érzések, illatok?

2008.01.16.

138. Nap elől

Ha a napot üldözöm
az űz engem éjjel.
Ha veled indulok el
te mindig velem leszel.
Együtt feltörünk az égig,
és kacagva zuhanunk vissza,
Súlytalanok vagyunk, nem érünk földet
nincsen föld és nincsen ég.
Ha követlek téged
követsz te engem?
Ha életemet adom érted
te választanál engem?
Súlytalanok vagyunk,

kacagva zuhanunk.
Mennybe vagy a pokolba
nem számít semmit.
Mert ha veled indulok
te mindig ott leszel.

2008.01.21.

Ecs mester:

*hát, biztos van valami mindig valahol. a kérdés csak az,
hogy a tőlem független valaminek tetszem-e és jót akar-e nekem.*

139. Futottál

Eleget futottál már
magad elől és tőlem
eljutottál bárhova
ahol nem találunk rád?

látom hol és hogyan élsz
szánalmasabb mint voltál
börtönöd rácsát ablakkeretnek
hiszed és rabságod örömmek

még mindig hazudsz magadnak
kerülöd a fényt ami megmutatná
ki vagy és mivé lettél azok után
hogy annyi minden lehettél volna

egyedül ébredsz és egyedül fekszel
más bajait hallgatod mintha neked
nem is lenne pered a világgal
meddig bírod ezt így, testvér?

2008.01.26.

140. Kinyújtom a kezem

Kinyújtom a kezem
és világok nyílnak meg
semmi sem áll az akarat
útjába, nincsen szabály

mind istenek lettünk
csak nem szóltak nekünk?
mi az amit egy telefonnal
vagy egy kattintással ne tudnánk?

beköszöntött a magányos
istenek kora, isten nélkül?
rossz rágondolnom, inkább
kinyitok egy világot és egy sört

2008.01.27.

141. Fáradt szemekkel

ha fáradt szemekkel is
nézek a vak égbe én
nem tudom melyik csillag
váltja valóra kérésemet

a horizont láthatatlan
szerelem határát fürkészsze
sem látom a csillagok
beragyogta világot

adjatok másik eget
adjatok másik világot
adjatok más szívet
adjatok egy kis nyugtot

néma hópelyhek
a sötét vászon előtt
láthatatlan pókháló
néma foglya a csillag

könnyes arccal néz
hogy kívánságát innen
teljesítsem neki
de csak csillagnak lát

2008.01.31.

Ecs mester: *de azért csak élvezed, nem?*

142. Ébresszen fel

valaki ébresszen fel
valaki ébresszen fel
hogy lássam milyen
szép lenne élnem

valaki szeressen
valaki szeressen
hogy rátaláljak arra
akivel élni tudnék

valaki bántson meg
valaki bántson meg
hogy tudjam ki az aki
hazudik és miért nekem

valaki gyűlöljön
valaki gyűlöljön
hogy gyűlölhessek

hogy gyűlölhessek

valaki altasson el
valaki altasson el
hogy azt álmodjam
mindent láttam ébren

2008.02.03.

Ecs mester: *a dógok úgy vannak jól, ahogy vannak. ezt felismerve nincs többé mit felismerni
ha minden mozaikdarab a helyén van - akkor minden pillanatot élvezni tudunk, tudok, tudsz, tud. és
én nem feltételezem a világról, hogy képes helytelenül működni...
az élmények szabadsága végtelen.*

143. Nélküled indultam el

nélküled indultam el
sokáig kerestem a jövőm
nyomait a fehér havon
alig találtam meg

mennyi utcában
és sarkon jártam
míg otthonodig értem
véget ért a nyom

néztelek téged
ismeretlen házak
ismeretlen ege alatt
és megszerettelek

ha táncoltunk nevetél
és öleltél ha villám
lobbant éjszaka
ez is elmúlt

döntenem kellett
hogyan keresek e még
holnapot magamnak
és elhagytalak

boldoggá tettél
szerettelek ahogy
boldoggá tettelek
és te szerettél

ha visszavisz egyszer
a nyom hozzád amit
követek talán nem
válunk el többé

2008.02.04.

144. Vége lesz egyszer

ha vége lesz egyszer
a dalnak akkor elmegyek
elhagylak és nem térek
vissza hozzád sosem

ha elengedsz miután
táncolunk, nem fogom
meg többé a kezéd
nem érintelek meg

nem szívom be hajadnak
illatát és nem hajtom le
válladra a fejemet sem
nem lesz miért és hova

ha a dal véget ér
és a tánc megáll
meghalunk
te és én is

ne engedd el a kezemet
ne legyen vége a táncnak
ha a dal véget is ér, ne
engedd el a kezemet

2008.02.05.

*Ecs mester: és azt gondold végig, ha a döntés pillanatában a kettő között kell majd választanod, hogy
örök boldogság és határtalan végtelen lehetőségek nyílhatnak meg előtted, de a kedvesed, akit most
szeretsz örök sötétségre és szenvedésre lesz ítélve. mivel te találtad el a 42-t, ő meg nagyon nem. nos,
akkor mit választanál?
Elengednéd a kezét?
Vagy vele zuhannál?*

145. Kicsit nehezebb

ha egy kicsit nehezebb
lenne, meg is ölné
ha könnyebb lenne
nem is tudnék róla

ha megszűnne nem hiányozna
ha rágondolnék örültté tennie
ha ébren találna a gondolat
vagy álmom függönyén át jönne

ha azt mondaná hogy igaz
vagy ha azt mondaná hogy nem
vagy csak egyáltalán
figyelné a szemem üzenetét

ha egyedül maradnék vele
ha aztán elmenne a kedvem
ha a tükörből is néz rám vissza
akkor sem ismerném fel magam

2008.02.05.

146. Másfelé nézni

Nem tudok másfelé nézni
levenni a szemem az útról
elhaladunk az éjszaka fénye
egy néma női szobor előtt, pislog

Beleveszünk az éjszakába
a gyilkosom és én
formákról beszélünk
az élet formáiról

fényes úton szaladunk
életem szerelménél nincs
világ elfelejtett pillanat
amint a fémúton elcsúszunk

ahogy az árnyak fénybe
rajzolják a sárga betont
alattunk látszik felkelni
a nap és alatta felhők úsznak

örökké változó formák mozgó
női szobrok világa felett
alattunk terül el a világ
csak pislogni nem szabad

2008.02.10.

147. Leszek olyan

hogyan leszek olyan
amilyen nem lehetek
magadtól kérdezem
és nem válaszolsz

nincsen válasz
a fel nem tett
ki nem mondott
el nem hangzott

kérdésre és mégsem
értem hová tartozom
holnaphoz vagy inkább
a tegnap vagyok

mondd el én, aki
okosabb tenálam
talán együtt-külön
többre megyünk

2008.02.12.

148. Mit csináljak

mit csináljak ha
nem tudom a helyem
sosem volt nekem olyan
akármit is mondtak

mit csináljak ha nem
tudok hazudni
sem magamnak sem
másnak sem

mit csináljak ha nem
tudom ki vagy és nem
is érdekelnek az édes
hazugságaid?

MIVAN HA NEM VAGYOK
NEM VAGYOK EGY A SOK
KÖZÜL SOSEM VOLT HELYEM
SOSEM HAZUDTAM NEKED
ÉS NEM TUDOM KI VAGY

bűnösként bűnösnek nevezél
engem aki nem magamnak
hazudtam a legnagyobbat
mosolyogj mielőtt elérek hozzád

mert akkor megtudod
miért nem vagyok egy
a sok közül akik hazudnak
maguknak magukról

és akkor eltöröm a csontodat
saját bűnödben maratom le
a húst a mocskos testedről
és az sem lesz elég

új emberré teszlek, akkor
is ha nem akarod, elveszem
mindazt amit hiába kaptál
és még csak nem is kell kérned

2008.02.13.

149. Tűz is vesz

ha tűz is vesz
körül amikor kádból
kinézve nézed a
lángoló plafont

mosolyogj az égre
ha nem is látod
egy férfi függőlegesen
vágja fel az ereit, urak

az az igazi vég
amikor körülötted
minden más is veled
repül a levegőbe

körülötted forr a
véres vizű kád
most röhögjél
talán így emlékszem majd

írd egy külön lapot
a naplódban arról
hogymit ígértél meg
magadnak és tartsd be

aztán már folyhat is
az arcodra a megolvadt
világ kénes cseppekben
és halljam hogy röhögsz

2008.02.14.

*Ecs mester: én pl. megígérttem magamnak,
hogymcsak abban veszek részt, amit igaznak érzek,
a többit hagyom azoknak, akiknek tetszik.*

150. Nyisd meg

nyisd meg nekem
a lelkedet vagy amid
van ehelyett, e név alatt
nem leszek hálátlan

adj magadból egy
nem is kicsi részt
hogymelvigyem innen oda
ahonnan nem jövök már

nem azért mert ne
tudnék, hiszen csillagokat

hoztam le neked ha kérted
volna, de nem tetted

mégis eltűntek odafentről
hány hajó szaladt sziklának
és hány léleknek adtam velük
gyönyört, amit csak idelent kapsz

tiéd a mindenség amíg veled
vagyok és elhiszem, hogy egy
nem kicsi részt adsz magadból
hiszékeny vagyok és hazug

2008.02.14.

151. Nem hagysz aludni

nem hagysz aludni
engem és tenmagad
azt aki lehetnél együtt
temettük el, te ástál

mégis itt van velünk
mint mindannyiunkkal
édes sütemény illatában
abban a dalban amire meghalt

mondják, nem vagy egyedül
két szembefordult tükörben
ha nézel, mindkettőben látszol
és én mosolyogni látlak

ha holnap nélküled
ébredek sem emlékszem
majd milyen lett volna
veled látni az éjszakát

2008.02.14.

152. Jelek

jelek vannak az úton
jelek, amiket más nem lát
hogya rájuk lépek
eltakarom a világ elől

láthatatlan jelekből
rakott úton haladok
elgondolkodom néha
más is jár a sajátján

nem mi rajzoltuk fel
a földön ragyogó jeleket

mégis mi keressük meg
honnán és hová vezet

csak azt remélem, hogy
soha nem érek el oda
nem kell megtudnom
hogy nincsen honnan, nincs hova

talán ha elég sokáig
járom újra és újra
rájövök a nagy titokra
hogy a saját nyomomban haladok

2008.02.15.

153. Alszol

nem alszol ott
ahol várnak téged
mégsem arccal lefelé
fekszel az ágy karjában

hiszel abban ami
holnap lesz abban
ami tegnap történhetett
de nem emlékszel

én sem látom szebbnek
helyetted a világot
haszontalan vagyok
a számodra és viszont

ugyanazt látjuk a pillanatban
ugyanazt felejtjük el egymásról
magunkról ugyanazt mondjuk el
miért hiszel nekem? magadnak higgy

nem emlékszem hol veszttem
hol vesztettem el magam
csak arra hogy hideg volt
és most sincsen meleg

2008.02.16.

154. Érzem

morbidnak érzem
ébredőnek nevezni
azt aki alszik és jól
érzi magát ahogy van

nem látom miért
látod a szomorú

embert betegnek
értsed: szomorú

a beteg ember meg
akar gyógyulni, élni,
szeretkezni, táncolni
a szomorú ember nem

elvennéd tőle azt ami
megmaradt a nagy kalandból?
a bánatot, mert azt nyerte meg?
kegyetlen vagy, hagyd békén

a boldog emberek otthonának
utcáin álló szobrok ők örökké
emlékezteti az elégedett embert
hogymért is kell boldognak lenni

"aki sír, az egyedül
sír, de aki nevet,
azzal együtt nevet
a világ"*; majd megérted

2008.02.16.

*Ecs mester: egyébként sem "te" verselsz, hanem "TE" benned. örülök (és köszönöm), hogy engedted
"TÉGED" megszólalni "magadban"...*

* *Oldboy* (2003; részlet)

155. Cseréljük helyet

cseréljük helyet
hirtelen, pördülj
mellém és én feléd
helyedre zuhanok

más fájdalmával mindig
sokkal könnyebb mosolyogni
könnyebben veszel levegőt
mélyeket lélegezz

első kifújásra szüless meg
másodikra ugorj és nőj fel
harmadikra legyen tét a minden
negyedekre nem lesz semmi sem

az ötödik mind közül
lesz a legszebb emlék
szabadon, gondtalanul
lebegjen a tested vele

mert minden életben jár

egy idő, amit vele, benne
tölthetsz el, élvezd ki
túl hamar vége lesz

2008.02.16.

Ecs mester: hogy lenne bárminek is bárhog is vége akármikor is? ami van, az VAN... az VOLT, VAN és LESZ. amit lehet, hagyni, hogy az NE TE legyél... átengedni őt annak, ami, hagy legyen az, ami mindig is lenni akart... de épp ezért, mert Ő az lehet, ami, az nem a tiéd, az nem te vagy, azt elengeded... az a MÁSIK.

156. Üvegbörtön

üvegbörtön falak
között léptetem
álomból szült hátasom
sötét hajú herceg volnék?

törékeny virágok kertje
meghasadt maszkok színháza
mellett haladok el, ez az élet
néhány virágot letapostak

ha együtt repültünk volna
most nem keresnélek
nem járnám be a világot utánad
ha együtt repültünk volna

mint csillag zuhantál
beragyogva éjszakám
jel voltál a néma égen
és én azóta követlek

kihunyt fényed nyomain
bánat és csend útjain
keresem a helyet ahol
világaink találkoztak

azt remélem, hogy ott
anélkül, hogy megkérdeznénk
honnán és miért jött el a másik
őszintén szerethetjük egymást

2008.02.17.

Ecs mester: egy vers akkor jó igazán, ha mindenkinek másról és mégis ugyanarról szól.

*az egyiknek szerelemről,
másnak barátságról,
a harmadiknak az édesanyjáról,
a negyediknek a kuttyájáról,
az ötödiknek önmagáról,
a hatodiknak a teremtőjéről.*

Az ilyen vers nem egy történetről szól, hanem egy elidegeníthetetlen, személyes élményről.

157. Álomra

ha végre álomra találó
testtel keresem a pihenést
azt remélem, hogy eltelik
négy évszak mire felébredek

máshogy néznének rá
nem várnák el hogy tudjam
mi történt körülöttem
méla csendben élhetnék

látom, milyen nehéz
felfogni, hogy mennyire
mennyire kevésre vágyom
csendre és magányra

felejtésre, sosemvolt
szép emlékekre, de hiába
ha el is kaszálna az élet
tudom, csak szánna minden

nem lelnék nyugodtságot
mert senki sem engedi
a másikat fájdalomtalanul
lépni meg élete mérföldjeit

2008.02.18.

158. Felkészülten

nem lehet felkészülten
várni a vihart, azt
amelyik tombolva tép
töri le életed fáit

félve ha karolod, azt
ami fontos neked
rájössz mennyire kevés
a vagyon amiért éltél

két karodba zárod életed
egy akkora világban
hogy felfognod sincs erő
meg sem próbálod igazán

árnyékokat látsz a fény mögött
hiába félsz, nem leszek ott
mindig, hogy szerethesselek
mert kitört vihar fajaként pusztulok

2008.02.18.

159. Emlékeznék rád

ha úgy emlékeznék rád
ahogyan átlépted közös
életünk küszöbét még
szeretni is tudnálak, nem teszem

elárult testtel és gyenge lélekkel
fordultam feléd, hogy mosd ki
azt ami megmaradt belőlem
a fájdalom mocskaiból, megtetted

esőt nézve együtt ha remegtél
nem hazudtam szerelmet neked
tudom hogy hallani akartad
de még annak sem hazudok akinek kell

gyűlölhetsz minden érzékeddel
mert elhagytalak, sosem hitted
de nem kerestem gyógyulást soha
a betegségem és érzéseim is én vagyok

2008.02.18.

160. Nem az a hely

ez nem az a hely ahol
elkezdtém az életet
nem az út eleje, mégis
itt talállak egyedül

emlékszem rád, hogyne
ahogy te is láttad az arcom
suttogtad a nevem ami annak
hittél, pedig, pedig, pedig

én nem perelek veled
tudom azt szeretnéd
üvölteni látni, hinni
hogyan zavar amit teszel

ne higgy annak akinek
mutattam magam neked,
annak akinek láttál, nem
az vagyok, bár lehetnék

ha elindulnál velem majd
egy olyan úton ami nem
itt és nem így kezdődik el
talán megértenél, de nem kell

2008.02.18.

161. Az éjszakában nem talállak

mert az éjszakában nem
talállak meg, kereslek
napnak fényénél és viszont
keresel engem sötétben

ha megtalálász gyűrött
ágyneműk ölen magamat
fúrva a csendbe, ébressz
hogyan az élet helyett téged

ölelhesselek, mert te érték
az mulandóság csupán
tudom mi tesz azzá ami vagy
milyen fény övez ha lépsz

ébredésem első gondolata
ha te vagy én nem visszakozom
elfogadnám azt amit adsz magadból
és én csendben élnék, veled

ha akarnád, de ha nem akarod
nem teszem, mert megtehetek
mindent és ellenkezőjét, csak te
vennéd észre aki ismer és szeret

2008.02.24.

162. Mesélsz neki az életről

ha mesélsz neki az életről
annak aki nem vágyja, nem
fogod megértetni vele mi az
az elszánt ember materialista

tetőperemen táncoló fényjáték
hidak magasában megingó érzés
késpengén csillogó kétségbeesés
lassú halált adó ital és dohányfüst

mind csak a képmása a tükörben
annak ami lehetne és ami lehetnél
éneklés a nappal, tánc a szerelemmel

ébredés karokban és ugrás a holnapnak

tagadd meg magadtól mindezt
és nem leszel az ki ma vagy,
de holnap lehetnél, de nem leszel
megcsaltad magad és elárultad az életed

2008.02.24.

163. Segítesz elfelejtenem

segítesz elfelejtenem
a tegnapot és aki akkor
voltam eszembe juttatod
hogyan ma élek és ami lehetek

többet kérnem sem lehetne,
kapnom több mint eddig
adatott és nem tudok mást
adni cserébe, magamat

ha nem elég, vedd vissza
vedd vissza örööm, vedd
vissza nyugodt pillanataim
orozd el békémet, tedd

csak emléked hagyd meg
hogyan legyen erőm utánad
eredni járhatatlan utakon,
ha több leszek és megfizetem

azt amivel neked és életemnek
tartozom, azt amivel e kettő
egy lesz Isten és ember,
világ és halál előtt is egyben

szavam veheted, azét aki
egyedül indult el az életbe,
azét aki társat keresett és
szerelemmel tért vissza hozzád

2008.02.25.

164. Kérdezné

ha kérdezné tudom e
mikor ki és hol vagyok

mondd nekik: nem tudom
és nem is érdekelt soha

invokáció minden szavad
elmúlt érzéseket ébreszt fel
ne kérdezz többet arról, ne
kelljen válaszolnom, nem tudok

szemben felemelkedő világ
ijesztőnek ha tűnt, arcba köpöm
a sorsot és gyomron sújtom
ahogy ő tenné velem ha lehet

álmodban ébredsz és otthon
leled magad a valóságodban
nekem nem volt soha valóság
nem ébredhetek fel ha álmodom

legyen bár kegyetlen és sötét
úttalan utakon hánykolódjak
legyen bár mámorító, mézben
fulladjak, nem ébredhetek

előttem nem nyílnak a valóság
és álom aranyos kapui, rám
nem vár odaát senki aki tudná
ki vagyok és hova tartozom

2008.02.25.

Ecs mester: a legfurcsább, ami történhet a halálomkor, hogy tényleg megsemmisülök, de ha úgymond mindegy a minden, akkor az ember csak várja, hogy nyögjön már valamit, mi lesz. az a fura... hogy egész gyerekkoromtól kezdve sosem volt önmagamról "felnőttképem", sem "apa vagyok, feleségem van-képem", vagy családképem, ahogyan nem volt öregkori évek képeim sem...

165. Magamról

magamról sem tudva
várost járok és keresem
azt aki akkor ismert amikor
magam voltam, jobban mint most

józanul a fejemet is letéphetné
úgy fájnak a tiszta gondolatok
objektívan átélni emlékeket
az út mentén sírni tudnék

nem hazudni senkinek

hű lenni önmagunkhoz
nem elesni ha gáncsolnak
nem állni véres bosszút a tegnapért

biztonságos életem
tükörvalóságom falai
rámzuhannak és arcomat,
bőrömet hasítják fel a falak

amiket magam védelmére
építettem, álmodtam meg
és a saját vágyaim omlasztják
rám mindazt amit magaménak hittem

önmagunk elől sosem
késő elfutni, s amíg a
régi valónk új otthonunkon ül tort
mi mégis bátran nézünk a holnapra

2008.02.25.

166. Rám nézel

rám nézel, oda ahol
sohasem álltam még
néma kérdésedre nemleges
választ adhatok csak

az utcán, a föld alatt
és a házak, otthonod
felett suhanok, hozzám
nem ér el a haragod

nincs hatalma felettem
embernek és állatnak
Istennel van csak szólásom
ha magamban megtalálom

hét nap alatt tönkre
tehetem az életet, ami
alatt újra is élhetem az
utat, mi idáig hozott

könnyebb lenne tudnom
hogyan vársz a végén
nem a nemlétbe veszek el
és magammal vihetlek

2008.02.25.

Ecs mester: az milyen lehet már, mikor felelsz, a koromnál is sötétebb, mozdulatlan, meghatározhatatlan helyen, körülöttesz sehol semmi. nem látsz semmit, bár emlékszel a színekre és formákra, nem hallasz semmit, bár tudod, milyenek a hangok, nem érzel ízeket, szagokat, nem érzed a testedet sem. sem előre, sem hátra, sem semerre nem tudsz mozdulni, habár nem vagy megkötözve. és a legrosszabb az egészben, hogy hideg van, irtóztatóan hideg. ilyen hidegben a testeknek már rég sziklakeménységre kellene fagygniuk, de te nem halsz bele.

rájössz, hogy azért fázol, mert milliárd és milliárd elképzelt kilométer távolságban sincsen rajtad kívül senki.

csak "múlnak" az órák, évek, évezredek és nincs mozdulat. elkezdesz rettegni, magányosnak érzed magad, lassan elenyészik a józan eszed, szétesik minden ami te vagy, és az időtlen időkben lassanként szétsugárzódsz a végtelen semmibe.

167. Adnád

azt adnád érte
ami legnagyobb kincsed
de minek látja ő?
értené mit jelent neked?

végtelenbe elszálló madár
mi szabadságért hagyja el
mindazt ami a földön
illetné meg, légy az

tengerek mélyére süllyedő
ragadozóhal, akinek senkitől
nem kell rettegnie, maga a vész
az is lehetnél, nem szólnálak meg

de te boldog akarsz lenni
őszintén akarsz szeretni?
olyat aki arcodat sem látja
nap fényénél nem érez téged?

vakságért adnád el a lelked
világosságát annak aki nem érdemel?
szavadat adtad, hogy jó ember leszel
és az ember szabad, büszke lény

nem hajlik meg a viharban, de
nem is töri le az ágot ha útjában
áll, együtt él csapásokkal és
áldásokkal is, mert erre született

a Föld minden átkát tudva
viselni el, minden mérgét
megismerni rendelt, de méz-
nektárját is a szerelemnek

légy előbb ember és csak
aztán tenmagad, mert elvész
mindaz ami elhozott idáig, ha
békéd szeretetét vágyad bilincsére

cseréled fel, olyanért aki
nem látja mennyi érték van

benned, mennyi lehetőség, vagy
csak nem úgy szeret mint én

2008.02.25.

168. Lobogni

lobogni ha látod
világod s enyém
gyűjts fel mindent
ami emlékeztet másra

égjen a tegnap, láng
boruljon mára, por és
hamu törvénye legyen
esti meséd ha elmész

minden elmegy
ha egyszer kihunyt
a láng a máglyán
ne hagyd hogy így legyen

éljünk mindig boldogan
más véérért, fájdalom
nélkül, boldogság nélkül
mert megérdemeljük

ha bezárod magad
nem lesz aki kienged
az élet nem volt
lefoglalva másnak

ha igazán, valóban
karodba akarod zárni
hunyd le a szemed
és ne nyisd ki soha

ha igazán, valóban
karodba akarod zárni
hunyd le a szemed
és ne nyisd ki soha

2008.02.27.

169. Nem ér véget

ha nem ér véget
többé ami elkezdődött
itt maradunk örökre
ami sok idő lesz ám

van egy ötletem, meg
ne osszad mással, de

megöljük egymást, szépen
egyesével, több jut nekünk

csak gondold át, zseniális
senki nem gondolna rá
hogymeg tudathasadásos
lény magára vadászna

ugye hogy ugye? lásd
ez különböztet meg az
állattól ami ilyet nem tesz
de mi igen, és tesszük

ünnepeld, hogy ember vagy
és annak is születted egyszer
ünnepeld hangosan hogy élsz
vajon mind megérdemli?

Hát persze, mind szép
és mind okos is, közöttük
az első mindig az lesz
aki utolsónak tesz

2008.02.27.

170. Bőröd

bőröd ha bőrömhöz
ér, ott lesz valami
amiért érdemes felkelni
érdemes lenni tenni érte

lehunyt szemekkel
táncoljunk mint mással
nem tetted volna és
megmutatom milyen

első se legyen utolsó
legyen első, emlék
bőrödbe, testedbe ivódva
ébredj ezzel mindig

átok és áldás legyen
szerelmünk neked
engem fojtson
téged emésszen

sötétbe fúló sóhajunk
legyen a győzelem jele
éjszakának mutatsz mosolyt
ahogymeg egyé leszünk

így lesz áldás a menekülés
így lesz átok a nemlétezés
amikor karomba zárva
megszűnsz mást szeretni

2008.02.27.

171. Rejtőzik

hol rejtőzik az
akit nem látok
világomban sem
egén sem földjén?

miért van messze
a távolság és miért
félti tőlem lányait
az öreg világ?

beteg testtel és
lélekkel nem születtem
ilyen lettem és ha
kérdéznék, elmondanám

milyen fa melyik
gyümölcse öli meg
a lelket és melyik
bokor mérge gyötör így

azt hinnéd nagy titok
én sem magamtól tudom
voltak nálam nagyobb
gazemberek is, hinnéd?

ők még a bőr és test
nyelvét beszélték
vérrel pecsételték
amit szavakkal mondtak

a tudás hatalom és
nem aprópénz volt
nekik, nem is értenék
mi ez ami most van

én tudom, kérdezte
tőlem az egyik mielőtt
csillogó otthont kapott
és megszűnt beszélni

2008.02.28.

Ecs mester: elképesztően igaz gondolatok. fejlődünk, fejlődgetünk, fejlődünk.

172. Tervem

van egy tervem

de kinek ne lenne
ha egyszer eldönti
boldogabb lesz mindenkinél?

az én nagy tervem
te vagy és amik
lehetünk, ha megtanuljuk
elfogadni a másikat másoknak

olyannyira különböző
minden ember a másiktól
ahogy nap sincsen két
ugyanolyan, felkel és nyugszik

nem ugyanannak a fának
ágai is találkozhatnak
együtt erdő, együtt mindenség
lehet összefonódásuk

ha gyilkos vagyok sem kell
áldozatnak lenned és ha
bántasz sem kell szenvednem
mert mások vagyok a másoknak

két külön kar, összefonódva
nem egész embert ad, de bátrakat
szép új világ lakói lehetnénk
ha a fák ágai is találkoznak

ez a nagy terv és a nagy terv
te vagy és azok akik lehetnénk
ahogy a nap is felkel és lenyugszik
egymás fényét tükröznénk másként

2008.02.29.

Ecs mester: teljesen jól mondja, mester

173. Várd meg

ne várd meg hogy
felébredjek és velem
a világ minden fájdalma
keljen fel újra

gondold át, hogy
érdemesebb lenne
elvágnod a torkom
ameddig alszom

könnyebb lenne e
mindenkinek, te is
tudod milyen szörnyű

milyen szörnyű vagyok

ameddig alszom addig
azt tehetsz velem
amit akarsz, nem szégyellsz
vágd hát el a torkom

még csak haragudni
sem tudnék rád érte
hiszen álmomban más
világokban járok már

fájdalmam idegen mezők
zöldjét rontja meg, mások
lelkét teszem tönkre
ne várd meg hogy ébredjek

odabent, elzárva, több
láb mélyen a fénytől
lenne csak nyugtom
add meg nekem azt

elemészt a világot
tiéd és az enyémet
világunkat pusztítja el
az amit minden reggel érzek

ne hagyd felébredni bennem
azt aki gyűlöl és fél
a fénytől, a képtől a tükörben
hogyan önmagát látja a szemedben

2008.02.29.

Ecs mester: ja, ja! pont ezt éreztem (gondoltam végig) tegnap este! hogy van ez a pali, ez alszik, és engem álmodik (meg mindenkit), de ne csinálja már bazze, mert egyre rosszabbak az álmai vannak, akik altatják és vannak, akik ébresztik.

174. Érintetlen

Érintetlen, vérszínű csillagok
nekem ragyogtok, nem vagytok
messzebb mint gondolat, egem
alatt úsztok el, pikkelyek hátán

magamba nézek és nem látom
univerzumok fényét, melegét
én teszem azzá ami valaha volt
csodából lett káosszá torzítom

kezem sebet szánt testébe
mint megunt szerető szívét

sértem meg ki nem mondott
ígéreteink, megölöm aki táplál

ébren, álmodva, óriás emlőn
csüngünk és gyűlölettel karmoljuk
jelünket rá, hogy a miénk és senkié
tavak száradnak ki, vér szemetel

őseink testét hányja ki a föld
nem fogad be többé élet sem
csak holtakat nyel el és te,
te vagy meglepve legjobban?

kezedtől véres a tál, szívedben
hordasz mérget magaddal, mégsem
látod könnyű mozdulatod árát, pedig
odabenn pörög a számláló, gyorsabban

ha tengerár önt ki otthonod mélyéről
patkányként kezel a természeted
megdöbbenni sem leszel képes mert
már csak holtakat nyel el a föld

2008.02.

175. Nem vagyok több

nem vagyok több
mint aminek látsz
nem lehetek más
mint amit a tükör mutat

belőlem annyi sok
egy valós és egy
tükörben látott kép
nehezen bírnám el

magam szemébe nézve
újraalkotom a világot
két ember számára
bővül a horizontom

tágulnak a látótávok
sikítva törik meg a
távoli hegyek vonala
új völgyeket szül a való

alázom a világot olyanná
ami elviseli azt a lényt
ami önmagára ébred
homlokom redői mögött

2008.03.02.

176. Jöttek

érted jöttek vagy
talán értem és a
mosoly az arcukon
biztos nekünk szól

töröljük le róla
ahogy őket is
felszedjük, mint
parkettát és vége

összepakoljuk a
világot magunk
körül, egy rohammal
bírnunk fogjuk, menni fog

az örökké táncol
az csak hiszi hogy él
mi ne ilyenek legyünk
egy rohammal élj

amikor teremtesz
és pusztítasz, mert
e kettő nincs magában
tisztá erőből tedd csak

mert az a munka mossza
ki tested folyamából
lelked aranyát és az
csillog csak a fényben

összemosolyogsz velem
érted és hallod a szívem
dübörgését, vérem rohanását
követlek a végéig és tovább

az életet ígérted nekem
a boldogságot is megkaptam
a fájdalmat kerestem magamnak
de a becsület lesz minden jutalmam

2008.03.02.

*Ecs mester: "Mozdulj, mozdulj, mint, ha lennél ember,
Mondtam, hogy az van, csak itt bent a fejemben."*

177. Feljebb jutni

feljebb jutni, mások válláról
mélybe rúgni azt aki voltunk

lehattünk volna ha idő enged
de nem tette és várt a csúcs

feljebb jutni hús és vér által
szerzett örök és egy jogunk
ököllel és vicsorral tartjuk meg
azt amit az ég nekünk adott

senki sem járul asztalunk
kincséhez, otthonunk asszonyaihoz
hitünk pillére metszi le fejüket
nyakuktól messzire repül

karomban van minden amit
magaménak tudhatok
kiáltok, rohanok és bízva
bízhatok, hogy lesz jövőm

túl az üvöltő sorokon, ahol
a nap a hegyek mögé bukik
békém ott lelem és addig
eljutnom rendelt a sors és a vér

nem okozok csalódást asszonyom
és utódom számára, otthonom nem
lesz másnak kutyaóla, nem engedem
hogy virága másnak nyílhaszon, enyém

2008.03.03.

178. Látom

alant szállva látom
mit hagyott a kor és
mit hagyott az ember
könnytelen arccal nézem

romok és síkság peremén
lebegek a végzet szavára
várva, hogy megjelenjen
az új élet és annak fénye

alanti sötétség fölé gyúlt fény
jele az újnak mindig így volt
és ezután is így lesz, nem
is lehetne másképpen, így tudom

haldokló asszony ölének virágát
véres rongyokba bugyolálom
karomba viszem el a virág tavához
ahonnan az élet fakad és megmerítem

a volt bűnök jegyese feketére
festi a víz színét és elhalnak a világok
hallom a sírást, vihar tombol a
néma víztükör felett, nem ér hozzá

kezemben tartom a jövő zálogát
élettel teli bűnök hordozóját
könnyes arccal üvöltök az égre
a végzet szavát rajzolja hangom

körülöttem tombol a vihar
fekete víztükör moccanatlan
gyermek sírására hullámot vet a világ
arcomon könnycsepp fut le

2008.03.03.

179. Tűzkapuk

tűzkapuk fája alatt ha állunk
lángnyelvek hullanak körénk
egy lépés kellene hogy együtt
legyünk de nem mozdulsz tovább

félsz a sötétségtől ahonnan jövök
azt mondod nem rettent az ismeretlen
félsz a tűztől, hogy felperzseli jég bőrödet
esküszöl hogy nem gondolsz vele

mégis látom félelmed a szemedben
és azt is hogy nem mondasz valótlan
öreg lelkemre hasonlít szíved, nem viseli
a tüzes kapu alatt hangzó hamis szavakat

mi rettent és mi taszít hát, hogy
világom részévé nem válsz, az
utolsó próba könnyebb mindnél
átlépsz és egy leszel velem

egy leszel velem és ez ijeszt
árnyaktól csöpögő karom érintése
rémiszt mint álmok szürke hajnalon
széle-szele, hangom, suttogásom riaszt

átkom az hogy ne legyek az
akinek megálmodtál a tüzes
kapuk másik oldalán, onnan jöttem
ideát találtam meg azt aki vagyok

ha keserűség füstje fojtogatja
torkodat és rút valóság csípi üveg
szemeidet lépj el a kaputól és világunkra

bontom tüzes valóját, perzselje fel

a hazug szépség pagodáit és rút
igazság kővárait, hazug szavak csodás
tavai felett égjen és őszinteség mocsara
köpjön kénes füstöt, ha nem leszel enyém

pusztuljon a világod és az enyém, ha
neked nem kell ami az enyém és tiéd sem
fogad be engem, szavam legyen fájdalmas
mennydörgés és sikolyod éj fényes villámlása

a két világ romjai felett úzlek téged szerelmemmel
és te elpusztult világod romjai felett haragodban
kergetsz engem a világ végezetéig, ott bevárlak
és helyetted lépek át a tüzes kapun hozzád

2008.03.03.

180. Álmomban

álomban meleg kezekkel
mellkasomon alszom el
nyugtatnak a tudómba
ütött koporsószegek, mosolygók

kinek kezét érzem ébredéskor
újra és újra, fél tucat ébredést
álmodok, csodálkozok, hogy az
igazira már erőm sem marad

egész nap, többszörösét élem
meg annak ami történik, van
amikor egyik ajtón belépek
és van amikor másik irányba indulok

magam elől, más elől
rémálmaim elől menekülök
pedig ott vagyok magamban
mégis cselezek és háritok

becsúszással húzom ki
magam alól a talajt, az
élet nem ültet kispadra
még ha vér öntözi is a gyepet

öklöző gyűrűvé lesz minden
az égen kialszanak a csillagok
amikor tiszta erőből arcba és
gyomorszájon vágom magamat

mosolyt és ütést is viszonzni

szokás, így tanultam, nincs kivétel
ránk fér hogy a szabályaimat betartva
játsszak végig egy kört magammal

vérző sebeket tépek fel, fájdalmas
hegek maradnak itt is ott is, nem is én
vagyok aki adom ami jár csak a fájdalom
vagyok én és a lelkem vérzik helyettem

utolsó erőbedobással arcra még
tisztá erőből, csak az maradt
csak az volt neked mindig
aléltan rogyok a saját karjaimban

álomban meleg kezekkel
mellkasomon alszom el
nyugtatnak a tudómba
ütött koporsószegek, mosolygok

2008.03.05.

181. A csend hiányzik

talán a csend hiányzik,
igen a béke körülöttem
bennem sincsen régen,
de érzem, hogy kívül is elkelne

harmadik napja álom
nélkül, kemény falak
között vonszolom ami
belőlem megmaradt

hová menjek és
mit csináljak, hogy
enyhüljön bennem a fájás
nem teszi és minden újra

előlről

2008.03.07.

182. Víztükrében

mert ha víztükörben
látlak téged, képmásod
tükörképem mellett láthatom
és körvonalunk összemosódik

hullámok viszik hátukon
minden mozdulatunk
távolban kavár égi háborút
ha kezünk képei összeérnek

mélyben ébreszt fel múlt
vagy jövő sorsok képeit
néma tengerfenék mélyéről
kavar fel emlékeket ölelésünk

áramlatok között szalad szét
ézelünk távoli partok felé
enyhe hajnal és forró alkony
ígétét hozza vissza onnan

csak a tenger mélyére
szállt uszonyoknak gazdái
látják amint elmerült roncsok
és romok egyé válnak

2008.03.10.

183. Sebeket talállok

sebeket talállok magamon
tegnap és ma stigmáit
jeleket arról, hogy voltam eddig
és most is vagyok, melletted létezem

kerestem rajtad hasonló jeleket
az éjszaka fülledt pillanataiban,
hogy tudjam te is létezel velem
tested vonalait megjegyeztem

ébredéskor, ha nem voltál ott
vagy én üzettem hajnali ösvényekre
lelked szépségét idéztem magam elé
mint vadász őz szemét a csapáson haladva

volt hogy soha nem találtam
vissza hozzád valótlán
utakon rossz irányt követve
ne gyűlölj és ne szánj ezért

ne gyűlölj, mert én is szeretlek,
ahogyan bagoly a fényt,
ne szánj, mert magányom perceiben
tested vonalát idézem fel, szép

2008.03.10.

- Mi a baj mester?
- Valami nem működik.
- Nézem és látom hogy nem jó, mégsem lelem a hibát.
- Lehet nincsen is hiba.
- Ez lenne a tökéletesség?
- Az azért csak nem.

- Akkor mi a gond mester?
- Ördög bújt az emberbe.

184. (~mond-day) Talizmánom

Talizmánom, te aki
sárgult éveimben
mellettem voltál.
Te aki szavaiddal

megszüntetted a magányt.
Ma újra hallhatalak.
Néha úgy gondolom,
hogy csak számomra létezel,

még ha fényedet
többen látják ha
szellemed végig vonul
a korai városban.

Te úgy ébresztesz,
hogy nem érzem az
álomtalan órák súlyát,
nem akad el a nyelvem

és nem gondolok
bohóságokra. Emlékeztetsz
rá miért létezem. Ráadásul
egy ilyen napon...

Nyilván a sors
elveszi cserébe
azt aki fontos
nekem az utóbbi
időben, de így van ez.

Nem fogok meglepődni.
De remélem fájni fog...

2008.03.17.

185. Olyan lassan

olyan lassan
olyan nagyon lassan
körözünk egymással
mintha félnénk, hogy

egyszer úgyis vége
lesz, de mi lassan
körözünk, lusta mozdulattal
beszélünk csak arról, hogy

együtt vagyunk, ebben
a táncban, nem vagyunk
egyedül, ahogyan eddig
sem voltunk soha

néha feldereng bennem
kik vagyunk és honnan, de
kedvedért elfelejtem, mert
nem ér annyit a tegnapi érzés

lassan táncba kezdő testtel
közeledek és közeledsz felém
veled folyik szét a valóságom
lassú táncunk, ha egyszer megáll

2008.03.19.

magasból zuhanó
hópelyhek árnyékából
álmokkal küzdő halandóként
kívánom, hogy legyen kellemes a Húsvét.

Ámen

186. Hittél bennem

tegnap még hittél bennem
tegnap még szerettél, vagy nem
a jövőnk és múltunk hazugság
csak azt ne hazudtold meg ami van

semmink nincsen, nem tagadod
nem mondom, hogy nem így lenne
ha éber órámban láttam volna
ahogy vádlón engem nézel

mellettem magányos voltál
és én is csak magam, te félsz
a magánytól és magadtól
én megmaradok magamnak

idebenn ezer és ezer ordítás
szakadt fel valaha ha neveimet
sorolta az ég és az emberek
mostanra elpihent minden lelkem

ezer szunnyadó lélekkel és eggyel
ami olykor ráébred az életre
terhesen a halandó bánattal
hangtalanul továbblépek

2008.03.25.

187. Értékesebbik fele

Lelkem értékesebbik
fele más nappal ébred
más csillagok ragyognak neki
ő is egy csillag az egemen

hogyan mondhatnám el neki
hogyan szeretem szeretem
ha ő odafent ragyog, én
idelenről erőtlenséggel nézem

2008.04.04.

188. Kerestem a dalt

Kerestem a dalt
amit együtt hallottunk
milyen távol kerültem
a hangok világától

mint sánta a négysávos
széles utak mentén
érezem milyen egyforma
minden mérőföldkő és szikla

nem emlékszem minden
érintésre amit adtam és
kaptam tőled, nem bánom
hiányozna most mindegyik

csak szemedet látom
odabent, a csendben
ahol ritka fény volt
hangod és elmúlt

elnagyolt díszlet
előtt két rossz színész
egymás kezét ha keresi
mindenki őket nézi, féltél

meg lehet szokni a fényt
a lázt és a révületet,
ébredni sem kell, csak
hogyan tudj visszamosolyogni

2008.04.08.

189. Elhagyni

elhagyni asszonyt és
elhagyni életet könnyebb

mint elvet, eszmét hagyni el
emez nem érti, s amaz nem tagadja

forrongó hevületben veszni el
mennyivel szebb és kellemesebb
mintsem magunk képmásával
nézni farkasszemet reggel

hétköznapi háborúit
gerillaharcosként vívom
egy jéghideg otthonért
betondzsungel fái között

mégis könnyebb lenne
elhagynom szívet és lelket
tettem is, ezt jól tudod
ha harcomban elveszíthettem

mert nélküled és nélkületek
élek ha kell, eddig is tettem
ám hogy elvesztésed tudatával
ébredjek, azt nem viselhetem

2008.04.10.

[Ayreon] Éjszakai menedék

Új utakra ha téved

lépteim port fel nem

vernek és csendben

jutok el ajtódhoz

be nem megyek

csak hallom majd

mint élsz és létezel

ebben gyönyörködöm

éjszakai menedékem

leszel mint oly sokan

lettek eddig és lesznek is
mert nem látnak, s mert nem szóltam

190. Tökéletes

Ennyire nem lehet tökéletes,
ennyire nem lehet gyönyörű.
De basztatsz élet,
látom én.

Saját magam zárom
el és nyeletek kulcsot
önmagammal. Ilyen nincsen
... mondom én aki mindenkor

és mindenhol de ááá.
A föld heve és hűse
is odafentről jön,
nézz fel hogy arcod

megmosd és megszáráítsd.
Rémálmodlak te rohadt
kurva világ. Nem is vagy
itt, arany pillangók táncolnak,

falamról karmokkal tűnik
el a börtön rácsa, feltárul
mindenek világossága
a mélyben. Ugranék

ha nem zuhanok,
de hozzád mint elszánt
gondolat érkezik lelkem
elhanyagolt szilánkja.

Legkedvesebb szavakkal,
ismered még őket,
köszöntöd a szerelmet
és nem gondolsz, nem

remélsz boldogságot
többé. Egyszemélyes
közösségeket alkotva
lebegünk el egymás

mellett, néhol össze-
összekarolva. Bennem
lenyugvó nap fényénél
nem melegedhetsz.

Kihunyt pillanatok napja
másé. Nem visellek könnyen
és ez így van jól
és rosszul is.

2008.04.16.

Ecs mester:

dicséret:

Nagyon jó kép az ostoba döntésekkel élt életre ez a magam zárom be és lenyelem a kulcsot. Elképzelem, ahogy a vaskulcs végigszántja a torkom, nyeldekelve fuldoklok, alig várom, hogy leérjen a gyomorba. Utána jön a feketeleves. Nem elég, hogy megfekszi a gyomromat, utána kínok-kínját kell kiállni, mire végigmegy az emésztőrendszeren, s mindezeken után, ha még mindig ki akarom nyitni a magam zárta zárat, kotorásznom kell az ürülékemben.

Még egyszer mondom, igen jó kép

megrovás:

Megfontolandó gondolataid vannak, csak túl sokat használsz az entert

"Ennyire nem lehet tökéletes, ennyire nem lehet gyönyörű. De basztatsz élet, látom én.

Saját magam zárom el és nyeletek kulcsot önmagammal.

Ilyen nincsen ... mondom én aki mindenkor és mindenhol de ááá.

A föld heve és hűse is odafentről jön, nézz fel hogy arcod megmosd és megszárársd.

Rémálmodlak te rohadt kurva világ. Nem is vagy itt, arany pillangók táncolnak, falamról karmokkal tűnik el a börtön rácsa, feltárul mindenek világossága a mélyben.

Ugranék ha nem zuhanok, de hozzád mint elszánt gondolat érkezik lelkem elhanyagolt szilánkjára.

Legkedvesebb szavakkal, ismered még őket, köszöntöd a szerelmet és nem gondolsz, nem rémélész boldogságot többé. Egyszemélyes közösségeket akotva lebegünk el egymás mellett, néhol össze-összekarolva.

Bennem lenyugvó nap fényénél nem melegedhetsz.

Kihunyt pillanatok napja másé. Nem visellek könnyen és ez így van jól és rosszul is."

191. Ami voltál

Sosem felejtettem el, azt ami voltál
és azt ami vagy nekem
talán mélyebbre rejtettelek magamban
mások és a világ elől, mert féltettelek

Meglehet, hogy új dalok és új
ízek várnak téged vagy várnak rám
ezután minden hangban, minden illatban
kereslek téged és várok rád

gyenge szavakkal elmondott imádság
is eljut a mennyországba vagy a pokolba
gyenge lelkem sóhaját talán meghallod te is odabent

Te felejts el engem, mert én
nem tudlak téged, árnyképek világában
csak napról napra élek, szemem
nem keresi szerelmünk templomának tornyait

Milyen jó, hogy elfelejtettél, milyen jó,

hogy megsirattál engem, lépteim könnyebbek
hangom és szívem fakóbb lett, nem gondolok semmivel
ahogy álom sem kínozza azt aki nem alszik soha

2008.04.28.

192. Nem a hangodra. nem az illatodra

nem a hangodra
nem az illatodra
ébredni mindennél
rosszabb, lehet

ujjaim között elfolynak
az órák és a percek
nap-nap után elvesztek
magamból valamit

nem keresek indokot
megébrednem és újra
járnom ösvényt ezerszer
újra, nincs miért

nem válasz az unalomig
ismételt frázisok egyike sem
csak ha hallod rólad, hogy vagy
moccan meg valami legbelül

2008.05.02.

193. Ennyire

hogyan kerültem ennyire
ilyen távol, messzire
elfogytak az utak és ösvények
és észre sem vettem

régen nem kitaposott
utak vándora vagyok
mint voltam, magam járom
ki az utat amit járnom kell

az életnek ehhez semmi köze
az véget ér és elkezdődik valahol
az út mégis végtelennek tűnik
de lehet csak egyedül

az örök élet forrása lenne talán
a bánat vagy keserűség, meglehet
így lenne értelme annak ami velünk
történik vagy veled történik naponta

van aki lelép erről az útról

maradandó boldogságra talál
valaki karjai között, valaki mellett
és azok akik nem teszik ezt?

minden lépéssel idegen vadonban
taposva, egyre nehezebb és kuszább
alakzatok nyomán haladunk, van aki keres
és van aki nem vágyik boldogságra, halálra

2008.05.15.

194. Mellőlem

hova lettél mellőlem
hűtlen reggelen hideg
ágyban ébrednem
kávé ízű pokol

ijesztesz, olyan ritkán
hunyor le a szemem
nem tarthatom mindig
rajtatok, egyetleneim

nem tudok mindig mindegyik
ágyban egyszerre ébredni
jó reggelt csókkal kezdeni
mindegyiktekkel a napom

így inkább magammal ébredek
korán bezárt és későn nyitott
kávéházak küszöbén, friss illattal
vérem lüktetése fémek sikolya

szemeim félig lehunyva, másikkal
álmodlak titeket csak magamnak
hogyan érzem veletek vagyok
ha ti velem nem, egész átkos napomon

persze vannak aki nálam nagyobbat
és szebbet is hazudnak nektek, inkább
higgy annak akinek akarsz, áldozd magad
ismeretlen álomistenek oltárán

hát csak meg nem lepődöm, ha
végül minden bánat és minden öröm
keresztútja mentén eldőlt testemen
halad keresztül veletek együtt, gyönyörűim

2008.05.15.

195. Elvesztettelek

emlékszem mikor elvesztettelek.

eszemet veled együtt hagytam el
ne sajnáld, a kettő valahogy együtt járt
ne csodáld ha örültnek látszom nélküled

minden hamis mosoly mögött,
kétszer annyi őszinte bánat
lapul mint kiéhezett kóbor kutya
akit hazafelé elhajtasz magadtól

és én mégis azt hiszem, én aki
érzelmek szemetén élek
hogy te vagy az örült és mégis
a kényszerű választás a helyes

nem az ember gonosz, nem is a világ
hanem mi, akik közöttük és benne
élünk napról napra és éjről éjre
azt esszük amit ők, tényleg

ne szólj bele hogyan élek
amíg te juttatsz oda hogy meghaljak
csend legyen szavad ha hozzám szólsz
és húzd is meg magad, kedvesem

ne kérdezd jó e nekem az ahogyan
lépteim követem egyre csak
ugyanolyan jó tennem mintha nem
tenném, nincs különbség

csak ne látnám, Úristen bárcsak
ne látnám minden pillanatban a szemed
tükrében azt a fiút, aki mosolygott és ne
kérdézném meg őszinte volt e

2008.05.15.

196. Megmutatnám (neked)

ha megmutatnám neked
merre és hol jártam eddig
másnak látnál mint eddig
hát kell ez nekem? nagyon nem

olyan utakat mutatnék
ahová és ahonnan nem visz
járható ösvény mégis itt vagyok
két szemedbe nézek és mosolygok

mégis annyira akarom, hogy lásd
mindazt a kincset, a világ kevés szépségét
ami számomra a mindenséget jelenti
miket véresre karmolt kézzel martam el az élettől

megcsodálhatnád a meséimet, melyeket
én szőttem másoknak vagy nekem mondtak el
őszinte nevetés hangjait mutatnám meg neked
szeretni vággyal, önzetlenül, a másikért

bánatom, hogy mindez nem érdekel
némán állok csak veled szemben ha
látlak, de te nem nézel rám, gyűlölöd azt
aki voltam vagyok és lehetek, gyűlölös engem

míg én csak halkán dúdolván álmodom rólad
újra és újra, arcomon hetykének mondott
ferde mosollyal szemlélem a világunkat és téged
annyira szeretlek

2008.05.15.

197. Elérem az eget

elérem az eget veled
vagy nélküled, nem számít
ha mindenki ellenünk legalább
látjuk ki a barátunk

nem számít ha sok gyűlölet
teste öltve tekint be az ablakon
ne nézz ki, lépj ki inkább a fényre
lássák ki vágja haza őket

mennyi felesleges mozdulat
mely végül mind értelmet nyer
egy könnyű érintés, egy húsba
csapó fájdalmas ütés, olyan gyönyörű

mennyi mindent teszünk és
mennyi mindent nem, nézz rám
nézz a szemembe, meddig bírod még
gyűlölös vagy szeretsz, mit számít

velem vagy napnyugtától hajnalig
a külső fény halálától míg odabent új
nap kel szemed horizontja felett, annyira
láttni akarom a napot benned, ne félj

gonoszabb nem lehetek annál
mint amilyené tettel és én tettelek
legalább a mosolyunk őszinte, ez jó
másnak ennyi sem jár ki tőlünk

2008.05.18.

198. Mennyi

Mennyi időd van még számomra?
Mennyi időt adsz az "*elveszett katonának*"?
Idekint ez élet, de odabent ez háború.
Ezért nézel rám te is így.

Melyik oldalon állsz? Enyém tiéd?
Mi kell ahhoz, hogy gyűlölj? Hogy mondják?
Ha olvasod a jelekből és hallod a levegőből
gyűlölni fogsz mert azt mondják?

Tudd ki hazudik neked, ki akarja a véred
A kéz ami táplál ha hazudik mit teszel?
A kéz ami megérint az enyém, mit teszel?
Fejed párnád közé fúrod a válasz elől

Nem tenni sokszor nehezebb, mint egyet is lépni
igazi arcod mutatni ellenségeidnek akik megvetnek
ezért és mindazért amit érzel, éreztél
egy napon mindannyiunkkal végzel

2008.05.25.

199. Könnyű

könnyű sóhajtással
emelsz magadhoz
és repülök, repülök
arany karjaid között

sosem felejtettem el
az utat mi idáig hozott
most mégis megfakul,
eltűnik lépteim nyoma alatt

idefentről mennyire értéktelen
semmit sem jelent a kőszobor,
házak tornácán a béke, idült
dohány bodorodó füstje

mosoly alól, felhők felül
érkezünk együtt, vajon
meddig tart repülésünk
nem csak zuhanás?

oly magasról érkezünk,
hogyan látjuk és nem
érezzük a mélységet
csak te vagy velem

egyszer majd odalent,
elérjük a földet és nem

kelünk fel újra, de kérlek
addig és akkor fogd a kezem

2008.06.02.

200. Fekete szárnyakat

mert így fekete szárnyakat
növesztesz és elszállsz
olyan vidékre és olyan tájra
ahol nem lelsz meg engem

ez az ösvény olyan utakra
amit okkal nem járt más
és nem az önzés vagy dac
hanem féltés és félelem miatt

te mégis erre lépnél, ne tedd
mert ha kell csontod törésével és
vérednek ontásával védelek,
oltalmazlak rossz döntéseidről

rossz tanítód lettem volna,
hogy ilyen utakra vágyva
gonosz célokért emeled fel
arcod az égre, bolond és én is

mert ha te, mint legkedvesebb
tanítványa életnek és nekem
olyan útra lépsz ahonnan nem vezet
vissza ösvény magaddal rántasz

rántanod sem kell, mert magamtól
indulok utánad, haraggal és fájdalommal
telve meg minden lépésnél, hogy mikor
rád lelek ne legyen irgalmam egyikünknek sem

2008.06.02.

201. Gondolat

Nincsen annál megnyugtatóbb gondolat,
hogy ha meg is halok egyszer
esik majd az eső és a
folyó nélkülem is szalad.

Ha utolsó órám közelg
és vén is leszek, bánatos
hogy nem korábban megyek
juttasd eszembe az esőt.

Meséld el mint mosott el
korokat, embereket, tetteket

azelőtt hogy születtem és
mint pusztít majd utánam.

Ne érezzem lelkemet terhesnek
mert félek sokszor hogy nélkülem
sokaknak könnyebb lenne, egyszerűbb
miért maradnék hát soká?

Nincsen annál megnyugtatóbb gondolat,
hogy ha meg is halok egyszer
esik majd az eső és a
folyó nélkülem is szalad.

2008.06.22.

- ...és a boldogság sem határos Budapesttel.
- A szögesdrót miatt hiszed ezt?
- Nem, hanem mert tudom hogy utálsz.
- Milyen igaz...

202. Rossz vagyok mert lassú

Rossz vagyok mert lassú
kínhalál helyett választottam
gyors lángon való elmúlást
és téged tanúmmá tettelek?

Hogy nem keresem az utat
az ösvények között többé
és mert sajnálom a leégett hidakat
gyűlölj mert ébrednem kell

ítélj el mert bántottam mászt akarattal
és nélküle, de adj hálát hogy nem téged
mert volt hogy akaratom hatalom
és szavam törvény volt és feladtam

feladtam a tegnap hazugságait, a
holnap ígéreteit, az élet élését,
a világ világosságát a semmiért
ha ítélsz, ezért ítéld el engem

de magamért, s mert ilyen lettem
nincs jogod felettem mondani
ítéletet senkinek, aki atya nemzett
és anya szült, ezt jegyezd meg

2008.07.05.

*Ecs mester: hasonló gondolatokat írtam pár napja az "alien"-ekről, hogy nincs jogunk ítélkezni
felettük, ha már évezredek óta működésben tartják az életet a bolygón.
örülnék neki, ha páraknak leesne a tantusz, hogy a megtévesztés abban áll, hogy állásfoglalásra
kényszerítenek hamis információk alapján és olyanokat vádolunk, olyanok ellen érzünk bosszúvágyat,*

*amit nem is ismerünk, amiről hazudnak nekünk (pl. zsidók, iszlám, magyar történelem, az USA
önmagáról stb. végtelen a sor).*

Ne ítélj, hogy ne ítéltesz.

Töltsd be a szereped, ha jót akarsz mindenkinek.

Erő és alázat. Ákos ezt igen jól érezte.

*Erő a saját feladat ellátásához, alázat a felettünk álló erők irányába. Más út nincs.
és a legtöbb embernek FINGJA sincs miről beszélek. a kurva nagy demokráciában, a szabadosságban és
a mindent megengedő liberalizmusban az emberek elvesztették a természetes alázatukat a természettel,
az étellel szemben. azt hiszik ők szarták a spanyolviaszt, mert van egy Audijuk meg párszáz milliójuk.
akkor már neki mindent lehet? száználmas. sose volt így és sose nem is lesz.*

203. A tükör szélén

A tükör szélén táncol tekinteted
mögötte én lennék ha látnád
nem látsz és én sem nézlek már
a tükör szélén táncol tekintetünk

Fentebb a magasban a nap
neszez a tetőn, élet van az utcán
csak idebenn nincsen és bennünk
sincsen semmi ami szép lenne

Te még is bennem keresed magad
talán mert én is benned találtam
magamra, hogy új arcot öltsek
fehér eső idejére, kék mosoly hava

Ami ma elválaszt, holnap lesz
szakadékká, a tükör átkos széle
mely mögött én lennék, ha látnád
de nem nézel rám soha többé

2008.07.10.

204. Ha nem csinállok semmit

Ha nem csinállok semmit
megvet a világ, élén veled
ujjal mutogatsz rám és elnézel
ha szemünk találkozna

és ha mégis megmozdulok
teszek néhány lépést
megijedsz attól akivé tesz
az út és az út pora

adsz nekem néhány percet
amit a fuldokló is kap
a kötél és a semmi fölött
örülten kapálózva a pillanatért

az emberek örültek, a világ eszement,
a várossal baj van és a lelkem is beteg
mégis miért maradnék melletted?
mégis miért maradnál mellettem?

kezemmel morzsolom az idők
epeszín homokját és bámulom
ahogy a szél a bitófák gyümölcseit rázza
mikor a holttestek összeérnek megszakad a film

2008.08.19.

*Ecs mester: „akkor is vagyok, ha semmit nem csinálok”
és ezt is a vershez tartozónak érzem...
„saját mocskomban nyakig merülve, de engem így is szeretni kell”*

205. Cápák úsznak

cápák úsznak el az ablakom alatt
én tudom és te látod őket, de nem
hiszed el, mert én nem mondom neked
mindent megteszünk a békéért

aztán ha az ablakon lassan folynak át
a jéghideg vízcseppek nem mondom el,
hogy sós ízt hagynak maguk után
nyári eső itt maradt keserű íze csak

ha ébrednék és lábam tüskéket, moszatot
érez szólj rám, hogy mosolyogjak legalább
egyszer mielőtt a tenger arcomba szakad
mély levegőt csókoljak szájadból magunknak

2008.08.22.

206. Annyira, de annyira

annyira, de annyira, hogy
jókedvemben vágnék magamon
eret, csak hogy halljam, tudok
még őszintén üvölni, mennyi vér

mennyien, de mennyien, akartok
segíteni és nem kell, nem érted
nem akarok boldog lenni, meghaltak
odabent, idekint, csak nem mutattam meg

Ott van rajtad a bilincsem, mikor
én viselem a töviskoronád, helyettem
szállsz pokolra, de nem engedem, más
helyett nem vérzem el, saját halált

megőrjít a gondolat, ha megásom
a sírt melyet rohadt testem érdemelne
másik oldalon zuhanna ki a földből
és fagyott kukák között végezné

vannak válaszaim és nincsenek
kérdéseim, olvass Bibliát, abban szépen
le van írva ki jut fel a mennybe és ki
marad itt a pokolban mindörökre

2008.08.22.

*Ecs mester: vagy akár hasonló szórakoztató lehet
kínai termékek magyar nyelven(?) írt használati utasításait is olvasgatni...*

207. Magas a fal

milyen magas a fal, mennyire
messze van a mélység, tőled
nem zuhanok le és nem emelkedem
nélküled merre induljak?

ha az úton mindenki rohan
van ki taposva tör más elé
és vissza is lángoszlop menetel
nélküled merre induljak?

csillagok fényei távolban égnek
közelben haldoklik egy nap, végtelen
ablakain tekintsek vagy nirvana
nélküled merre induljak?

párnázott helyem lenne a pokolban
ölel a bűn és csábít a kísértés, mégis
Neki tetszően is élhetnék, szárnyakkal
nélküled egyik sem érdemes

2008.09.02.

208. Életem része

életem része nem, félelmem legyél
az aki éjjel ébreszt, nap nélkül, csak
mert magában fázik a kék hold fényétől
mert önmagában nem egész és velem az

ne félj, ha léted csupa kérdés és mosoly
bánattalan kézfogó vagy színtelen kanyar
mi állná utunkat, ha kézen fogva vonulunk,
kétoldalt leboruló neonlámpák halódó fénykörén

táncunk nem tegnap érzései, holnap árnyéka
jelen ajándéka minden érintés, névtelen lovag

egy maszkabálon, ez vagyok, mert azzá teszel
érzelem nélküli mozdulatoddal, nézz rám, ne félj

nincs miért hajnalt várni, ha éjjelre ébreszt a
fájdalom vagy a hiánya, el sem hinnéd mennyi
mennyi test ébred veled, ha nem is melletted
ismeretlenbe ne a sötétséget, ismerőst lásd

2008.09.16.

*Ecs mester: gondolkodtál már azon, mi lenne, ha megkapnád, amire vágysz? mire vágynál utána? mit
csinálnátok együtt? mi az életetek közös célja? az ember sokáig elvan valamivel, ha vágyakozik utána,
erőt, energiát, kreativitást, célokat ad.*

*de a legtöbb ember akkor válik gonosszá, amikor teljesülnek a vágyai, mert megszűnik az erejének
forrása, és újabb nagy vágyak után kell néznie, ezzel kockáztatja azt, hogy nem értékeli kellőképpen,
amit megkapott. nem? nem volt még úgy, hogy volt valami a tiéd, aztán mégsem tudtál vele mit
kezdeni?*

*én meg arra jöttem rá, hogy akkor nem vagyok irigy másra, ha megértem, hogy őt már megéltem, ha
hagyom az lenni, ami. az már voltam, az már nem akarok lenni még egyszer. nincs több kör. nem
akarom elfoglalni más helyét, az akarok lenni, ami vagyok.*

*tulajdonképp ez lehet a szeretet fogalom definíciója: hagyni a másikat, hogy az legyen, ami akar lenni
és nekem úgy tetsszen, ahogyan ő van. egyszerűbben és frappánsabban szólva: érdek nélkül tetszik.*

209. Határok

Mennyit visel el szemem?
Milyen távol vagyok attól
akivé válnom kellett volna
ha változhattam volna, nem tudok.

Véres könnyeket hullajt értem
hangtalan ima és csendes áhitat,
csak én nem leszek olyan mint voltam
nem én, a világ forgott elfelé, elhagytam

Szájamban keserű íze lesz a szavaknak
ha nem neki mondom és nem róla éneklek
mert nem akartam változni és azt sem hogy ő
hát minden megváltozott számunkra, nem félek

tudom hogy ösvények nélkül is vezet út
lábam halott napok homokjára hullik, elrugaszkodom
magamba fogadom az univerzumot, gyűlölettel, elfogadom
nem alkothatok más világot ha ez az enyém

2008.09.23.

210. Kinek az arcát látom?

Ki tette ezt velem, kinek az arcát látom?
Világom szintetikus lángokban ég, nincs
benne menedék, nincsenek tengerek
elapadt a folyó mi hazavezet, hogy jutok vissza?

Karom a lángokba merítem, fájdalmad ad erőt
egy leszek veled és felveszem a harcot, magammal?
Ki lett gyilkosom, ki vette el tőlem a világom
világosságát, vizeim húsát árnyékok titkait?

Hány halált érdemel ki tesz és milyet ki hagy?
Darabokra tépem azt aki abból lett mit kidobtam
emlékem paradicsomának kovácsoltvas falain
túlra a semmibe, marakodjon rajta az ördög és a nő

Mégis hibáztam mikor nem láttam a kettőt, a kettő
együtt, egyként, egynek, mennyire azok
kezemmel szaggatom ki belőle az ördögöt és ördögből
a nőt, hogy értse és érezze nem lehet gyilkosom

2008.10.01.

211. Szárnyakat akartam

Szárnyakat akartam, karmaim nőttek
fellegek közt vágytam élni és mégis
évek óta csak zuhanok, akarom
hogy félelem dobogtassa szívemet

legalább legyen ami életben tart
szörnyethalnék a gondolattól is
nem kell látnom szememmel mi vagyok
érezem a vágyam, dühöm, haragom

lásd milyen mélyen vagyok, lásd
zuhanásom milyen sebesen gyorsul
nem bánt már semmi, csak az,
hogy ne tudd honnan és miért

ha megkérdezed hazudok
mert már ez vagyok
akkor nem hazudtam volna
akkor nem zuhannék

2008.10.02.

Ecs mester: az emberi önteltség nem ismer határokat.
azt képzeljük, hogy vagyunk valaki, valamik és lehetünk valakik és valamik. hát nem lehetünk.
a jogunk emberi testben korlátozott, az ösztöneink és a mélytudatunk sugalmazásai közt vergődünk és
minden pillanatban választunk a felfelé törekvés és a lefelé zuhanás között.
we need comfort. we need support.
test, emberiség, bolygó nélkül keveset tehetnénk.
azt a kérdést kell feltennem magamnak, mik azok a vágyaim, vélekedéseim, döntéseim amik alapján
megyek vagy nem megyek tovább egy úton.
nincsenek semmivel sem több "rejtett tartalékai" senkinek és semminek. minden egyenértékű része a
rendszernek.
a hit, akarat, szándék... ezek számomra egyenértékű fogalmak. ez az, amivel egy kiszakadt tudat a
körülötte áramló képeket befolyásolni tudja.

212. Valami nincs meg

valami nincs meg bennem többé
az kevés több, ami ért is valamit
belőlem, elveszett egy pillanat alatt
idő kellett hogy felismerjem

jobbik felem lettél, hanem is mondtam
és elengedtelek, gyenge hanggal szóltam
utánad, gyenge karral tartottalak és
gyenge szívvel szerettelek is

minden olyan ködös és valótlan
vénenber lélegzete az enyém
elárvult világok egyikén, senki
sem viszonozza lélegzésem

mi a magány ha nem ez?
ki vesztett ha nem én?
rám borulna az ég, ha látná
mily egyedül keringek imhol

2008.10.09.

213. Mutasd meg nekik

Ha nem látjuk, mutasd meg nekik
az alagút a fény után van, ott volt
mindig ott voltál, hogy láss és láttass
mindennél több, semminél kevesebb

miért mutattad végzetem kecskevér
öntözte kapuit nekem? én lennék a
halálom, halálod, halála mindeneknek
és nem tudnám miért állok idekint

a fény nekem az út eleje, az út
maga a fényesség és nincs hová
nincs tovább onnan lennem messzebb
vagy távolabb kerülnöm nem lehet

túl a gonoszságon és jón, meglelem
magamba zárva végső kérdéseimet
válaszként ha rájuk tekintek megértem
magam és sosemvolt létezésemet

2008.10.12.

214. Hálás vagyok

Hálás vagyok hogy magamtól
elfelé vezet kezéd és mást

láthat szemem kiégett életnél,
hogy maradt még csoda itt lent

távolságot adsz, hogy lebíriam
hálátlanságom nem bír határt
megállok minden kis kanyarnál
időmet boldogan töltöm veled

tudom milyen büntetés jár
egy pillanatnyi lustaságért
mégis látom még a helyet
ahonnan e pontra érkeztem

kedvtelve morzsolom szavaid
virágát ujjaim között és arra
nézek hol az út végét sejtem
sejthetem, de nem láthatom

elképzelem, hogy nem gyengeség
takarja előlem a valóságot és jelent
hogyan az út a dombokon, hegyeken
át vezet hozzád, hajlékomba

remélem van hová mennem, lesz
ki kezemet fogja az út végén is
mikor levedlem halandóság nyűgét
kor fájdalmát akasztóra dobom

hajlékunk falak nélkül öleli majd
át a végtelent és nem lesz távolság
mint magunkban, egymás nélkül járunk
elfogadjuk és elfogad minket a világunk

2008.10.18.

*Ecs mester: nekem megfelelne az örökre szóló teljes öntudatvesztés is. ez sajnos ellentmond a létezés törvényszerűségének. mert az én megszűnésem nem hozza magával a teljes létezés megszűntét. viszont az az információtömeg, amit én életként érzékelek ugyanoda fut be, ahová az összes többi érzékelő tudatok élményei.
a megszűnés nem lehetséges.*

215. Azt hiszem álmodom

Ha rám néz, azt hiszem álmodom.
Álmomban még mindig szeret,
álmban emlékszem a nevére.
Miért ébrednék?

Túl vagyok azon, hogy magam
lehessek és vágyjak arra aki
valaha voltam, az lettem aki
lehettem: megbánás nélküli.

Az élet fájának tövében
kuporgó első gyermek
ácsingózva a gyümölcsre
mely nem neki ért, megkaptam.

Álmomban látom viszont
otthonom táját, aki lettem
és aki nem vágytam lenni.
Innen nem érzem egyiket sem.

Sebes patakban elsodródott
ág vagy levél lehetünk, és mint ilyen
a fát soha nem lelhetjük meg, csak
várjuk, hogy feltűnjön egyszer a tenger.

2008.12.03.

216. Remegek

Remegek ha testemet, ez
élettől zsibbadt héjamat
fahéjtestek érintik és
illatos pokolban ébredek.

Ha felfeslik néha a nagy
bűneimtől mocskos vászon
és áttekintek rajta látom
a valót ahol élhetnék.

Csalódottságtól fehér mező
ropogó hamujába haladok
ismeretlen cél felé, csak el
boldog magányom örök.

Mint hó alól szökken szárba
lépteim nyomán ezer vágy álma
ha hátranéznék eltűnne, nem
teszem mert ez mindenem.

Ezt adom annak aki megosztja
velem maga vágyait és láthatom
illatpoklának rácsain keresztül,
hogyan az én utam végén mi vár.

2008.12.05.

217. Sebemet mossa

Sebemet mossa kezéd, fehér
arcom halovány bőröd melegét
keresi, egykor megleltem volna,
de ma már nem vagy enyém

Hogyan keveredtem el mellőled
távol otthonunktól, érzésemről
a vonaton nem válaszol az
idegen a tükör másik oldaláról

királynék útjain elragadt kalap
táncol a szélben és merev kezünk
nem nyúl menedéke után, szemünk
issza csak a csodát ami adatik

maholnap lelkünk gödréből hegyek
emelkednek bűnös magasságba
hogy internacionális antennák
Bábelének csúcsán megdőbbenj

rájöjj hogy valaha volt otthonod
nem vágytál a csillagok hidegére
volt aki szeretett volna és te
mégsem érezted mert nem voltál

egész magunk valóját kutatjuk
újraírjuk elásott játszóterek
sírjait mint festék koporsók
alatt megroskadt iskoláinkat

utolsó mesterünk lesz majd
a halál aki túlterhelt hálózattal
állítja meg szívünk rohanását
egyszer és ha kérjük végleg

mert ha nem kérjük oktalan gépek
börtönének láthatatlan falait kaparjuk
majd agyhalott elménk karjaival hiába
és irigyeljük majd a kalapot a szélben

2008.12.21.

218. emberek, emberek

Az ember több kell legyen mint hús, vér és csont.
Több mint vágyak alkotta szellem és félelem szülte hit.
Az ember lélek, elpusztíthatatlan és örök.
Az ember becsület, tiszta és hajlíthatatlan.
Az ember szándék, mindaz mi gyarlóvá és esendővé teszi.

-

Azt mondják, hogy a szerelem egy vad folyó, mi előnti a gyöngé nádat.
Azt mondják, hogy a szerelem egy éles penge, mi vérző sebet hagy lelken.
Azt mondják, hogy a szerelem szomjúság, örökké kínzó fájdalom.
Én azt mondom a szerelem egy virág, melynek te vagy a magja.
Ha a szív gyenge és rettegő, sosem táncol együtt az élettel.
Ha egy álom fél felébredni, valósággá sem válhat soha.

Ha nem mersz adni magadból, nem lesz aki adjon
és ha a lélek fél meghalni nem élhet sohasem igazán.
Ha az éjszaka magányát érzed, vagy túl hosszúnak tűnik az út,
emlékezz, hogy mélyen a hó alatt, magok álmodnak a nap szerelméről
és tavasszal rózsák nőnek majd a fény felé.

2008.12.27.

219. Adtad a pillangó vágyát

nekem adtad a pillangó vágyát
úgy hogy sosem kértem tőled
szavak nélkül értetted a vágyam
és én ezt megköszönöm neked

könnyet ejt a kajmán, minden
lehullt virágért, nem elég a fent
ragyogó mennyország békéje
nekem soha nem lett volna az

lassan elvesztettem a fogást
az életem és hittem messzire
szállhatok vándorló testtel
tőled mégsem tudtam megválni

emléked ég lelkem rejtett hamva
felett és azt a kevést, ami kell
hogy ne végtelen utam szegélyező
gödörben végezzem megadja

mi lettem neked? szégyen vagy
sajnálat tárgya? nem változtam
senkiért nem lettem volna más
és pillangó álmod, hogy lehessenek

annyi mindent láttam, nem bírom el
vágyak terhét magamban többé
elfáradtam hazug képek kergetésében
ezek minket mutattak annak akik voltunk

mert lehettünk volna az életünk urai
nyomorban is boldogságot találó vagy
szerencsében is egymást kereső szerelmesek
bocsásd meg, hogy sokáig hittem bennünk

2008.12.28.

220. Vezette kezem

Csak az vezette kezem
elfelé a legnehezebb útról
hogy nem tudtam odaát
rád találnék e valaha

mennyi mindent nem
mondok, nem írok le
neked mert megrémisztene
milyen is vagyok én

egyik részem felhők magasából
szemléli másik valóm
szenvedéseit és nem segít, mert
nem érzi magáénak őket

milyen messzire kerültem tőled
fel sem ismerem ezt a földet
csak mondják, hogy ugyanaz a hely
nem akarok hinni senkinek sem

hová lettünk, hová tűnt hangod
arany szála mely ebbe az élettelen
hazug világba csalt, így adsz új életet?
szemem sem rebben tőle

ismertelek

2009.01.03.

221. Választjuk

Nem választjuk meg a sorsunkat,
de mi döntünk arról, hogyan éljük
meg az elkerülhetetlen pillanatokat.
Ehhez kevés napról-napra ébredni.

Ma gyermekekre nevet a nap fénye
és én is élvezem, hogy köztetek élek,
de látom a horizont láthatatlan sávjának
árnyékát, ami majd vörös fénnel elközelg.

Addig keressük egymásban az életre
adható legjobb választ, míg annak
jelentése is megkopik, értelme odatesz.
Fel sem ismerjük majd a megoldást már.

Pedig minden közös gondolatban ott van
az alkotás megváltó hűse, mely letörli
gyöngyöző tested fáradtságát. Kevés
adatik annak aki nem vágyik többre.

A halálra vágyó generáció nem ér meg
életet, annak eljövételét, annak minden
rejtett szépségét és azt sem, hogy lehet
tisztá ég színét keresni a tengerárban.

Reméled, hogy nálad okosabb lesz gyermeked,
aki tőled tanulta az életet? Én nem hiszek
abban, hogy megérdemled őt és a létedet, mert
benned magamat látom és én sem érdemeltem.

2009.01.04.

222. Néznék az égre

Hogy néznék az égre,
amikor arcod vonalai
gúnyolnak vissza felhők
magasából és viszont?

Abszintos színben játszik
a szemed emléke és életemre
néző ablakom egy lélegzettel
tárom ki, örökre ha kell neked

felszakad a sóhaj mellkasom
gyötört mélységeiből, titkolt
betegségem visítva kotródik
elmém megtűrt szeletébe

ha kigyúlnak a város fényei
enyém a testem, enyém mindenki
másé is, csak kezem nyújtom
hazug mosolyom szikráz hamis fényben

nem érzem a vágyat, nem érzem
bánatot, nem érzek semmit, de
tudom, hogy enyém tiltott testek
gyümölcse, veszett vágy arca

minden maszkom magam köré
kacagom és az vagyok akinek
látsz, akinek látni akarsz mert
így vagyok az aki lehetnék

Odabent zölden lángol a máglya
életem fonalát rozsdás olló nem
viszi és megértitek végre, hogy
éjjel nem az vagyok akit ismertek

2009.01.06.

223. Útra keltem

félelmekben útra keltem tőled
minél messzebb vágyok kerülni
nem vágyok holnapra, békére
boldogságra, másra. nem kell

olyan messze jutni tőled
ahogyan erőmből telik
eljutni a betonút végére
amin túl nincs is már semmi

minden lépésnél többet és
többet dobni le magamból
ne húzza lelkem súlya testem
szaladását, elhagyni magam is

rohanásom zuhanássá legyen
álmom álmodd, ezt kívántam
saját poklom lett hiányodból
lángok ölelte oltár jelöl benne

minél messzebbre jutok annál
közelebb érezlek magamhoz
nincsen távolság köztünk
soha nem is lehetett volna

ott voltál álmaim születésénél
rossz napok érzését elűzted
és azzal hogy kinevetted aki vagyok
azzá tettél aki lehettem volna akkor

mégis csak itt, a tőled elvezető
mégis hozzád jutó ösvény magányában
lehetek magam és nem is tudod
milyen hosszú utat tettem meg hozzád

2009.01.18.

224. Próbálom hibáidat látni

Próbálom hibáidat látni
nagyítani, kiemelni amik
voltak és amiket nem
láttam szívemmel akkor

mondják így elvesztem
azt ami hozzád köt
eszményedet, szerelmünk
hogyan ismertelek téged

sötétben látom őket
nem adnak fényt, meleget
de világítanak és nem rejti
előlem szellemem lánc

más biztos azt tenné
amit kell és felfogná
mennyire nem jó ez

számára, de nem én

aki dicsőíti kevély természeted
lelkében magasra emeli gőgöd
cselt lát engedelkenységedben
és szereti titkon égő gyűlöleted

hazugságaink szép virágait
őrzöm emlékemben és mosolyunk
amivel becsaptuk a világot ha kellett
mégis értettük egymás szavait

megértem ha közös bűnünk
taszít és választasz békés életet
igazit, melyben nem érted magadat sem
én sem táncolnék magamban

ha farkas bőrben is kell báránként
helyt állnom megteszem, érted
hogyan néha lássam szemed csillogásában,
hangod zenéjében halljam igazi valónk

2009.01.20.

225. Az utolsó tenger

az utolsó tengert még nem
szeltük át, legszebb napjaink
még előttünk vannak és legszebb
gyermekünk még nem született meg

2009.01.28.

226. A reggel ökölként

Ahogy a reggel ökölként
csapódik arcomba a hideg
vonatfülke falán keresem
az okot ami idehozott

nem tudok mást szeretni
nem tudok mással élni
nem tudok már magamnak
ennyire pofátlanul hazudni

de nem akarom hogy eláruljalak
hogyan ennél is jobban gyűölj még
mert nem tudnám elengedni többé
ha még egyszer találkozik kezünk

most sokkal jobb lenne máshol
mással lennem és utálnom magam
könnyebb lenne újra járnom ezt
a végtelen táncom, ehhez értek

és mégis leugrom mielőtt indul
mert számomra nem vezet többé
út, ösvény és mód ami elvezet
egy pályaudvarra zárva élek

2009.02.07.

227. Hozzám

hozzám verseket
írnak a lányok
fohászok szólnak
rólam és ilyenkor
érezem igazán, hogy
Isten saját képére formált

mégis úgy érzem sokszor
hogy elfelejtett marionett
bábként lógok egyetlen fonálon
ég és föld között, ez
az egyetlen pedig
szívem köti össze a magassággal

sohasem múltó érzelmek
mozgatnak, be nem tartott
ígéretetek szégyene bélyegez
minden napom újabb harcnak
élem meg, hogy a végén rájöjjenek
nem volt kiért lennem ma sem

hazugságra ha készítek utolsó
őszinte gondolat, elárultam
már érted mindent és mindenkit,
végezetül pedig önmagammat
én is téged, örökké

2009.02.23.

228. Haiku I.

ami alatta,
sötét színbe öltözik
ha itt az idő

*

zöld ha volt egyszer
sárga nap színét ölti
az is beburnul

*

szél, ha felkapja
vissza sosem térhet már
otthonhoz, fához

*

ereket mutat
ha beérik az évek
mosolya örök
*

árnyékában én
életem nyarát töltöm
mégsem siratom
*

ég és föld között
rajongom a táncát is
lehull és feledem
*

én benne látom
négy évszak alatt ami
egy élet nekem

2009.02.23.

229. Az idő

ha az idő mint
sápadt korong
járja örök útját
haldokló testemen
mégsem bírálom

ha erőmet amire
büszke lehettem, mint
lassan haladó folyamat
kiissza, csak bólintok
gyilkosom mégsem ő

ha nyomorúságomban
a szomjúság, mint
fáradt főbe ősz szál vegyül
mégis könnyedén búcsúzom
hű és hűtlen kedvestől egyaránt

de azt, hogy az apró
örömket és legszebb
éveimet nem oszthatom meg
ne veled éljem le
egyszerűen nem viselem el

bár ébresztenél pofonnal
korholnál és gyűlölnél egész
nap, üvöltve kívánnál jó éjszakát
de tudnám, hogy velem vagy
más földi pokla, egyetlen álmom

2009.02.26.

230. Az igazat

keresem az arcodon az igazat
a közös bizonytságot, ami nem
választ el, keresem szemedben
a szerelmet keresem, ez nem
én vagyok a földön, nem én

vacogok, sem érzem a hideget
a földet a testem alatt, a lelked
magam felett lebegni látom, de
ez nem te vagy, ez nem te lehetsz
a neved sem mondom ki a jelenésnek

fehér arcodra könnyet rajzolsz
és mosollyal takarod a zavart
elfordulsz mert bennem tükrözni
látod mindazt ami talán még
felkavar és önmagaddá tehet

nem suttogom el a neveket
amelyeken neveztelek mielőtt
megismertelek és melyek te voltál
úgy rejtem el őket mint jövőnket
süllyesztem ingem gallérja mögé

születésemkor fogant ígéretem
így lesz hóhérom, gyilkosom,
mosolygok amint fogvicsorgatva
betartom az egyetlen igaz fogadalmam
hogyan szeretni foglak, minden áron

2009.03.03.

231. Nem számít milyen

Nem számít milyen messzire
visz az út, egyszer mindegyik
hazavezet, ha nem is akarod
élet és annak értelme is
az ösvény, te azon jársz

láthatatlan nyomokat
követsz a vad tájon, újra,
te jártál itt, te megélted már ezt
mégsem lesz tiéd soha
részed lesz, alkotó elemed

már ismertelek, már éreztelek,
már táncoltunk, mikor először láttalak
máshol és másként szerettelek
nevetve vagy gyűlöltelek sírva
egy híján minden szerepet játszottunk

ez az egy, ez tart itt
ég és föld között lebegve éberem,
hogy ismét közelebb voltam hozzád
mint tengerhez a hullám mégis
elsodródtam tőled, ahogyan annyiszor

ahogy szerelmeseket választ el
tőr, méreg és távolságban rejlő
halál, úgy lett gyilkosunk
önnön természetünk, örökké vándor,
örökké szerető, magányos lelkünk

de a konok és makacs lény
aki belőlünk lett és bennem él
hiszi, hogy egy örökkévalóság múlva
újra együtt leszünk és hisz,
ahogyan hitte már legutóbb és azelőtt is

2009.03.09.

*Ecs mester: lassuljál már be picikééét, még ezt a verset sem sikerült feldolgozni
bocsánatot kérek, ma ilyen mindenbe belepofázós hangulatom van.
egyébként nagyon jókat írsz. értem én, hogy vers akar lenni, de próza. de prózának tényleg nagyon jó.
tökre kedvem lett tőle PUF-ot hallgatni*

232. Látom magunkat és menekülök

látom magunkat és menekülök
a kép szépsége elől, mással nincs
közös képem álmaimban és azon kívül
ha ébredni nem merek mert félek
gyötört testem fellázad, hát másról álmodok

más lesz a kép, más lesz a háttér
látszólag a történet is más, de
mi ugyanazok vagyunk, mosolyod
örök egyedül testeken és korokon át és
az, hogy nélküled nem lelem helyem a földön

pedig van, hogy sikítva karmolsz
véres árkokat testemen, vad népek vad
asszonyaként gyötöröd világod felfedezőjét
egy férfit, aki gyűlölt volna ha nem
szeret úgy, ahogyan minden időben szeret

máskor sötét fellepként kerülök
láncolt tested elé és kínzásod okoz
ismeretlen gyönyört örült okokból
és ekkor könnyet ejt a kajmán,
mert újra meghal belül egy kicsit

mégis látomásom sokszor, hogy
vörös és fehér színek kavargásában
lebegve szeretjük szabadon egymást
felülemelkedve vér és hit törvényein
megállíthatatlan boldogságot érzünk

ezek után zuhanni vissza
a testbe, melyben nincsen ép csont
a világba, ahol nincs többé otthon
egy olyan életbe ahol nem lehetek veled
és józanul, a nap hevében is fádom

2009.03.09.

- Mit csinálsz?
- Semmit, aludj vissza nyugodtan.
- Tudom, hogy a telefonodat nézted.
- Miért nézném a telefonomat?
- Minden éjjel azt nézed ... hetek óta figyelem.
- Rémeket látsz...
- Nem, nem igaz. Órákon keresztül bambulsz arra a vacakra. Azt várod hívni fog?
- Ki fog hívni?
- Nem tudom, nem tudom, de tudom, hogy te tudod.
- Aludj vissza...
- Nem fog hívni.
- Tudom.
- Nem úszod meg ennyivel, elmebeteg vagy. Láttam ma is hogy néztél a barátomra, mint...
- Mint...?
- Mint egy darab húsról ... méregetted ... nem tetszett. Félttem...
- Mitől?
- Azt hiszem tőled.
- Okos lány, aludj vissza.

233. Visszavágyom

Visszavágyom a hideg zöldbe
ahol látva látom létezésem füstjeleit
és reggel azzal a gondolattal lel a fény
hogy legalább a hajlék közös felettünk

éveimet ugyanúgy és egyformán élem
jelenem bábjáték árnyékaként suhan csak el
míg minden érzékszervem a múltban él veled
fakó ígéretem itt mondom és odaát váltom be

kerestem neked a legszebb szavakat
hogy igazat halhass tőlem, de mást vársz
olyat amit nem tudok, kacagod gyengeségem,
de mégis virágot tűzöl ősülő hajamba

odaát forró nyáron hasalunk a fűben
fiatalságunk ragyog a szemedben és elhiszem,

hogy tükrében én vagyok, aki nevetni tudtam,
nem engedted el a kezem, a lejtőn végig kacagsz

ideát nem merek nevetni, milyen dolog,
hogy ha viccelnék komolynak hisznek és sírnak,
de ha őszintén beszélek szavam nem hiszik,
kacagják nyílt gondolataimat, mit tegyek?

nem alkuszom meg a végzetemmel,
a sorsot elfogadom, de a kis dolgokkal nem bírok,
nem keresem a boldogságot többé, valaha
enyém volt és elvesztettem, másé idegen lenne nekem

2009.05.10.

234. Szeretni tudtad

Szeretni tudtad bennem azt a keveset,
ami jó és azt a gonoszt, aki én vagyok.
Nekem adtad mindazt, amit magamtól
soha nem találhattam volna meg.

2009.04.14.

235. Fák

Olyan fák között lépek át,
amiket ismerek és ismernek.
Nyomot hagytam közöttük
és ezt más nem látja.

A városban olyan kevés
az ismerős hely, mégis
sokszor magamra találok
egy-egy kapualjban, megállva

már nem emlékszem az arcokra
a hangokra, elhagytak azok is
ahogyan én hagytam el robogva
lelkem mérföldköveit sorra

megrészegülve fiatalságom és
erőm tisztaságától erkölcsöm
mint ruhaneműt szaggattam
magamról és róluk is egyszerre

kacagok a fák között rohanó
bohókás széllel és értem a hajnal
tompa lüktetését, nincs mit veszítenem
némán ballagok el higanyos folyó felett

ezer arcomat mutattam a rohanó időnek
de valaki mindig felismerte hogy ugyanaz

vagyok, ugyanazt csinálom és ugyanúgy
életem lélegző memoárjai a kedveseim

2009.05.21.

236. Csodás nap, kivételes nap

csodás nap, kivételes nap
vele töltöm ezt a napot is
minden ragyog és minden szikráz
borotvaélen táncolok veled

mennyien vannak bent, ezt
ha kérdelem sem válaszolom meg
zajos emlékek közül olyan
kevesen maradtok meg mindig

kikkel leéltem volna életem
olyan egyszerűn és átlagosan
ahogyan azt nem várták volna
tőlem soha és mégis ugyanúgy

úgy hogy egy életem át ugyanazt
mondjam és ugyanannak, szerelmi
hazugságokat váncosommá tegyem
és alvó testük legyen legszebb kincsem

hogy nem így lett, csodás történet,
elsőt elhagytam, hogy megtaláljam
azt akit őszintén tudok szeretni
és mint legszebb mese írja, sikerült

nem volt szóke és nem volt ártatlan
de én sem voltam szóke és én sem voltam
szeplőtlen és bűnök nélküli, ki lenne az
olyan út után ami egymáshoz elvezetett?

mocsáron gázoltam át, vörös és szóke
gallyakon keresztül, kezek csapódtak
arcomba amerre elhaladtam, de tudtam
hogy az út végén megpihenhetek

megtaláltam, megpihentem és feledtem
az utat ami oda elvezetett, a gondokat,
bűneim, a fájdalmakat, mert ilyen vagyok
nem keresem a boldogságban a fájdalmat

és kivetett magából a természetem
ahogyan elhagyott az egyetlen
menedékem, amit meghagytam
hosszú utam során magamból

ez volt ajándékom neki, magamból
egy értékes rész, talán az egyetlen
hogy tegyen vele ahogy tetszik, és ő
azt tette, természetesen azt tette

mikor ebben a zajos pusztaságban kóborlok
szilánkokból rakom össze azt ami elveszett
és nem gondolok azzal, hogy mennyi sebet
kapok az úton, véres kezemmel magamnak intek

2009.05.21.

237. „darab belőlem”

Fáj tükörnek látnom az eget,
mikor egy felhő csak áll odafent
más és más formákat vesz fel, de közben enyészik.
Helyén nem marad semmi sem az égvilágon.

2009.06.03.

238. Kimondhatatlanul és leírhatatlanul

kimondhatatlanul és leírhatatlanul
elkeseredetten és törődötten
utánad kapva ha jelenés zavar meg
és magamra maradva a tömegben is

2009.07.12.

239. Szemedben van

szemedben van, mutatod hogy
semmi és én csak rázom a fejem
és nem hiszek neked pedig magamnak
sem hinném el az ilyesmit már

nem viseli nem viseli
pórázát a gondolat és
álom ami köréd fut ha
palackjából szellem engedi

mennyi mérget szívok és
fogadok be, neked is azt
mondom, hogy érted vagy
miattad de csak magamért

önző vagyok, kívánom szerelmed
és kívánom illatod, más névvel írok
neked mint aki vagyok és te sosem
bocsájtasz meg, hiába is kérem

ha írok sokszor neked, elvernek a
tolltól és tintától gondok és testek
másoké és magamé is, szégyellem
mindkettőt és egyiket sem előled

madár, ami nem talál fészekre
hajó, amit csak fúj a szél és
szándék, amit csak hozzád hajt
ami vagyok és ez neked nem elég

2009.07.15.

240. Víz

Míg szemem a víz látványát issza,
testem a föld vérével oltja szomját,
lelkem a széllal kóborol a magosban és
szívem heves tűzben ég tovább.
Mondd, mi nagyobb öröm lehet ennél?

2009.07.30.

- Mégis milyen érzés?
- Olyan mintha tűt keresnél egy szénakazalban ...és minden egyes szénaszálnak be kell vallanod, hogy nem ő az a tű.

*Ecs mester: tűt szénakazalban úgy keresünk, hogy az egész kazlat belapátoljuk egy krematóriumba,
ott a szénát elégetjük, a hamut összelapátoljuk, majd természetes mágnissal a hamut átfésüljük.*

241. Mennyeknek hangja

mert nem való fülüknek a mennyeknek hangja
nem bírja értelmük a fellegek igazságát el
nem vétettek miazmának legmélyéről
és nem merítkeztek meg a csillagok óceánjában

ezekért és más bűneikért sem viseltethetnek haraggal
nem tüzelheti szívüket nálánknál hevesebb indulat
és nem foglalhatnak helyet azok körében sem,
akik időnek áldozták magukat és mindazt amit szerettek

lábuk elé terített sorsunk megismerésére méltónak
nem találtattak a menny szülte bírák pillantása előtt
tekercseink titkait csak elherdálni volna módjuk és
megszerzett talentumukkal sáfárkodni bírnak csak

ha maguk mellé veszik is őket a mélység és magasság

tudós vándorai, vigyázzanak szavukra és nézésükre is
mert bölcslet a némaság könnyebben elárulhatja mint
ezer és tízezer szónak áradata, amit jó kévével felfognak

magános bölcsék világává teszik a zöld mezőknek és
arany tarlóknak világát hamis fénnel és álmos kővel
csak vágyuk az igaz és szépségük valódi, hangjuk húrjai
azonban kecses lantnál is több fülnek súgják ugyanazt

vágyom a hallgatás óráit, melyből percek adatnak csak
számunk kevesebb mint ami egynek elég lenne és félek
napnyugtáim békéjét szűnni nem akaró fénykévével oltják ki
míg magam is feledem a határt éj és nappal között

2009.10.11.

242. Ott sem igazi

még ott sem igazi ahonnan hoztam
szemében nem látom magamat
szemében biztonságban vagyok magamtól
fehér haja maga a halál, mosolya frissen kezdett élet

keserű tein íz tolul a számba és nyeldeklem az epét
keresek egy gödröt ma éjszakára és remélem sem nap
sem eső nem talál utat hozzám míg nyugszom
nem lesz kezem eltakarni arcomat a világ elől

szégyellem magam és mert szégyellem magam,
de ennél többet a Kis Herceg sem hisz el nekem
nincsen más amit mondhatnék magamról, kérem
kapcsolja ki a gépet ami az élethez és a kérdésekhez kötne

nem látszom magamnál különbnek, de csak én
csak én tudom, hogy csal a tükör a tükörben
szembeállít azzal akit nem akarsz látni és közben
valódi képmásod átvágott torokkal ürítik ki hátul

elégedetlen, piszkos arcú kölyökként még pofont
sem várhatsz a kéztől ami ellökött magától és
te irigyled tőle az erejét, hogy feletted lesz, de
milyen csalódás lesz, mikor te adod a pofont

ütésedben a te fájdalmad visszhangozik, az én örömöm
elveszett és megrongált boldogságom ekhója csupán,
hogy legyen egy hely ahol nem érnek el a hangok
és magadra húzhatod kabátod egy éjszakára legalább

2009.11.08.

243. Zöld lángok

zöld lángok kívül és belül,

az arcomba ropog, képembe mosolyog
életemet elemészt a zöld, pedig én vagyok
mellkasom égeti, hevít és repülnék vele
de bíbor tűz láncolja földhöz a sárkányt

magam alá esem, összezuhanok
hallom a kiáltását és direkt nem hallom
meg a segítő hangot, csak azt az arcot látom
amelyiket én akarom, elvették, elvesztettem, oda

de ha más nyakára tekerném a nehéz súlyt
ami magasban tart beleszakadna az élet vékony
illékony jege talpa alatt, alattam nincs mélység
magasság van csak, de te oda nem vágysz

kezemmel nyúlok is csak karmom ér bőrödig
fekete kesztyű feszül rózsaszín bőrünk között
én ismerem az élet színeit, de nagy volt az ár
és nem vágyom látni többé bukásom roncsait

mint aki átszelte az óceánt egy repülőn
és levegővel sem akarja látni mi lett a roncsból
amik felhők között hozta úgy én sem nézek
tükörbe többé, nem magamat látom megint

2009.11.18.

244. Elrejtész

szeretem benned azt amit elrejtész
amit magadban sem vallasz be
de nekem minden mozdulatod arról beszél
szemedbe száműzi lelkedet a félsz

szeretnék olyan lenni akit nem zavar
ha reggel útra kelnek mások és nem
nem nyugszom míg más lesz az én
világom, saját magamnak, neked

fel sem tűnt mennyit voltál
távol porhüvelyünktől, de te
csak mosolyogsz ha a múltó időt
idézem közénk, nem hiszel benne

váratlanul ha lecsap mellénk
hihetetlen, halálos mennykő
kacagsz, keserű cseppekben
gyűlik a jó szándék lábaidhoz

én miért nem tudok olyan lenni
mint te, aki napod nagy részét
testen kívül, lelken innen és

bűnön túl töltöd. mi vagyunk

csak nem fogadod el, mert én
nem korhollak és mert mi már
nem vagyunk azok akik régen
felszabadít a nem várt kegyelem

2009.11.20.

245. Miből tudom

azt kérdi tőlem, hogy miből tudom
ennyire biztos hogyan lehetek ebben
mosolyogtam, de örült vigyor lett
mintha cápa lélegezne a mélyben

az időt, amit egykor poros köpenynek
hittem és dohszagától elálmosodtam
egy heverőn, egy kis lakásban a nagy
Duna mentén, ott is éltem egyszer

levettem magamról egyszer, nem
viseltem többé és nem is kerestem
a sok be nem váltott ígéret, hazugság,
egyéjszakás kaland limlomja között

azóta nem telik és nem fogy felettem
a hold, nincs bírám a földön és alatta
arcomat hiába fordítom felhők felé,
formájuk nem változik mássá mint aki

nem bírják hogy nyugodtan tűröm mikor
bántanak, rúgnak vagy vallatnak, nem
is érthetik, hogy miért vagyok benne
annyira biztos, hogy felállok, hogy kibírom

nem veszíthetek azóta, nem ér bánat és
nem kínoz kétely, megszabadultam minden
boldogtalanságtól ... bár ne tettem volna
nem ismertem az ilyen béke zsoldját

azóta nem nyerhetek, nem jutok előrébb
sehol, soha, semmikor, a tükör is késve
mutatna ha tehetné, nincs örömmöm és
nincsen jutalmam a végtelenben már

nem hív a föld magába és nem vonz az ég
hogy átöleljem, tenger vize is kivet csak
szomjamat nem oltja az édes, sem a keserű
a béke zsoldosát ne kérdezd soha az életről

2009.11.23.

246. Jó ötletnek tűnt

jó ötletnek tűnt ütni amikor más nem teszi
rossz ötletnek tűnt nyálas vért köhögni
jó ötlet volt szerelmesnek lenni
rossz ötlet hipószagtól elszédülni lassan
hétfő van, ma már végképp

2009.11.30.

247. Valaki mással

valaki mással valahová
máshová, nem magammal
végre szöggre akasztani ezt
a porhüvelyt is a többi mellé

és nem mondaná a névtelen
istennőm sem hogy miért
hurcolom magammal ezt a
hús, vér és közöny kabátot

nem válaszolom én sem neki
hogyan megszokásból viselem
lelkemre ragasztva a hazug
mosolyt, kicsivel a szívem felett

megveszek, mert magamba ha
harapok a nyálam is vérré válik
és csak újabb kört tesz bennem
amit már nem viselek ép ésszel

körmöm alól kinövő tüskényi
érzelmeikkel viaskodik a két
tengerszem az arcomon valahol
megérinteni sem merem már

teste emlékéket hordozza sóhaj
és görcsös remegés éleszti meg
hangjait bennem szívének ami
közelebb volt hozzám mint én

magamba karolok a tömegben
és mégsem tudok igazán magam
igazán egyedül lenni közöttük
talán ha elcserélném véretem

ha más indulat keringetné bennem
a hazugságokat az igazság helyett
és nem tudnám, hogy csak az, csak
a gyűlölet ad mindent lebíró akaratot

de tudom, de érzem magamon a kas
igazságát, fullánkok mérgét és a sosem
ízlelt fájdalmak gyötrelmét, az ígéretet
hogy ez lehet még sokkal rosszabb is

2009.12.01.

Ecs mester: "Mindenki alszik, aki haragszik, //Csak abban dolgozik némi erő."

248. Óceán súlyával

vállán egy óceán súlyával
ébred minden reggel
a felhők magasában
kutató tekintettel

megfagyott égbolt lett
vánkosa az éjre
és hús homokkal hintett
a föld, ahol megpihen

elveszett kincse és napfényt
sosem látott szörnyeket is
egyaránt őriz tekintetétől a mély
így ha keresné sem lelheti

sohasem változik meg
sem hullám, sem fellegek
a tekintet és egy elveszett
mosoly a kérges arc szélében

minden nap mikor a nap felkel
odakint indítja be a világ kerekeit
a fiú a festményt nézve kel fel
és életében csak kergeti álmait

2009.12.05.

249. Álomtalanság

az álomtalanság nem az átok, hogy
nem vagyok képes lehunyni szemem
és békét lelni magamon belül, nem
hogy képes vagyok nélküle létezni

minden nap és minden éjjel, mert
egyiknek sem jelzi végét semmi,
semmi ami nekem jel vagy utalás
lehetne, hogy véget ér az út

mindig máshol és máshogy ér a
ragyogó éjfél levetett ruha puha
érzése, amit nem viselsz mert egy

olyan naphoz köt ami elmúlt, holt

és halott napok torát üljük minden
szent éjjelen egymagunkban és csak
digitális máglyáink kékes fényében
úszva lebegünk át a holnapi hazugságba

de csak majdnem élet ez és nem több
nem lehetőség, csak remény, mocskos
és elhasznált remény, más által levetett
ruha amit az visel aki hordozni meri

sem bátorság, sem dac nincs már bennem
hozzá, hogy megvívjak a kakasok ordító
seregével és a reggelt állva várjam egy
beton ösvény cementtel gyógyított szigetén

már nem fájdalmamban és nem tehetetlenségben
ordítók, azt is csak némán, hogy ne hidd csak
figyelemfelkeltésnek, de zengjen benned az,
hogy egyszer érted is végleg eljönnek az álmok

2009.12.10.

[Assante] Elveszett aranyváros

250. Semmim

nincsen semmim és mégis
mennyi minden tartozik csak
énhozzám az égen, a földön
és odalent a mélyben sem

el sem tudnám dönteni mi
húz jobban magához és maga
felé inkább, hogy végleg egy
döntést csikarjon ki belőlem

megragad olykor egy indulat
magához von és ajkával suttog
elmondja mit akar tőlem és én
teljesítem, mert hozzám tartozik

ti akik a mélyben fekve néztek
immár felém szemhéj nélkül és
sötétben látva minden kételyünk
értitek milyen álomtalan az éjem

kik a földön megosztják velem
testük börtöneit és templomukat
lehunyt szemmel ballagtok csak
mikor mellettetek lépdelek elfelé

és te, aki egem magosában vagy
te is alátekintesz, hogy érezzem
figyel az ég, átható, tengeri tekintet
légy társam a csillagok felé futva

2009.12.23.

251. Aranycsengő

aranycsengő hangjára ébredő
kertben nyitom ki szemem és
ölellek ameddig le nem megy
napunk, míg látom szemed

aztán elragad és elvisz az
a fürgeteg amit hibáim, bűnöm
keltett és szaggat fát, bokrot,
szerelmet a földről, felemel

olyan magasságba visz amiről
másnak nem beszélek, neked
is csak súgni merem milyen
magasan érzem magam mélyen

ahol elernyedek és hosszan
csukom le szemem a szépségre
bánatra egyaránt, de ugyanott
vagyok, mi változik hát

börtönöm a kert és lánc az
ölelésem, ugyanazt teszem
csak éppen másként, és sok
van amit el sem mondhatok

2010.01.30.

252. Egy pillanatra

olykor egy pillanatra, csak
amíg lehunyom szememet
de enyém Morpheusz álma
és a válasz a kérdésekre

látom milyen komiszul és
emberhez méltatlanul élt
és azt, hogy milyen pokol
vár rá odaát, hogyha megy

fagyos föld és jeges ég az
ami a hófehér poklát öleli
torka száraz és nincsen
többé horizont a számára

magára marad önnön magában
önként vállalt száműzetésében
és én nem csak társa leszek már
terhét hordozom el, nevét viselem

jégből és örökkön tartó álmából
emelt palotája lesz hajlékom, az
otthon amire sohasem vágytam
és amit sohasem reméltem én

van hogy érzem, csak egy sóhaj
hosszú pillanatig ha lehunyva tartom
a hamis fényektől fáradt szememet
csattanna az örökkévaló láncbilincs

vajon ki vágyna rá, hogy lássa
milyen esztelen pusztaság várja
azon túl ami nem hódíthat meg
élet és remény, szeretet és vágy

nyugalommal nézek azonban
a szitáló és kristályos, hideg
légbe, melyet poklomból fúj
felém a vigasztalan szél

kezemmel simítom végig jeges
fagysörényét és csapokként
meredező agyarait szájában
tudom, hogy mi vár rám odaát

2010.02.01.

*Ecs mester: Jóságos az Isten, assante, megbocsát bármit, amit magad ellen vagy mások ellen követtél
el, vagy hiszed azt, hogy elkövettél.*

Mindig van hová visszatérni a melegbe.

*Engem inkább kísért az a kép, hogy egy millió kilométer per óra sebességgel a végtelen, sötét világűr
anyagtalan része felé száguldó, több tízezer kilométer átmérőjű jégbolygó közepébe vagyok fagyva,
hogy mozdulni sem bírok.*

Jóságos az Isten, hidd el. Ennél még féregnek születni is kellemesebb

253. A hús alatt

a hús alatt szemek várnak rám,
a szemek mélyén várakozás csak
szerettem ilyen mélyen tudni
magamat és setét árnyékomat

testetlen bolyongok a régi érzések
e testmeleg kriptájában és keresem
a fényt ahol régen kihunyt valami
semmi sem pusztul el végleg

a temetők bölcsességével jöttem
és az élők makacsságával léptem
e kihalt földre amit én teremtettem
bennem élő halottak, nyughelyek

hússal befont fejfákon nem olvasható
a név és a kor, de a szemek izzanak
és hangok vonaglanak a sír felett
megállok egy-egy nyughely mellett

kezemet merítem a szövet földjébe
és arcig túrok az emlékekbe valami
szilárdat, megfoghatót keresek ott
ahol köd és folyékony keserűség van

mosolyom csak a valóságban beadott
morfium injekció csókja szellememre
dalom a múlt kaján kacaja önnön
elmúlása felett, dudás lettem poklomban

2010.02.03.

254. Virágok nyílnak

milyen virágok nyílnak minden év
kezdetén, már a hó alól kimosolyog
egy bimbó és kacs, micsoda idők
mező a lepedő a szépség teste alatt

én nem viselhetem, hogy halott tavasz
testét hordozom, mint lepkegyűjtő egy
éles acéltű végén hordozom, és hogy az
belőlem kiáll, világ csúfjává téve éjjel

mi bűnt követ el levél ami hőstett nélkül
hullik le az dús, de nemtelen avarba bele
ami nem ismerte a magasságot sohasem
és nem vágyta a fényt, mert nem ismerte

a végén, hogy kitelik sáros homok óránk
üvegébe zárt perceink hol rohanó, hol
lassan őrlő pillantása nem leszünk különbek
senkinél a földön és alatta, pedig kellene

életet perlünk magunknak öntudatlanul
és ez a szentségtelen tudás az, ami
kompasszként mutathatná helyes útját
annak, hogy emberhez méltón élhessünk

csak egy egészen kevés, nagyon apró
lendület kellene fentről vagy alantól,

hogy egyszer és mindenkorra alatt
hulljunk vagy eggyé váljunk az éggel

2010.02.03.

- miért mész megint?
- kussoljál el
- így is alig látsz attól a szartól
- nem a te dolgod
- momentán az
- neked is megvan a magad baja
- ezek közös gondjaink
- akkor hagyj velük békét
- ennyire jól hangzik hogy szükség van rá?
- nem igazán hangoztatom
- az arcodra van írva, a vigyorod árul el
- engem nem
- mind ezt mondják, te is tudod
- én nem vagyok olyan mint ők
- szerinted ők mit gondolnak erről?
- nem érdekel
- nem érdekel? tükörbe nézel és őket látod
- elég hogyha már nem minket
- nagy szavak egy ilyen szájból
- az is közös

255. Két pont között

két pont között az
két pont között a legrövidebb út az eretnokség
hallgasd a hangokat
két pont között jellemtelenség van, nincs út
két pont között az

figyeld az arcomat mert
nagyon jól figyeljed mindjárt
figyeld az arcomat, mert együtt érez
nagyon jól figyeld
együtt érez az arcom

2010.02.24.

256. Valaki szóljon

valaki szóljon előre hogy le akarok szállni
hogy nincsen jól valaki, túl sokan vagyunk
hogy nincs levegő ennyi embernek bent
csak egy kicsit menjünk lassabban, kérem

2010.02.24.

257. Birodalmam

birodalmam papír, üveg
és műanyag, nincs miért

büszke lennem rá
nem is vagyok

házam fa és kő,
földem szikla és
virág, mégsincs
közöm hozzá

tulajdonom a
hús és a vér,
a fájdalom juss,
a félelem malaszt

minderre és semmire
sem vágyva nézek ki
üveg birodalmamból
sziklára és virágra

hús és vér könnyezi
fájdalmát a szemnek
és legbelül mindezt
nem akarom mégsem

2010.02.28.

258. Nevet

azon nevet, hogy nem
tudom tartani magamat
és mást is, tényleg, én
megesküszöm mindenre

bántja a fülem a kacagás
elfordítom a fejem, hogy
ne lássam kaján vigyorát
de csak jobban hallom

valamit elvesztettél, már
kilopták a zsebedből és
te nem figyeltél eléggé
mert nem vagy magadnál

én vagyok a hibás és te
nevetsz, ezzel mutatod
nem a bűnöm vagy, arc
mely iránytűje bűnömnek

egy ölelés oszlat el csak
belőlem és mellőlem is
karok tartanak a magas
felett és visznek engem

által emelnek a haragos
folyón és csendes lápon
szagok és illatok kertje
kezem túl kicsi a kapuhoz

beárad életembe az út
minden nyűge és fáradalma
gazdagságom látszata csak
minden sem egy elhasznált

kimosott és alámerített, de
meg nem törött testen, mert
túl konok vagyok, mindig is
az voltam ha annak kellett

lennem

2010.03.05.

259. Bejárva

minden hegycsúcsot bejárva
a bölcs ember összeomlik
kezét emeli az égre és sír
nem kérdezed meg miért

olyan élet van mögötte
amit mindenki irigyelne
barátságok, szerelmek és
kalandok sorozata, gazdag
és szegény pillanatok

de a fekete köpenyt viselő
emberek azt mondhatják
önmagáért való élet, milyen
hitvány is az ha véget ér

így beszélhet aki a magáét
soha nem becsülte semmire
a bölcs ember érzi a vészt
lelke és teste veszedelmét

tud lehajtott fejjel előre is
nézni, tekinteni az úton, de
hunyt szemmel is rohanni a
szél áramlatával szemben

nem köti büszkeség vagy
irigység a földhöz, láncok
azok a bölcs ember szemében
és a dics pernye, hamu csak

mégis, mikor lerogy és erőtlen
karjaival ölelné magához a
halott földet magát siratja
az életeket amiket nem választ

a testeket amiket nem ölelt,
szavakat amiket el nem mondott
pillanatokat amiket át nem élt
mert bölcs ember ő és tudja

minden nem adatok meg
halandónak az életben
és nem szégyen elsiratni
a meg nem történt veszteséget

2010.03.11.

Költőtárs válasza:

*Bejárva összeomlik és sír: miért?
Mögötte irigyelne. És gazdag pillanatok
viselői mondhatják, milyen véget ér.
Magáét semmire. Vész-veszedelmét.
Előre-úton rohanni, szemben!
Vagy láncok. Szemében csak
erőtlen, magához siratja, nem választ.
Ölelt. Mondott. Nem élt. Tudja
meg életben elsiratni veszteségét.*

260. Gravitáció

A kádban nincs gravitáció
mint egy ölelő kar, emel
hasadt csontomat tartja
kinyújtózom a karjában

rászedni a rókát is csak
egy másik róka volna képes
hogyha egymás húsát
vágynák, milyen jó

Párizs, végállomás
szavai járnak bennem
vidám dalra, keserű ízekkel
vérpezsdítő táncot

olyan éjszakából amire csak
az alkohol ízére emlékszel
ne keress mementót és
ne állíts neki totemet

egy olyan nemzet ünnepén
ami nem ismeri el magát és
bűneit, te nem leszel otthon
sohasem igazán, ez van

ha szellemvárosok utcáira
sem költözik élet, mikor a
hülye gyerek vízfejében
áll a bál, Butapesten

milyen jövőt remélsz egy
fél országnyi temető és
a maradékon húzódkodók
között földet nézve élni?

az írók leírták már, ahogyan
a költők szavak börtönébe
vetették szemed elé az igazat
csak benned élhet a világ

2010.03.15.

261. Haiku II.

lázadó és egy
rejtőzködő gerle, pár
egyfelé repül

2010.03.22.

262. Van

van két vers a füzetemben amit begépelhetnék
van Soroksáron egy számítógép ami az enyém
van munkám, amit nagyon be kellene fejeznem
van addikcióm, amit nehezen teszek félre
de van egy lány a nagy folyó mentén
és ma minden elé őt helyezem

2010.03.25.

263. Végigtekintek egy világon

végigtekintek egy világon
amit nem én teremtettem
és magamat sehol sem látom
egyetlen víztükörben sem

idegen minden lépésem itt
nem visszhangozza a táj
szívdobbanásomat, távoli
csillagok, sok vetett hodály

hamis otthonom ez
és én gyűlölettel töltök
be minden hazug rejteket
akármilyen nyájas képet ölt

feltekintek és újra indulok
vár ezer világ és érzélem
ha az utam az égen megnyitod
egyszer majd magamtól visszatérek

2010.03.28.

264. Sorsom az, hogy keressem

sorsom az, hogy keressem
magamban a legmélyebben
rejlő fekete szörnyeteget
ami már nem őriz semmit sem

odalent magammal szemben
állok és kinyújtott karral
az utolsó harcra készülve
elfogadom acsargó sorsomat

nem megküzdeni vagy győzni
kell odabent, nem is lehet
a fenevaddal kell eggyé válni
és titkolni nevét, amit visel

nap nap után semmi sem
különbözteti meg mosolyunk
hol én köszönök rá a világra
hol a bestia kacagna vadul

2010.03.28.

265. A leghosszabb pillanat

a leghosszabb pillanat
amikor megint én lélegzem
és fel sem tűnik, egy ilyen
idegen testben ébredve

lassan, de nagyon lassan
válnak végtagok a húsból
és csikorogva indulnak meg
a vérpatakok a járatokban

felnyögök és száraz torokból
érkezik a hang, ami már enyém
mintha megszállnám újra ezt
a jól ismert hús-vér paripát

szemeim kinyílnak és nem látlak
de érzek magam előtt csak
ahogyan feléd nyúlok megrohan
sok ezer öröm és bánat emléke

kezem megáll a levegőben
karommá görbülnek az ujjaim
az én karmaim ezek? nem
mikor bőrdhöz érek már kéz

érezem benned az életet
a tested melegét és hogy
vágysz rám az álom és
ébrenlét határán is

magamhoz húzlak és átölellek
milyen szép kép és én minden
erőmmel az emlékeimet tartom
távol beteljesülő vágyainktól

milyen oltalom az amit adni
tudsz nekem és elfogadni
tekinteted misztériuma ez
és én örömmel fejtem meg

sok hasonló reggelen át

2010.03.29.

266. Álmodni nem merünk

Mert álmodni nem merünk olyan
mezőkről, ahol sosem járhatunk
elakad minden szó, amikor majd
először végigtekintünk a tájon.

2010.03.30.

267. Vagyok aki vagyok

vagyok aki vagyok egy
megunt szerető és egy
huzatos ódon szekrény
amit a sík földre dobtak

*

van egy galamb a kertünkben
eltört a szárnya
itt lépeget és csipeget
remélem meggyógyul

2010.04.02.

268. Mélyről fakadó gyűlölet

hogy mélyről fakadó gyűlölet
lehessen a szeretet, mi kell
hogy mosolyos mezőidet
eláraszsd kétségek rovarjával

dermesztő pillanatok látni
ahogy érett buzogányokat
szakít és fejez le a szél
amit nem szándék támasztott

kevés az akarat, ó, kevés
a hit hogyha tényleges lényem
kell visszafognom és nem engednem
a világ arcába kacagni, vicsorogni

és erre kényszerít, nem szánt
vágy és buzgó félelem, de nem
állok neki vágni, hasítani a nap
mocsaras erdeit, fáradt vagyok

még dobog a föld a lábam alatt
érzem a légzését a talpammal
fületem füves réten lehajtom
hallom hogy reményről súg még

2010.04.08.

269. Esik

esik. én azt szeretem, hogy

ilyenkor kevesebb az örült
nem ázik meg a bolond sem
szívesen, csak én egyedül

ez az én álcám, amint egy
tükör másik oldalát fürkészi
persze csak sötétben, mert
napvilágnál látását is kerülöm

ki lesz a válasz a kérdésekre?
megosztja velem az életét és
én hálátlan, rossz útitársként
az élettől részegen dülöngélek

nem hazudok idejekorán, mert
tudom, hogy végül nekem fognak
és akkor őszinte kacajjal oldom el
azt a súlyt ami a mélybe húzhat

és mégis fogja a kezem és milyen
hálás vagyok én minden érintésért
szemem hol előre, hol hátra tekint
ellenséget sejt és barátot remél

ölébe hajtom fejemet és feledék
időt, átkokat, haragot és szívet
bennem nem ülepszik le koroknak
hordaléka mint más lelkét nyomja

minden pillanatban elém kerül
ezer utazás és ezer csalódás
az életnek ezen a különös és
magas peremkorlátjáról

magamnak vigyorgok odalentre
míg rám nem szólnak, hogy nem
itt van a helyem és visszabújva
saját magamba végleg veled leszek

2010.04.11.

270. Kérdezve

ma meg lettem kérdezve meddig fogom ezt csinálni
meddig bírom még azt ami van, nem tudott válaszolni
egyre gyakrabban borulok el és egyre jobban, sokat segít

de nagyon félek és aggódom, ez gondolom normális
ez normális gondolom, gondolom normális ez
és ha rájön és ha rájön és ha rájön és ha rájön
nos, kiderül milyen emberek is vagyunk

2010.04.13.

271. Világ peremén

állok egy kifosztott világ peremén
szemben vaskos házrengeteg
és csak én tudom, hogy ezen
a világon semmi sem örök

elképzelem hogy az eső nemcsak
a sarat mossa le az arcomról
lágyan simogatja végig zsibbadt
végtagjaim míg elmúlik a remegés

a mélyben hat és lerontja az
ember alkotta magasságok vad
gyökerét és magját odalent ahová
sem szemem sem elmém nem hat

megroskadni látom a város fáradt
gerincét és önmagába hullani a
hazugságok betonlabirintusát, hogy
ne csak én halljam az esőben a dalt

arról dalol, hogy ezer és ezer év
hamvából lett tékozló fiú az ember
és hogy ezen a világon semmi, de
semmi nem lehet örök

2010.04.15.

272. elbújni...

"de már csak egy nevem van 'a' kezdőbetűvel.
Nehéz eset, ki találna rá és ki nem.
Valóban nem változtam semmit?

Bántom aki szeret és megijesztem dallal,
verssel és érzésekkel. El akarok bújni,
hogy ne bántsak többé senkit sem.

Halálra innám magam, mert
a csúcson túl nem volt semmi sem.
Elsüllyedek szégyenemben mert percről
percre csalódást okozok halottaknak

és élőknek."

2010.04.20.

273. Jön osonva

S jön osonva a rossz és
a nedves kedv, hogy erőd
tagjaidból kilopva vezessen
be életed újabb fejezetébe

2010.04.23.

274. A peremén és egy kicsivel tovább

a peremén és egy kicsivel tovább
hajolok a végtelen fölé ami te vagy
mert túl konok vagyok megkerülni
és gyáva átugrani a dolgokat

itt vagyunk, bezárva és külön
de nem büntetésünk, életünket
töltjük és ha néha megsúgod
akkor tudom mi a különbség

mert így viszont elfelejtem magam
és csak azt tudom, hogy link alak
vagyok és hogy lusta ugrani, amikor
túl sok múlik rajtam és mégis

teszek amikor nem kell és remélem
amit és amikor tetszik annak akinek
szeretném, hogy ne a rossz oldalát
lássa meg mosolyos vérfolt életemnek

2010.04.27.

275. Csodálkozik

miért csodálkozik, aki
soha nem akar hazamenni
hogyan nincsen otthona
csak magát sajnálatja

bár csak érezném, hogy
tényleg örülnek nekem
ahol vagyok és nem csak
egy fáradt hét háttérre

azok akiket barátainak
nevezek mégsem azok
mert nem tisztelik azt
ami minket összeköt

és ha nem foglalkoznék
vele én sérteném meg
ki nem mondott, le nem
írt egyezségeinket

az út az ami elvisz és hoz
nem az érzelem, már csak
nem is a félelem, mert azt
is arcba köpöm, hogyha egy

rossz estének szerencsétlen
pillanatában képes megjelenni
ahogy elfojtom éjjel amikor
kiáltani akarok, mert nem alszom

gyönyörködöm a testedben és
lelkedben is, de csak ha hagyod
és van miért virrasztanom az álom
felett amit helyettem is átélsz

2010.05.16.

276. Odafent

odafent kísér egy mosoly engem,
amit a földön kaptam valakitől
egy érzés az ami tovább nem enged
emelkedni a kiégett földektől

alant nem vár senki és semmi sem
ne köss oda ahonnan csak elvágynak
nem tudsz és én sem akarom már

jusson testem Ikarusz sorsára, de fel
szívem eméssze olyan láng amit élő
nem ismerhet meg, csak az égben
lelkemet emelje tovább isteni erő

alant nem vár senki és semmi sem
ne köss oda ahonnan csak elvágynak
nem tudsz és én sem akarom már

2010.05.27.

277. Neki

neki adom reggelem árnyait,
estém frissességét és el nem
használt álmaim harmat seregét
csak magamat nem és így kevés

eljátszom a gondolattal és vele is
mosolyra talál kezem az arcán és

én kitárok egy ablakot a felhős, de
süppedős menny-pokol tornácára

mert ez az én erőm, gyengeségem
fátyolként vigyázza, törött csontok
és veszett vicsorom felett, azt aki
vagyok és aki szeretni is lélekkel képes

reggelem árnyai füstként hullnak vissza,
estém frissessége izzadság párája lesz
és álmaim vert hadai foghíjasan térnek meg
vankosom ürességén magam vagyok csak

2010.06.20.

278. Értéked

értéked mosolyod,
mosolyom fogadod,
vagy más hont keres,
de csak téged lel

2010.06.21.

279. Ketten

ketten beültek egy kényelmes ketrecre
amit közösen választottak, vagy a nő
de a férfi szeretett szeretni, csak a nőt
a boldogság magjai így el is lettek vetve

öntözték éjjel és reggelente, délután is
gyönyörrel áldoztak a szerelem csodaszép
szellemének, ilyen volt akkoriban még
cserepes tetők felett ma is kering

hangos szó és hazugság nem volt
köztük sohasem, a férfi boldog
aztán egy nap a lány a késsel,
amivel addig tortát, most őt szelte

megüresedett a cella és csend lett
az a nyálkás, síri fajta, mind közül
a legveszettebb, amit nem lehet
csak úgy kiűzni porszívóval sem

a lányt többet nem látták, valakivel
elment valahová és neki ennyi volt
a férfi nem hagyta el a börtönt aztán
sem, hogy a zár kattant életén

élettelen testével a falhoz mászik
kiborul az ablakra és nézi lefelé

gyerekek játszanak a téren, visongva
egy lány a ketreházba húz egy kisiút

2010.06.22.

280. Bölcsőben

aztán megpillantom magam egy bölcsőben
és eszemet vesztem a vörös hold alatt,
hogy nincsen elég időm kiélnem magamat.
mást akarok, mire megkapom, amit addig

egy ideig szép kettőst alakítok egy nővel
aztán kaján mosollyal taglalom, hogy miért
nem marad velem és miért nem is szeret.
a válla felett már más szemeit keresem.

feljebb nem, de továbblépve lebegek csak
nem nézem milyen roncs valóságot viszek
és húzok magammal oda ahová tartok.
egy őszinte mosoly minden terhemet elrejt

tűzbe vetném magamat és haszontalan víz-
porhüvelyemet az égnek adnám, vigye, csak
lehessek kóbor lélek ismét, aminek teremtett.
ne húzzon semmi, ne tartson rabul holdvilág

2010.06.24.

281. Bolyong a kapu alatt

ott bolyong a kapu alatt, figyelem egy ideje
a föld alól mászott ki és most itt van, ahol mi
nem sokkal más, nem sokkal idegesítőbb
csak a tudat más, hogy ő már meghalt egyszer

aztán követem, mert azt remélem elárulja nekem
a nagy titkot, a végső csattanót, a megoldást,
de lehetőleg mindenre és úgy, hogy a világ elfogadja
remélem a megoldás nem lesz fájdalmas mint szokott

kiesik egy kapun, elhagyott próféta, nem hallgatták meg
nem nyúlok felé, csak nézem ahogyan összeszedi magát
ahogy porolgatja szakadt nadrágját nem tudom eldönteni
vajon tudja, hogy nem él egyáltalán vagy csak színlel már?

az a sóhaj amivel az égre néz, hunyt szemmel, mert tudja
már tudja, hogy mi várná odafent és csak mikor megrogy
újra földre esik az ütéstől látja meg a földet, de nem azt nézi
átlát a betonon, a többi halotton, a hideg köveken is még

nem tudom mi van odalent, de azt igen, hogy ő elmondja majd
csak el kell érnem, hogy elfogadjon, magáénak valljon

látom a felé suhanó öklöket, lendülő lábakat, a meg nem értett
messiás jussát a saját árnyékában szétfolyni, embert teremt

elkapjuk a kezét és megcsavarjuk, haraggal válaszolunk a dühre
indulattal vágunk vissza a gyűlöletnek, másból nem ért és más ez
mint gombokat nyomogatni tettetett érzésekből, nagyon más
ők is meglepődnek talán mennyire mikor feláll közöttük és csak üt

olyan közel jön hozzám, hogy szinte érzem a leheletét
a többiek csak a földön fekszenek, már hiszik az embert
rám néz, végre rám néz és szemében felismerés csillog
kacagunk amikor kirakatban saját képmásunkra ismerünk

2010.07.01.

282. Hideg nap alatt

megpihenni a kövön, a hideg nap alatt
arcom a közönyös fény felé tartva csak
végiggondolni, hogy mit mondok mikor
bemutakozom, kinek adom ki magam

milyen régen nem kellett ezt tenni
milyen sokáig húztam a saját arc
mosolyával és csak azt értem el
hogy végül a sóhaj is enyém volt

este felkelni és reggel elzuhanni
egy újabb napot kibírni idegen
ágyakon és olyan karokban már
nehezebben szokom vissza ide

a bőröm még emlékszik az ízére
a lélegzete dalára hevesebben
kalapálnak a harangok bennem és
lehunytt szemem is az övére talál

holnap már megöregszem, aztán nem
is emlékszem teste csodájára, hangja
éjfél selymére és lelke dunnájára, de ma,
ma éjjel kinnal és keservvel dalolom hiányát

2010.07.04.

- hogy bírod?
- nem engedhetem meg magamnak, hogy szétessek
- te is tudod, hogy ez nem így megy
- igen, tudom. mégis muszáj, nem magamért.
- valóban? talán a lányért?
- nem, nem a lányért.
- miért nem válaszolsz mikor kérdeznek róla?
- innom kellene hozzá.
- meddig nyomtad el magadban?

- egy hónapig nem beszéltem róla
- másnak sem?
- magamnak sem. innom kellene, nagyon.
- hát akkor igyál.
- te is tudod, hogy ez nem így megy.
- igen, tudom.
- írtam neki egy verset is, nem olvasta.
- talán mert nem is mutattad neki, úgy nem érti.
- miért kell az ilyet mutatni? miért nem vonzanak más érzései?
- mert nem a mások érzelmei vonzanak minket elsősorban és végképp nem a vekengése.
- nem, vele más volt. az apró dolgai nyugtáztak le.
- az apró dolgok, de azok mindenkinek vannak.
- nem ilyenek, a szeretetének apró dolgai. figyelmességek.
- álmodtad őket, elhitette veled, hogy számítasz.
- lehet, az is lehet hogy tényleg elhittem neki. mondanom kellett volna?
- akkor most nem csak fáj, de meg is öl.
- igaz, igaz. mégis, ha zavart is sok minden csodás volt.
- akkor arra emlékezz és ne másra.

283. Óda a fordított szivárvány kőszáíhoz

legyen bár a sivatag hevének száraz csókja
elapadt kutú szerájban mosolyos nők ölelése
a becsület szavát nem engedjük el fülünk,
elménk és szívünk mellett, olyan nincsen

ismeretlen birodalmak földjét tapodjuk vagy
az országnyi aranyló sírhely felett repülünk
szimbólumunk hamis nem lesz, ahogy hitünk
magunk és mások fölé tartott pajzsa sem

mert nincs az az ármány ami kardunk élet,
modorunk békességét vagy kedvünknek
törhetetlen harsányságát tompíthatná
ha hívek maradunk mindig és mindenkor

2010.07.11.

Ecs mester: Az emberiség történelme -mióta a miénk nevezet elüle- az elnyomók és az elnyomottak harcáról szól. A kezdet kezdetén még könnyedebben lett elnyomottból elnyomó és vice versa. Ahogy haladt előre a történelem, egyre hatékonyabbá váltak az elnyomás technikái, amit apáról-fióra örököltek. Nincs olyan, hogy erényes, meg erkölcsös, meg nemes rabszolgatartó. Csak rabszolgatartók és rabszolgák vannak.

Láttad már az "A véres dinasztia - A Borgia család története" c. (Los Borgia, 2006) filmet? Nézd meg, mert neked szerintem nagyon tetszene! Egyébként az én történelmi tanulmányaim alapján itt-ott erősen torzít a film, de a korabeli világot és erkölcsöket szépen szemlélteti.

284. Dalolom

dalolom az éneket amit mástól tanultam
és máshoz szól, akit én nem ismerhetek
olyan gúnyát húztak rám ami senkié sem

de az enyém sem lehetett, megtagadtam

voltak pillanatok amikor egyedül, magamban
állva többet tehettem mintha sereg lennék
mert minden nyereségnek veszteség az ára
és csak én fizettem más javaiért meg igazán

voltam dal másnak az ajkain, összetett tenyér
imáinak rejtett titka és ég felé rázott ököl oka
voltam többesben jónak és rossznak is hozója
szándékunk csak egy lehetett, szabadon élni

mert én tudom, hogy a háború titka és mi az
ami minden győzelem mögött munkál mindkét
oldalon, mert álltam mindenhol és harcoltam
mindenért, amiért csak érdemesnek hittem

mert minden nyertes sereg elfogy egyszer
mert minden győzelemért valaki keservesen
megfizet a földnek, majd az egeknek is, igen
legyél bár ma győző, holnap majd elbuksz te is

küzdöttem más igazáért, véreztem hihetetlen
talan ma már érthetetlen célokból, de soha,
soha nem vártam el, hogy bárki velem legyen
ha egyszer saját magamért lépek ki a síkra

mert én nem kérek másokat, hogy énekeljék dalaim
nem kényszeríték senkit, hogy vérezzen értem vagy
hozzon csodálatos áldozatokat az én győzelmemért
nem, mert amikor magamért harcolok majd elbukom

2010.07.12.

285. Felhők felett

elhitette velem, hogy a felhők felett
ragyognak csillagok és nem kell félni
csak magamat okolhatom, így van ez
hogy a nyúl vermében vérzek el újfent

keresed az arcai között azt amelyik igaz
de legalább őszinte volt és nem lelem
a sok féligazság, a mézédess mosolyok
mennyi szív dobog és volt értékes

milyen mocskos munka, másnak könnyebben
végzem ezt el, de így néhány törött emlék-
üvegszilánk képében magamra ismerek és
felszisszenek mikor megvág saját mosolyom

az ujj végéről dagadó vércseppet nyalok le

és közben emlékszem a pillanatra amikor
nem éreztem az örökös magányt mellkasomon
és az éjszakában sem vágytam más vánkosra

dühömben két lábbal tiprok a masszába és száll
ezer és ezer hangfoszlány és benyomás magasra
lehunyom szememet és körülvesz egy pillanatra
a sok mosolyos emlék és mindaz ami szép volt

de csak egy pillanatra, hogy aztán visszahulljanak
a többi közé kiadni szörnyű formáját az együtt
töltött, megmételtyezett és egy gesztussal átírt
általam mégis olyan sokra becsült időnek

2010.07.14.

286. Azt mondják

azt mondják nekem, hogy kivétel, de csak azt hallom bűn
azt mondod, hogy kompromisszum, nekem az árulás marad
azt mondja, hogy mindenki más és én nem értem ő miért
jaj lesz nektek, ha egyszer is kinyitom a számat és úgy
cselekszem, ahogy mindenkinek és mindenkor kellene

2010.07.21.

287. Elkapott

aztán elkapott az érzés
és felemelt, ahogy csak
tud az ilyen pillanat sosem
voltam még ennél fiatalabb

2010.07.22.

288. Fényes nappal

hallom a szuszogást már fényes nappal is, nincsen iránya vagy forrása
az érzés, amikor tudod, hogy belőled is jöhetnek a hangok azt hiszed
van még odalent valaki akit nem gyilkoltál le érzelmesen, pajszerrel
ahogyan lelki csapóajtóm felé ballagok a késsel hiányolom a régi időket

2010.07.29.

289. Haiku III.

sárga fák tövén
rózsaleveleket is
nevel a napfény

2010.08.04.

290. Árokba

az útról az árokba,
az árokból egy ágyba

ameddig útra nem kelek
megint.

fejfák a balomon,
gyerekek a másikon,
középen felnőttem
megint.

elhagynak és fáj,
elhagyok és bánt,
mindkettő én vagyok
megint.

üvöltenek és ütnek,
ütők és üvöltők is,
elragad az indulat
megint.

vágy irányít csak,
nem vágyott ébrenlét,
fenyeget és ijeszt
megint.

arcom véresen csillog,
tüdőm füstben ázik,
de mosolyom az őszinte
megint.

ülök az út mentén,
hívogat az árok,
kéri, hogy ugorjak
megint.

2010.08.08.

291. Füstben úszó napok

füstben úszó napok és mély levegők,
nem is tudja, hogy egy mondata az
ami megmentett a korai végtől, de
egy mondat is süllyeszthet el végleg

feléd fordulok teremtőm
hogy arcomról leolvassd csalódottságom
pedig nem irigylem más örömét és javát
más értékek lebegtek előttem mindig is

hogy van akiért harcolni tudnak, valaki
újabb rohamra kényszeríti őket maguk
ellen és mégiscsak magukért, hogy nem
csak vágyott, nem csak kívánt az ölelés

de kitartással és lelkük üdeségével szállnak
síkra érte, olyan jutalom ami nekem sosem
jutott és igaz nem is kértem belőle soha
de máson látnom hatását engem értéktelenít

2010.08.17.

292. Mosolyod

milyen magasan viseled mosolyod
milyen mélyről látom csak benne
fájdalmadat, igazi érzésedet, én
gyönyörűséges szörnyetegem, te

kezed tétován ad és mohón vesz el
de engem nem érdekel, mindkettőből
jutott, szemed az enyémből olvashat
nincsenek előtted titkaim, jutalom ez

két kezemmel mászok fel a szívnek
lajtorjáján és azt remélem, odafent
megtalállak téged és vezet valahová
ez a szavakból font grádics, nem tudom

hitem veszttem magamban és rádöbbenek
soha nem is volt ilyesmim, szegény vagyok
mert amiről azt hittem az enyém sohasem
kaptam meg és elvesztettem tálentumom

tékozló fiúként az agyagos földre dobva
a cifra ruhámat megtépte a szél, szemem
világát vad tűz elorozta és víz fojtotta
önmagába mindennek a leges legvégén

és most itt állok, kapud és értelmed előtt
hatni a lélekre amit nem a szülő adott, te
tetted magadévá a hús börtönén belül
és én részt kérek belőle, ha nem is kapok

2010.08.18.

293. Ketyeg az óra

szeszélyes vagy mint egy macska
és haragvó mint a tenger
melletted nyugodnom soha nem lehet
de mégis melletted ébredtem fel

2010.08.24.

*

bőre fehérsége eszembe juttatja koromat,
fiatalsága tesz olyan vénné mint vagyok
élénkségében halálomat látom csak, vonz,
vajon mit láthat bennem még mindig?

*

milyen nevetséges, ahogyan hátranézek
és azt az arcot remélem, hogy kövessen
akit mindig magam előtt láttam, csalfa egy
dolog a remény és mindig megnevettet

*

ne ragadd el fényem színeit

*

lángol az agyam és köpni-nyelni nem tudok az örülettől
már nagyon hiányzott ez az érzés
kár hogy nincs mit kezdenem vele

2010.08.25.

294. Küzdenél

látom a szemedben, hogy küzdenél
megküzdenél értem a démonokkal
azokkal az emlékeimmal amik a
szerelem, de ezt nem engedem

engem és mást is elemésztett már
olyan gonosz ez ami része annak
a kevésnek ami jó bennem mégis
az a részem amit te is szeretsz

nélküle nem lennék ugyanaz és
elhagynál, ahogy elhagysz majd
így is egy idő után mert az igazi
ellenségem én voltam mindig is

az emlékeim, ezek a lelkeimet
borító eleven lángok, kacajok és
sikolyok emlékezete, én vagyok
engedd hogy más miatt veszítselek

*

így szakad ránk az ég hirtelen
szent poénjaink nem érti senki
aki ránk nevetett meghal és
nem mosolygunk már mi sem

2010.08.26.

295. Rázós út

olykor rátalálunk egy rázós út végén
egy mentsvárra és menedékre úgy
léleknek mint a húsnak és testnek
olykor már ezek miatt megérné

mert aki egy helyben toporog
az útra sem talál, de a vándort
kinek vérében lüktet a távolság
iránti vágy, arra az út talál

így ahogyan menetelünk és azt
érezzük, hogy mennyi mindent
hagytunk el, esett le hátunkról
lásd mennyien meneteltek veled

az élet örök, aki mást mond halott
csak nem is tud róla még talán
így érzem csak, hogy minden nap
és minden pillanat számít megint

2010.08.27.

296. Sodródni az árral

sodródni az árral és mégis
ülni egy vonaton, miközben
az ár az ablakról folyik le
mégsem veszem le róla a szemem

lent lenni és fent, lenézni és fel
otthagyni valamit, visszamenni
érte és azért amit nem vallunk be
mégsem veszem le róla a szemem

milyen érdekes az hogy a gazdagság
egy prímszám, csak eggyel, önmagával
osztja meg amije van, a szegénység más
mégsem veszem le róla a szemem

ahol egy nyomorog ott kettő is lehet
szegény és nincstelen és boldog is
mert az öröm nem függ a vagyontól
mégsem veszem le róla a szemem

másnak mondasz és az vagyok akinek
látni és akinek érezni akarsz nem mondok
mást én sosem a világodról a világodban
mégsem veszem le róla a szemem

sodor az ár, halálba kerget egy motorost
az ablakon keresztül látom, némán tisztelgek
ő most már sokkal többet tud nálam
mégsem veszem le róla a szemem

2010.08.30.

297. Volna

megmenthettél volna, mindkettőnket
azzal, hogy kitartasz egy veszett
ügy mellett, az voltam én és te
magamban mozdulni nincs hova

2010.09.03.

298. Hallgattam

ültem ott öltöny-nyakkendő és csak hallgattam
mobiltelefon céges, gépkocsi harmada önerőből,
egyéni munkabeosztás, amikor tudsz és akarsz
nagyon korrekt helyen és elég jó pénzért akár
de akkor miért sírok odabent mégis?

*

köztudomású, hogy Isten a világot túl nagyra teremtette
így mind a hatbillió ember ismeri a magány és egyedüliség
érzését. egész életünkben távolról kerülgetünk másokat és
folyamatosan kutatunk. keressük azt, akitől nem akarjuk
hogy elválasszon minket a lebírhatatlan távolság.

2010.09.06.

299. Ragyogás

hová lett szemedből a ragyogás
ki orozta el mosolyod üdeségét
csak nézlek téged, te kedves
meg nem mentett királylány

mert nem minden mese vége
boldog és zenés, ahol jutalom
és büntetés várja az arra
érdemest és érdemtelen is

mennyi királylány raboskodik
most is tornya magasában
mennyi boldogtalan, mert
egyenlőség van, ez a jelszó

az alacsonyabbra nőtt hegyet
könnyebb megmászni, biztos
és veszélyt nem rejt az, ha
kezed ügyében virágot szakítasz

mégis, mi van azokkal akik
komor hegyek erődjének
tüskebokros tornyában
hervadoznak az évek múltával

egyik szemük a horizonton
mindig a csillogást lesik
vajon ez a lovag őket jön
értük jön menteni most

de egy sóhaj, egy újabb csalódás
eltűnik egy boldog pár a távolban

a bevehetetlen torony pedig
örökké ott fog állni talán

2010.09.08.

300. Hazamenni

hazamenni hozzád, rád nézni,
kibontod a nyakkendőm és
szeretkezünk, én nem beszélek
a nehéz napról és nem gondolok
a könyvekből lassan kifakuló
tintára sem végre, hogy a polcról
letúrom magamat lassan, minden
egyes kacattal hátrébb tolva a
régi éneket és téged, hogy aztán
sose hozzád menjek haza végül

2010.09.15.

301. Egy madár rikoltása

egy madár rikoltása
megöli a csendet
de én vigyázok rád
bárcsak élnél

*

adj ennem, hiszen innom
soha többé nem kell,
ajkadról adatott ismernem
meg a vágy keserűségét

*

menyasszonytól lopni csókot,
kinevetni az elmúlást és
többet kacagni mint sírni
erről szól ez az élet

*

Erőnkön túl,
nappal szemben
és hegynek föl.

Lábunk meg nem vetjük,
karunk a pajzsot rég
messze hajította.

Szemünkkel a kard hegyét
követjük a fellegekig.

Ahonnán soklábú
paripákkal érkeznek

majd lelkünkért
ha kitelt az időnk.

2010.09.20.

[Alatriste] A kard, a térkép és a lobogó balladája

"Csapjatok agyon, akkor is beszélek.
Hiába összevont szemöldök, pisszegés,
Elhallgattatni engem ez mind kevés,
Mert a férfi az éljen csak merészen:
Amit mond, azt jól gondolja át,
De amit gondol, azt mondani ne féljen."
(Arturo Pérez-Reverte)

302. Fügöny mögül

olykor a falból és a függöny mögül
érkezik nekem egy mosoly, arcomra
telepszik és el nem hagy, bánatom
elfedi a nap és a holdak elől is

megvalósult álmokképek, közeledő
tengeri morajlás, lelkem partját
mossa szív minden lüktetése
nem nélkülözöm a kedvet sem

testem örömmel köszönti a
gyengéd asszonyi érintést
kacagva riasztom el ami és
aki bánt, vajon ki marad?

2010.10.06.

303. Levegőre támaszkodom

levegőre támaszkodom és
elhiszem a saját blöfföm
légvárakban gyönyörködöm
nem is saját kőágyamról

fellegeket rajzol képzeletem
kezem tettét színlel, meddig
tudom becsapni saját érzékeim
a válasz lyukat üt világomon

kiönt onnan egy friss gondolat
egy hajnali szerető, nem várt,
de kellemes illatát hagyja csak
rendes én nem leszek sosem

mint akit minden pénteken
vőlegényért hagynak ott a

fogason, őrlődni kicsit az
értékein, merengek

de közben kardot vonok
az egész világ ellen, aminek
térképe birtokom, lobogója
az ágyam felett leng

2010.10.15.

304. Egy élet

van egy élet ami körülvesz engem,
van egy másik amelyik elhallgat.
mások kérdéseire keresem csak
a válaszokat és azt hiszem segít

már nem nézem mélység vagy
magasság partjához érek,
aki megosztja velem ágyát
az hívjon csak a vándornak

víz felszínén járni és holtakat
életre táncolni nem tudtam soha,
de remek bűvész vagyok hogyha
elrejt tükör és füst álcája

addig futni a kacaj elől éjjel
míg rá nem jövök, hogy az
is az én hangom, mégsem
nyugtat meg vad kevélységem

csontport szórok körbe, ahol
majd egyszer nyugodni szeretnék
a helyet siratók ne vegyék körül
csak a homok és szél, zene nélkül

2010.10.25.

305. A legédesebb

a női hazugság mérge ... a legédesebb
életem fűszere, áfiumom a nap végén
emléke is görcsbe ránt, keményen
a titka szinte megfejthetetlen, szinte

kortalan ajkáról szálló hamisság
van aki nem is érzi azt a rezdülést
a száj szélén, én megízleltem
a hazugságokat és felismerem

micsoda átok és áldás is tudni
hogy a gyöngyöző szavak íze

csalás és káprázat a Nagyobb
Jó reményében vagy az sem

más férfi keblére öleli hazugságod,
mert hinni akar benne, vallása lesz,
ettől kegyetlen méreg ez, hinni akarod,
én keblemre ölelem az álnokságát

2010.11.04.

306. Sötétben

a testekre gondolok a sötétben,
az egymásra vágyó mezítlen
lelkekre, akik kívánják egymást
csak mi öregedtünk meg ehhez

tudom, mindig is tudtam, hogy
a paradicsomi bűnt nem nő
követte el, hanem a férfi,
az ellenkező csak védekezés

lásd a csillagokat kutató rakétákat,
a fényt nem látott sötétben úszó
robothajók irányítójával játszó
felnőtt gyerekeket, a férfi volt

semmi sem különbözteti meg őket
a fiútól aki a lány mellett fekszik
fiatalon, nagyon fiatalon az ágyban
meg akarja ismerni a titkot minden áron

a gyertyák fényébe bambulok és selyem
szállal kötött ajándékom bontom, mit is
kívánnék, súgom a fülébe és közben
a kinti szelet nézem, ott a helyem

2010.11.07.

307. Át kell adni

át kell adni egy üzenetet
nem tudom a földön vagy
az égben vagy életben
vagy holtunkban, de kell

2010.11.18.

308. Drogok és ital

betekintek a szobába és ott vagy
fehér ruhád szépen öledbe omol
és elfelejtem, hogy mi történt
velem amíg elvoltam odakint

válladra hajlok, nyakadat csókolom
fehér szárnyaiddal ölelsz engem és
repülünk, ki az ablakon, fel az égbe
el nem engeded tekintetem már

súlyos terhem, véres fémeket,
mélybe szán vad repülés és vád
megszűnök gyávának, gyilkosnak
és ami fő, halandónak lenni is

szirénmosolyod őszintének hat
ahogy a hold bólogatni látszik
hazugságaidra, csak egy kis ember
üvölt bennem és emlékeztet újra

nem számít és nem érdekel, önként
dugom hurokba fejem, hogy inkább
ragadjon el kevélység és fájdalom
mint élőként jöjjenek rá az igazságra

hogy a jók fiatalon halnak, a szépek
egy másik szigetre kerültek és akik
itt maradtunk egymásnak csak hazug
és gyűlölködő szeretői lehetünk egymásnak

2010.12.06.

309. Harcba

többé nem kelsz saját ágyban
döntéseid vért fakasztanak
a te testeden és nem a világén
csak a fájdalmad tiéd, tudod

az ösvény mentén a fák több
veszélyt rejtene mint nyugtot
barátok hitetlen tekintete kísért
nem érti hogy más a te világod

a szörnyek a talpad alól tested
részévé válnak, lényeddé lesz
a gonosz aki addig csak kísértett
sokan itt maradnak vagy fordulnak

azonban mögötted már senki sem vár
és legalább annyira gyűlölt mint te
saját magadat, a bűnökért, a hibákért
és a tévedésekért, amiket nem vallasz be

higgy az ösztönökben, veled születtek és bár
testedet mérgezted, hogy ne halld őket, mégis

ott vannak, csendesen, suttogva, arról dalol
amit igazán szeretnél, amit mindig vágytál

harcolsz és viaskodsz, ellenséget keresel ott is
ahol nincsen, nem látsz kiutat a labirintusból
fáradt vagy és nem létezik visszaút többé,
gyilkolnál de félsz a saját erődtől is, joggal

a falak maguktól zuhannak le, a büntudat lelked árnyékába
menekül és csak te nézel szembe a céllal, te magad, az
igazi éned, akit elrejtett kimondhatatlan mély tengerár
aki mindig is lenni akartál, de sosem mertél lenni igazán

hogyan egy másik társért, egy érzésért, egy álmért vagy
mert megfogadtad valakinek ... nem számít, el kell érni
elszomorodom mennyire kevesen hiszik ezt és élnek így
vár a halál és vár a megnyugvás utána, addig harc van

2010.12.08.

310. Kevesebb vérrel kellene

A legtöbb kört már nélkülem futják,
egyre kevesebb imában szerepelek.
Meg nem bánok semmit,
de tükörbe nem nézek.

2010.12.10.

311. Egyik

Egyik parttól a másikig,
ugyanaz az út sohasem
tart ugyanaddig senkinek.
Csak a szél játszik velünk.

2010.12.25.

312. Palotám

megmutatnám neked a palotám
üveg kapujáig jeges híd vezet
sóhajokat hallasz a ködbe vesző
deszkák alól, de ne figyelj rá

pár lépés csak és megismeresz
ha igazán azt akartad valaha
is, bár én nem hiszem, nem.
de csak lépkedj tovább most

a csarnokok falaiból piszkos
vízsugár tör át, kerüld el
a bűnök szülte mocsaras
részeket és menj csak

a lépcsők bizonytalan fája
hervadt virágok sírja már
adta és kapta, nevetve,
de volt hogy sírva odabent

ne törődj vele, senki sem teszi,
a falakon fiatal gyermekarcok
nem mindegyik én vagyok és
én nem mindegyik vagyok

a szőnyegek foszlányaira lépsz
mintha dús virágmezőre érnél
a falakon a karomnyomok mint
fák kérgén szerelmes vésetek

a hálózhoz elérve gondolkodsz
egyedül érkezted e világomba
vagy én magam kísértelek el
idáig olyan egyértelműnek tűnt

mindig az és mindenkinek az
azt hiszed poklokat nyitna egy
őszinte szavad, pedig mennyre
vágyik minden lélek, én nem

hazugságaid szikrája lángba
borít testet, szívet és a szép
szobát is, lángok elől futsz és
futunk az ágyig, egyértelmű

minden trükk megöl egy galambot
túl sokszor voltam ez az elárult
fehér repülni képes patkány
akármilyen haszontalan is

együtt zuhanunk az ágy hűvös
fehérségébe, mégis lávaként
olvad el a szövet, a fa és a kő
a mélybe szállunk és magasba

menny és pokol küzd velünk
bennünk helyet cserél a kettő
akár csak rövid időre is, nem fáj
nem engedlek el ameddig ezt érzem

csak az van kedves, hogy mikor
kiteszed a lábad a palotámból
minden virág újra elhervad és
angyalból szörnyeteg leszek

megint és mindig, hogy te elhagyj
hogy mindig újra elhagyj és megölj
de táplálj is egyformán, fájdalomam
gyönyöröm és a sorsom a hitem

2011.01.28.

313. Ruhád

elhagyott ruhád mosolyt csal arcomra
lélegzetvételnél hosszabb örömré
emlékeztet, pedig csak a sarokba
lett dobva, ilyen a vágy bennünk

nem minden kacaj nélkül hallgattam
hogy van neked egy komoly társad
aki hoz-visz, figyelmével dicsőít
hol vagyok én ehhez neked?

este kelek, reggel fekszem, közte
bár ne is emlékeznék semmire sem
fájdalmat csak azzal okozol, hogyha
hagysz megvívnom rémálmaimmal

ne tedd, ezt az egyet ne, minden mást
hagyj el, szeress mást, csapj be, verj át
lopj el többet mint adni tudtál volna, tedd
nem leszek szegényebb semmivel sem

vagyonom elajándékoztam, jutalmam nem
kaptam meg soha az élettől, de láttam
milyen földöntúli öröm lehet a mások sorsa
én csak sajnálom, hogy te nem örülsz

2011.03.18.

314. Idegen

egyedül a sötét gondolataimmal egy idegen lakásban
fényévekre a legközelebbi szívtől, öleléstől, érzéstől
álmaim pillangóúrnője messze szálldos, messze tőlem,
de messze a kegyelemtől is, nem csak távolság az ok

villogó szemek, az özkirálylány tekintete megfiatalít,
sörényem ezüstjét ősz színeivel dúsítja meg, mert
róka vagyok a sűrűben, mozgok amikor senki sem
figyel, de riadva merevedek meg ha léptek közelednek

a méregajkú kígyónő csókját nem felejttem, teste hideg,
csókja a halál ígéretével és ízével terhes, mellette előbb
jut eszembe a hóval takart halom a temetőben, minthogy
az életre gondoljak, szeretkezésre a sírokon ... pedig

nehezen gondolok másra, mint a hiányára, egyiknek
mindegyiknek, senkinek sem, magamat is hiányolom
sokszor a kapcsolatokból, a szeretkezésekből is,
nem tudok már annyit adni, mert nincs miből talán

2011.03.23.

315. Kapitánya

s mint idült kapitánya távoli tengereknek
látom a szelek és a viharok röptét, de
nem gyönyörködöm bennük úgy mint a
partokon élő asszonyok változásain

nincs még elementál, ami ilyen hirtelen
és ilyen mélységgel képes új szelet
csavarni, hogy vitorláit már más felé
dagassza, s vissza sem tekint sosem

mert semmi sem kegyetlenebb annál
az asszonyi szív közönyénél, ami
tegnap még vagy csak egy pislogásnyi
múltban hevesen zúgott neved ismételve

mert mint sötét labirintusban, vad és vak
minotauruszként él a férfinép, a falakról
visszaverődő hangok, érzések és emlékek
irányát követi csak és így jár körbe és körbe

én magam is, egy részeges verőlegény és egy
drogfüggő hímszajha lelkiületével tengetem
egyre magányosodó 'taurusz létem perceit
egyre nagyobb ágyban, sosem eléggé egyedül

2011.03.30.

316. Barátok

árnyék közül barátok lépnek ki,
arcok akiket ismertem és olyan
aki emlékszik rá milyen voltam
számára még most is, jó lenne

ahogy én is másnak látom őt
mert szemem előtt egy elmúlt
idő és egy örökre lement nap
fényei járnak vakító táncot

kezet rázunk a fakó fényt
árasztó utcalámpák alatt
rohannom kell, de fürdőzőm
a szemében ragyogó emléktől

mert voltak szép napjaink
mielőtt úgy arattunk fényes
győzelmet, hogy mindent
elvesztettünk volna, de végleg

pürrhoszi ballada ez, az éjszaka
tudja, és van hogy nappal is
emlékszünk rá többen is, de
végül elmúlt ez a pillanat is

2011.04.06.

eldobjuk egymást és el mégsem engedjük

317. Elvesztem

néha elvesztem, olykor rátalálok
magamban vagy a körülöttem
lévőkben, de el nem felejttem
el soha nem ereszték semmit

nem miatta születtem, de érte
vagyok még ezen a világon,
hogy általa más létezéseket
ismerhessek és szerethessek

van ahol ugyanez nekem ad
szárnyakat és szarvakat, de
láncaim és paták is lehetnek
ha mélyebbre süllyedek el

vágy, kedv, szent örület, te
aki követsz engem az úton
mutasd meg mennyi érzélem
és tagadás fejéért eddig

veszteségeim, mint a mester
fontos műszerei, óvatosan
begöngyölve, éjjel a váncosom
nappal pedig az öröm felé vezet

2011.04.19.

318. Egy bolond esti szél

egy bolond esti szél
elvette a szerelmem
egy bolond esti szél
elüldözött otthonról

egy bolond esti szél
megváltoztatta az életem
egy bolond esti szél

pedig csak fújni tud

egy bolond esti szél
elvette mindenem
egy bolond esti szél
megsúgta ki vagyok

egy bolond esti szél
felragadott az egekbe
egy bolond esti szél
tudom, mert az vagyok

2011.05.15.

319. Az éjszaka tükre

Cloud Boohen egy újabb költeménye bukkant a felszínre egy kereskedő hagyatékának szétosztásakor. A megboldogult pyar kalmár a család elmondása szerint egy alkalommal szállást és kosztot adott a vándor bajvívóköltőnek, aki pénz híján ezzel a művel ajándékozta meg őt.

az éjszaka tükre megmutatja,
megmutatja igazi arcodat
nekem örökké ilyen maradsz
bármit is mondj, mosolyogva

mint aki néma kiáltásra fülel
és örökké a távolba veszik
tekintete, más vidékek, más
lélegzetvételét hallom benned

bár érjen véget utam, ahogy
egy ódivatú szerető élete:
névtelen sírba lökve, körben
visszatartott érzelmek maszkjai

csak egyszer élsz és bár susog
ezer mást, ezer száj és hisz
mást sok ezer szív a világon
te tudod és érzed ezt, ma még

az adatott nekünk, hogy egyszer
rátaláljunk, hogy egyszer érezzük
elhamvadjunk egyszer a tűzben
és egyszer elveszítsük mindörökre

ne vess hát a múltó napjaink nyomán
ha látod olykor rajtam szebb idők
emlékét megelevenedni, mint árnyék
suhan el a fény háttére előtt

kacagásom ne tudd be többnek

károgó varjak himnuszának és
jó tanácsaim se hidd többnek
irigy rossz szándék jelének

a mi esőnk régen leesett már,
ifjúságunk vihara bár fákat döntött
de régen elolvadt már a mi havunk
egyetlen bűnünk, hogy itt maradtunk

2011.06.03.

320. Sebhelyek

sebhelyek vagyunk csak,
tátongó vörös sebek,
akik egymásnak fáznak
és megtanultak élni

ahogy végighúzom magam
a falak mentén, nem hagyok
nyomot és meglepődöm
talán nincs is bennem vér

a magasból lassan hó helyett
fekete tollak ereszkednek ránk
fel sem merünk nézni, hogy
felettünk milyen szörny íté

saját képmására, fájdalmat és
haragot alkotott, egy örült művész,
magányos álmodó, de akarta, hogy
fájdalmát így mind megérezzük

nem tudsz hová fordulni itt,
vérmocskos farkasverem szobák
szélfúttá hideg folyosók útvesztője
egy lány szemében láttam a kiutat

mozdulatlan feküdni, arccal a nap
és az ég felé, de mélyen odalent
ez nem lehet az út vége, tűzön
át, az égbe fel vezet a sors

fehér sírokat kerülgetek, ébren
álmodva is a labirintust járom
olykor rád találok, máskor te
emeled fejem a fény felé

2011.06.12.

321. Olyan különös

mikor együtt vagyunk akkor minden olyan különös

megveted az életem és kérdőn nézel rám, mégis ott vagy
úgy érzem mintha egy másik világ határán állnék melletted
ahogy tudom, te is hasonlóképpen érzed ezt és éppúgy
taszít az én világom, mint engem a tiéd, éppúgy gyűlölöd
mert nincsen bennünk semmi közös és semmi hasonló
megvetsz ha félrenézek és én sem tudok másképp tenni
a legszebb, a legelszomorítóbb az egészben, nevetséges
hogy mégis ott vagyunk ilyenkor együtt, kerülgetve egymást

2011.06.21.

322. Boldogság

a napokban előnt a boldogság
az érzés, hogy van jövőm
hogy te vagy a fény az
alagút végén, az egész életem

mindent lábaid elé tennem,
a világot és a világomat,
ami bennem van és körülöttem
hogy az is te legyél örökké

olyan kevés is olyan sok tőled
kacagok a gondolattól, hogy
lehetek ilyen lelki rokkantan
is szerelmes még beléd

szívem egy rózsakert lesz,
rikácsolásom dallá nemesedik
értelmetlen ákombákomjaim
értékes írásokká állnak össze

ez a kusza élet egyenessé
alakul, hogy a szemed tükrében
látom magamat egy pillanatra
neked üzenek a lélegzetemmel is

2011.07.19.

323. Távol és közelebb

nem gondolni a múltra és a jövőre
abban a pillanatban amikor veled
boldognak lenni, egyetlen áldott
és átkozott pillanatra, kinevetsz

2011.07.22.

324. Szél és por

ez csak szél és por
suttogja a testem
te elfordulsz és én

meghalok csendben

asszonyszív, te teszed
roninná a férfi lelkeket
távol űzöd önmagától
az örök békétlenségbe

de mert férfi ő és az
igaz ember kitart
jajszava nincsen és
tűri az eső nevetését

idővel kiér a fellegek
alól, visszakapja őt
a világ, ha nem is
annak aki egyszer volt

rá sem ismersz majd az
üres kagylóhéjra már
aki egykor szeretetett
és legfőképp remélt

de meg sem áll vele szemben
hegyorom, sziklafal, átkos kéz
kézlegyintéssel, lusta módon
leveti magáról a világ hámjait

nézed amit művel, milyen mély
és milyen magas röpte, nem is
hinnéd valaha őt is anya szülte
hús és vér borítja halott szívét

2011.09.07.

325. Ha engem látsz

*Rendhagyó módon a tudomásunkra jutott egy vers, amit egy ázott kobold hagyott az ajtóim előtt.
Papírja godorainak tűnt, az írásjegyek viszont északi kézre utaltak.*

Ha engem látsz eltakarod igaz arcodat,
Mosolyod nem nekem tartogatod már.
Sírokról riadnak fel a varjak hogyha
Emlékeidben felidézel engem.

Őrzöl egy képed magadban rólam,
Úttalan úton járó koldusról talán
Rongyokba csavart becsületével
Keresi helyét a csalfa csillagok alatt

Mert minden úton jártam már,
Időtlen időig bolyongtam,
Győzelmeim mégsem hoztak soha,

Békét vagy diadalt.

Én ismerem igazi arcodat is
A sár és könny maszkja alatt
Amit a városok városa elől rejtész
Amit az emberek elől eltitkolsz

Miért, mond ó miért, van az,
Hogy csak egyedül, távol
Minden ismerőstől és baráttól
Lehetünk csak igazán önmagunk

Miért lehet egy a jelenből a múltba
Menekülő koldus tekintete tisztább
Mint bárkié aki felnőtt sorba lép
És miért vesszjük el önuralmunk

Korona és palást gyanánt hullik le,
Jogar és vándorbot a támaszunk
Gyűrűnk lesz a hamis bilincsünk
Nyakunkba vesszük a kígyó láncát

A kapukat, ami kivezet ebből
A világból, a kötelmek alól
Mégis csak az az ima nyitja
Amit igaz szívvel mondunk

2011.10.19.

326. Akik elárultak

barátok, akik elárultak
szeretők, akik nem szerettek
holnap elmegyek, holnap
háta tudok majd fordítani

tegnap és ma a gondok felé
fordított az érzélem, hogy érdekeljen
amit rólam és rólad írhattak
hogy mások gondolatai érdekeljenek

elfáradtunk barátom, elhagytuk
a lehetőségek földjét és azokat
akik megváltoztathattak volna
minket, akikért megváltoznánk

s a dal, amit örökké költöttél
benned ragad, egy dallamára
sem emlékszel többé, álmodban
dúdolod csak és senki sem ért

milyen színes és fényes filmet

álmodtunk magunknak magunkról
többé nem látja majd senki sem
mint papírlap fakul ki az emlék

önző módon szeretném hinni
hogy valaki valahol emlékszik
rám és az érintésemre, más
karjaiban is eszébe jutok

a valóság azonban hideg kis
piszkos lakás, ahol élni nem lehet
egy városban ahol élni nem érdemes
álmok nélkül üres az éjszaka

2011.11.16.

327. Modernő

ma éjjel megjelölöm spamnek a világot,
mint kóbor kutya a fát, úgy bizony.
ugatni is fáradt vagyok bármit már,
jobban lehúzott ez a nap a vártnál.

kék istennyilák rozsdállnak végig
a körút porában és most elkísérik
ezt a halottas menetet a hamis
irigy, rohadt, de mégis várt senkik

adj nekem nyugtot és haragot
hogy elég gyűlölet folyjon ott
ahonnan mindennapi erőmet
merítem, hogy ezt elviseljem

hazug szavakat kívánsz tőlem
és álarc mögött látnál szívesen
kirakatban mutogatni a tiednek
és bánt hogy én ebből nem kérek

mint rossz szeretőd és bolond
udvarlód nézem a háztűznek
kihunyt lángjait, az otthon
vágyát és emlékét keltetted

te legyél inkább okos és ne a te
telefonod, mondja meg milyen
lesz a holnapunk és akkor majd
én is viselem *modernő* arcomat

2011.11.24.

Ha nem is találkozunk soha többé,
érezni akarom a hiányodat.
Egyetlen pillantásodra
tied az életem.

Vannak dolgok, amiket csak én tudok és a gyűlöletem. Ez egyeseket zavar és megrémít.
Aztán egyszer csak szükség lesz rájuk és akkor csend van ...
... de a végeredmény az, hogy szörnyetegek vagyunk mi így együtt.

328. A szikla próbáját

a szikla próbáját állja ki
odakint a világ és én is
a valótlanág hullámai
közé vágyom, egy kicsit

falokról és a sarkakból
szélként visszaverődő
csalódottság és veszteség
érzéseit fogom fel testemmel

elmerülök a várost átölelő
láthatatlan érzelemben
tengerként merülök alá
önmagam roncsaihoz

csak ilyen időben esek kétségbe
olyannyira, hogy ne vegyek már
tudomást láncaimról, amik ide
ehhez a sziklához megkötnek

a süvöltés csendjében ereszkedem
a fájdalom csatornáit járom végig
visszafelé evickélek ki a születés
és minden kis halál partján, szigetén

halott szerelmek arcait remélem itt
de csak törött tükrök pusztasága
fogad hangos méltósággal, testemben
dübörgő vér örök lüktetésének morajával

feltekintek, de nem látom húsbörtönöm
falait, kupoláját, de érzem, hogy fent
a várost ostromló hamis vihar erejével
dacol és halad távoli célja felé, hajóm

annyit szedek csak össze az itt őrzött
önmagamból és éles emlékeimből amire
az előttem álló harcban szükségem lehet
amivel legalább a dicsőséges halálig kitartok

mert dicstelenül élni és úgy veszni el
nem lehetőség nekem, ezért fájdalmas
törékeny érzelmekkel indulok vissza,
amiket még valaki elvehet és elronthat

amikkel még fájdalmat okozhat nekem
amik egy új szerelem születéséhez és
szükségszerű, de gyönyörű halálához
elengedhetetlen kellékek és szükségletek

már nincs sok hátra a felszínig
és elgondolkodom mennyit is
hoztam el, elég lesz e és ami fő
mit hagytam még hátra a mélyben

2011.12.08.

Azért van rád szükségem, hogy mértéket adj mértéktelenségemnek.

Lehútsd parázsló gyűlöletem és érintésed oltsa ki indulatom.

Ajkad íze oltsa vérszomjamat és karom ereje téged öleljen inkább.

Szemem ne keressen ellenséget vérben forogva, rád nézve békét találjon.

Betegség és balsors többre ne egyedül találjon félmeztelen farkast kiáltani.

Ne kódorogjak éjjel zavaros víz partján ha hív a szenvedély.

Ne vágyjak vad bálba, névtelen harcba és foglalt ágyakba többé.

Hogy tekintetem ne keresse a múlt bűnét jelenem lepedőjén ...

... hogy valaki végre a jövőm felé fordítson és velem jöjjön oda.

2011.12.14.

329. Savanyú foltja

Létezés savanyú foltja én
E fénytelen város kies táján
Halk szóval élesztem az
Éjszaka elmúlt parazsát

Benne összeolvadni a holnappal
És kesztyűt dobni múlt napoknak
Erősebb szívvel állni a tetőknek
Gyászos földabrosza felett

Földtelen hollókirályok társaim
Mellettem gubbasztanak és csak
Csodálják hamis dalomat,
Nekik károgásnak tűnhet csak

Mint folyó válik szét lábainknál
Megannyi fényes, kerge uszadék
Mélyükön otthonuk felé rohanó
Békés bolondok kergetik egymást

Csak én virrasztok, másra gondolva
Szárnyaimat fázósan magam köré
Hajtogatom és ha torkom elszorul
Régi, bús dallamot dúdlok magamnak

El nem úzöm álom-ellenségeimet,
A fájdalom balsors-seregét kapuimtól
Tudom, végül majd lehunyom szememet
És megadásul békésen közéjük zuhanok

Vádló tekintetek kísérik majd repülésem
Gyengébb tollaim kapaszkodnak csak
Roncs valóságom bádog kürtőibe
De átszelem a hangos mélységet végül

Méltatlan szavakkal rebbennek majd szét
A gyertyaláng-lét örök kritikusai és szemük
Mégis majd a tetők magasát kutatja, honnan jött
Hol egyesül a csillagos égbolt fakó világukkal

2012.05.21.

330. Eső

Az első csepp elfelejtet velem az utat, ami idehozott.
A második elhomályosítja szemeim előtt ezt a világot.
A harmadik csepp felidézi bennem a te képedet újra.
A negyedik gonosz mosolyra húzza a szájamat végre.
Az ötödik csepp megfiatalítja a vonásaimat kis időre.
A hatodik enyhe büntudatot ébreszt bennem, elmúlik.
Mert a hetedik csepp felébreszti bennem, aki voltam.
A nyolcadik eszembe juttat minden fájdalmas érzést.
A kilencedik csepp segíti megbocsájtanom másoknak.
A tizedik után az vagyok, akinek lennem kell, halott.

2012.07.06.

331. A halál minden

a halál minden formájában,
egy nő alakját ölti fel
kecsesen hajol csak le
elfújni egy lángot, életem

ő volt az anyád és ő tanít,
ő volt az első szerelmed
ő bátorított lázadásra is
az élet ellen, mi másra

ő tartotta fejedet mikor
legjobban pusztítottad
kölsön kapott testedet

mindig hűséges kedves ő

időt hagy, hogy megértsd
szándékai nemességét és
jelenléte szükségességét,
fogadd el hideg közelségét

gyönyörű szemeiben kísért
az elmúlás minden démona
ezer féle halál lehetősége
számodra, milyen szép is

milyen messzire tudsz csak
elmenekülni tőle, mikor úgy
nagyon érzed, hogy vár még,
hogy kell ez az élet, hogy fájjon

egészen egy újabb nő karjáig
visznek el a lábaid, ahogyan
vonz a sírgödör látványa,
hiába is tagadod, nézed

megrezzent a láng és rettegsz
vajon a tiéd volt e és félve
a halál érintését keresed csak
átöleled, megcsókolod, szereted

úgy vágyja a test a földet
ahogy lepkét vonzza a láng
úgy álmodja lelkem a halált
ahogyan téged szeretlek

2012.07.20.

Tákolmány ég (egyperces novella)

- Mi lesz a dolgom?
- Egyszerű munka. Itt ülsz ennél a terminálnál és figyeled a kijelzőket.
- Melyiket?
- Amelyik most kék. Közben figyeled a mutatót és amikor ide ér meghúzkod ezt a kart, hogy a kijelző feketére váltson. Amikor pedig ehhez ér visszaváltasz. Ilyen egyszerű.
- Ennyi?
- Tulajdonképpen nem. Olykor előfordul, hogy a kijelző pirosra vált. Ilyenkor megnyomod ezt a nagy gombot és várod, hogy a kijelző ismét visszaváltson kékre vagy feketére.
- Mint például most?
- Készülj fel Számoló, itt jön az új gyerek!
- Üdvözltem mindenkinek, a nevem ...
- Mostantól nem számít, én vagyok a Nagy Főnök, tehát te leszel a kicsi.
- Igenis. Ő pedig?
- A Számoló, kötdzd magad össze vele amikor kimegyünk, mert Számoló vak.

- Hogy képes akkor elvégezni a munkáját?
- Amire ő kell, ahhoz nem kell látni. Egyébként pedig nem süket, csak nagyon el van foglalva.
- ... 1978, 1979, így van, 1981, 1982 ...
- Bocsánat, nem tudtam ...
- Kapd össze magad Kis Főnök, kigyulladt a lámpa. Dolgunk akadt.

- Még mindig vörös.
- Várni kell, ez sokszor időbe telik, de végül mindig visszavált az eredeti színre.
- Mi történik, hogyha egyszer mégsem vált vissza?
- Nos, akkor mind végleg hazamehetünk. De ne vágj ilyen ijedt képet. Végül mindig minden megoldódik.
- Magától?
- Azt nem mondtam.

- Vigyázz hova lépsz Kis Főnök, mert Számoló csak a te nyomodban tud haladni.
- Én próbálok, de elég keskeny a hely.
- Azért mindig legyen a farzsebedben pár folt, hogy betapaszd ha mégis leszakad alattad. Nem kell, hogy még több amatőr észleljen idén az én körzetemben. Múlt hónapban már elértük az éves szintet.
- ... 2502, 2503, 2504 ...
- Tulajdonképpen mit számol?
- Időben meg fogod tudni, de adja az ég, hogy ne kelljen.

- Nem lehetne valahogyan elkerülni az ilyesmit?
- Nagyon régen megpróbálták már, de nem sült el igazán jól. A Zeus és a Thor erőmű gyűjtötte be őket, hogy egyenletesebben ossza el.
- Tanultam róluk, de sohasem mondták el, hogy miért nem működtek rendeltetésszerűen.
- Működtek azok ... ideig-óráig, de a földeléssel volt a baj: állandó szervizelést igényeltek és egy idő után nem volt több önként jelentkező.
- Azóta nem is próbálkoztak vele?
- Áhh, volt róla szó, hogy majd kapunk új terveket valamilyen Tesla nevű fickótól, de végül sohasem érkeztek meg. Állítólag a fejések széttépték. Ha engem kérdezel, talán jobb is ez így.
- Miért mondod ezt?
- Láttad már valaha a saját szemeddel mi maradt idefent abból a két erőműből?

- Itt vagyunk, ez az a bajos szelep már megint. Hihetetlen!
- Nem lehetne cserélni végleg? Életveszélyes ide eljutni is.
- Persze, lehetne cserélni, de csak az egész átkos rendszerrel együtt. A legtöbb rozsdás vacak csőnek ez alatt van a kivezető nyílása.
- ... 5678, 5679, 5680 ...
- Na, akkor veselkedj is neki ha már kijöttél ide első napodon. Ragadd meg a csapat. De ne a kezedd! Használd a csavarkulcsot.
- Átkozottul szorul. Számoló, ne húzz el!
- ... 5697, 5698. Mennydörgés!
- Kapaszkodjatok erősen!
- Enged a csap! Kilyukad az átkozott cső!
- Erősen markold és támasz meg a lábaddal, nem engedhetjük ki itt a nyomást!
- A tűzgolyó perzseli a túloldalán ...

- Mit motyogsz Számoló?
- Azt mondja, hogy elferdült a tengelyén az egész vacak. Ha nem zárod el itt fog kidurranni az egész! Engedj oda.
- Számoló, kapaszkodj!
- 1, 2, 3, 4 ...

- Nem tudunk tenni valamit?
- Valamit azért lehet. Ezzel a tárcsával el tudod keverni a felhőket onnan, ahol közelebb érnek a naphoz. Ott csak eloszlanának, de a túloldalon kiegyenlíthetik a nyomást.
- Ez a kar pedig, ezt csak a végső esetben húzzuk meg, hogyha legalább egy órája nem változik a vörös fény. Ez egy fluxus-impulzust küld végig a rendszeren és megpróbálja újraindítani.
- Miért nem ezzel szüntetjük meg a vészjelzést azonnal?
- Ősrégi rendszer ez és már nagyon kevesen tudják, hogyan is működik, ennek megfelelően nem is nagyon megbízható. A meleg és hideg ütköztetésével operál, még a nagy gőzreaktorból nyeri a szükséges erőt.
- Azt tanultuk, hogy az teljesen ártalmatlan és biztos energiaforrás.
- Mert ezt tanítják, de odalent el sem tudom képzelni milyen fájdalmakat élnek át azok, akik az ilyesmire érzékenyek. Mintha csak egy zárlatos mikróban szárítanál haját.

- Ez nem is volt rossz elsőre Kis Főnök.
- Azért egy pillanatra frászt kaptam.
- ... 802, 803. Távolodik.
- Nem lesz veled gond, csak vigyázz hová lépsz.
- Tudom, tudom. Nem kell több hullócsillag.
- ...12, 13, 14 ...
- Gyere Számoló, mára azt hiszem ennyi volt.

- Visszaváltott kékre, uram.
- Látnod megmondtam, egyszer csak visszaváltozik.
- A mutató elért ehhez, ami meg van jelölve. Most mit csináljak?
- Most? Most akkor húzd meg azt a kart.

2013.01.27.

332. Cet

a bánatos cet dallamtalan dala vagyok,
 az utcakőnek hideg érintése lennék
 az első és utolsó cigaretta kilobbanó
 felejthetetlen parazsa volnék, nem segítene

valahol a szándék mélyén felejtettem magam
 valahol és valamikor becsaptak az álmok
 torz tükörnek hitt valóságuk mostanra csak
 gúnyos rigmusokkal zaklat éjszakáról éjszakára

elvesztettem az élet jelentését és ami még szebb
 talán nem is volt meg soha, nekifeszülnék egy
 tompa konyhakésnek inkább vagy részegre innám
 sajgó, fájó és megfáradt fejemet, süketre és vakká

ne lássam, ne halljam a körülöttem létező világot
jobban értsem csak tapintásból, hogy hideget
vagy meleget érintek, érdes vagy puha dolgokat,
talán így újratanulhatnám értékelni az életet

mert itt, két járdasziget között a felém robogó
elfolyt festményként zúgó kocsikat kerülgetve
nem találom a helyemet sehogyan sem és csak
azt tudják tanácsolni, hogy én üljek bennük

pedig nekem ez nem megoldás és nem válasz
az én kérdéseim nem evilágiak, nem elégszenek
meg azzal a válasszal, hogy PÉNZ és BIZTONSÁG
már nem érdekel, hogy sokmindenkinek ez elég

egy keserédes slágerré nemesedek éltemben, amire
szívesen emlékszel, de nem mindig hallgatsz meg
amiről tudod, hogy valaha kifejezett, de még mindig
ugyanúgy szól, recsegve perlekedeik és vallatja az életet

2013.02.20.

333. Ég tavába

milyen könnyedén fordul az ég tavába a hold
sosem mondtad, hogy a mélység lehet szép
ilyen magasan is, érzem ajkaidban az ízet
a messzi vizek lágy érintését, daloló hús

szél sem rohanja le a rezzenetlen égi
víztükröt, búcsúcsókot lehet csak
de még a nap hevének emlékével
hogy sohase felejtse, lesz még holnap

keserű igazság, amikor meghalni is érdemes
karjaidba felejtkezve megbontom csontláncaim
átbúvok a valóság rám rótt koloncai alatt
hogy elérjelek téged ezen az éjjelen még

te sosem múló esti tünemény, hajnaltagadó
lelke a vágnak és szerelemnek, aki megejtő
bús szomorú dallammal láncolsz hozzá egy
másik valósághoz, amit te jelentesz eztán

lehelem csak elfúlva, hogy boszorkányság lehet ez
de pókhálónál is gyengédebb ujjaid tartanak,
elhiszem, hogy szorításod önzetlen, testem melegét
keresi a tiéd és örök ragyogást ígér a fák között

párnák közötti jelenés vagy csupán, függöny redőin
megbúvó holdsugár ígérete, hozzád himnuszokat költ

minden halni vágyó tücsök és némaságába felejtkezett
lótuszvirág, mely vízbe merülve holdnak bontja szirmát

2013.03.04.

334. Ástam

A balsorsú Cloud Boohen legújabb költeményét egy küldönc goblin jutatta el Torozon Tavernájába. A hírek tanúsága szerint Krovalban rejtőzködik a nyomait kutató aszisz vizitorok elől. Egyesek szerint egy felszarvazott férj pribékjei, mások bankházak fullajtárjainak sejtik őket, megint mások úgy hiszik, hogy királyi címerrel bíróva járják a megtört lelki bajvivő nyomát. Akárhogyan is, ezt a tépett pergament még saját kezével írta alá, így biztosak lehetünk, hogy ez a saját műve és még életben van.

Ástam egy lyukat a földbe,
és meghaltam benne.
Minden mozdulat végén néztem
körben ki lát, mit csinálok.

Ástam egy lyukat a földbe,
nagyobbat, hogy beleférjek,
de kisebbet, hogy élhessek benne
nem jött megkérdezni senki, hogy miért

Ástam egy lyukat a földbe,
de az égből egy atyai kéz
atyáskodva lapátolta vissza
a földet, csorgott vissza mint a mész

Súlyos esővel folyt vissza a föld
a lyukba, amiben vagy álltam
vagy csak néztem ahogy megtelik
vízzel és lassan kiszárad körülöttem.

Ástam egy lyukat a földbe, pedig
eltörött az ásóm amivel, de nem baj
volt két kezem, amivel folytattam
és fent a nap, a nap tűzött rám

Ástam egy lyukat a földben,
hangokat hallottam már, másokét.
Odajöttek és nézték, de nem kérdeztek
csak egymás között beszéltek a dolgot

Ástam egy lyukat a földben,
beleállva nem láttam a napot,
a széléről pedig az alját,
ekkor végre körbenéztem.

Ástam egy lyukat a földbe,
de úgy látszik, hogy mindenki ásott,
amerre csak a szemem ellátott
embernagyságú vakondtúrások.

Ástam egy lyukat a földbe,
beleöregedtem és belefásultam,
de azzal nyugtattam magamat,
hogy körülöttem mindenki azt csinálta.

Ástam egy lyukat a földbe,
olyan mint másé, de ez az enyém,
Ástam egy lyukat a földbe,
és meghaltam benne.

2013.06.25.

335. Vasat emel a szél

Vasat emel a szél.
Hibásnak érzem a pillanatot.
Aranyhajú démonok repülnek
násztáncot felettem és fényre
csúnyuló fúriák fenik rám ollójukat.

Az ital segít,
folyékony lélegzetet veszek.
Másik énem ismeretlen ösvényre penderít,
melynek végén ismerős öl a jutalmam.

A bűnös emlékek súlya
mélybe rántja világom szárazulatait
és Atlantiszomat, de minden új,
idegen hullám fenntartja hajóm.

De vajon mi vár
kegyetlen odüsszeiám végén?

2013.07.07.

336. Őrült nyár

Kihajolok az ablakon és találok egy erkélyt,
a korláton túl már ott van a nyári utca.
Minden betonfaltja tartogat nekem egy új mesét,
hívogat a távoli fák moraja és követem is újra.

Kialudt monitorok olvadnak a kirakatban,
apró hibával nem kelnek el a szebb lányok.
Minden lépésért megküzdök magamban,
mert a nap követ mindenhová ahol csak járok.

Csalóka árnyékok, mint kenyérmorzsák előttem,
szédelegve követem illanó faltjaikat.
Az állatkereskedésben csendben álló vevőknek,
víg ecsettel mosolyos bohócot fest az eladó.

De repülök tovább egy vörös villanással és
nem döbbszent meg a sánpártól elszakadt
mellém befordult kék villamos sem, hiszen
unott az unott arcok rajta az én tükörképeim.

Barna rácsok között egy kis udvarban,
halk csattogás nyomába eredtem.
A videójátékoltos öreg, körülötte ezer színes
modern élvezettel, ping-pong labdával golfozott.

Talán az idő veszi eszűket az embereknek,
talán magam is elveszem a forgatagukban.
Kívülről nézve én is bolondnak tűnhetek,
aki mást csinál mint amit kellene.

Árnyas szobából rekedtes hangok ismerős
dallamot dünyögnek és kítárva a repedt
ajtót egy kareoke-zó kamionsofőrbe ütközöm.
Már nem hiszem, hogy az örület a spájzban van.

Körülöttem tombol az egyszer elmúló nyár és
az a sok szép szent örülete, mind elvész.
Mennyi hihetetlen ilyen momentum veszett el
amit nem látott senki, és nem volt tanúja.

Az ősz első elhulló levele a józanság kortyait
ígéri, de vissza fogom vágyni ezt, a lépten
nyomon forrongó értelmetlen karnevált.
Ahogy annyi mindent visszasírtam eddig.

2013.07.31.

337. Hideg dalok

hideg dalok a múltamból
felfeszítik szívem rejtekét
visszatalálnék magamhoz
így tölteni el ismét egy estét

kedvem éled és szemem élesedik
mintha búra fiatalodnék vissza,
de nem csak a nosztalgia ez is
ami a múlt borával magát bőröm alá issza

mennyi remény és félelem,
be nem teljesült ómen
rejlík egy ember lelkében
amivel így kell szembenéznem

nem boldogság nekem másnak öröme
fojtogató békéje nem nyugtat másnak
otthonos koporsólelkemben fekke

fakó dallamokat dúdolok halkan

és hiszem és vallom, ahogy a felvételen
úgy bennem sem halkul el az érzés
bennem is lobog még a szent örület
amit reggelente elcsitítok értetek

hogyan mosollyal vagy azzal sem nézzek
nézhessek szembe az új, csendesebb
nappal, mintha egy kihűlt bolygóra léptem
volna ismerős utcák, terek és helyek helyett

de az ilyen estéken felidézlek magamban
titeket és téged is, hogy milyen zenéje volt
gyönyörű lelkednek, látom a hamvak alatt
parázsló, szemek mélyén szunnyadó lélekfoltokat

kinyújtom feléd a kezeim, hogy ne félj többé
magamtól és tőlem, hogy őszintén élj tovább
és én is úgy élhessek benned, mint ellenség,
szerelmed, barátod, aki egyszer elért hozzád

2014.04.14.

[Axel Ragaen]

"A csarnok falai remegtek, a kapun keresztül recsegve sziszegett a leghatalmasabb Kígyó, az idő maga. A két alak megfagyva meredt egymásra, a gyűlöletük szinte izzott a levegőben és talán éppen az szorította ki az egykori áldozóteremből a kapun túli világot. A varázsló keskeny ajka gonosz mosolyra húzódott és kétágú botját az amund felé tartotta ki, mintha testének sérülései nem is zavarnák, pedig a párviadaluk addigra már alaposan kifárasztotta.

- Sohasem lelsz békét! - hörögte és torokhangú kántálásba kezdett.

- Akkor nem is keresem! - üvöltötte a harcos és súlyos, fogazott pengéjét meglendítve rohamra indult."

- John Castle: Az Amund (részlet)

338. Szikrázik

Szikrázik a nap a víz felszínén,
elvakít a nap és behunyom szemem.
Sosem látott képek tolulnak elmémbe
rólad szól a hullámok morajlása is.

Üres bár, kis asztalok és gyertyák
csak egy fénycsóva világít magányosan
a színpadra ahol megjelenysz mosolytalan.
Sötét ruhád mégis gyémántként ragyog.

Ajkadon olyan dal születik, amit sohasem
énekeltem: lassú és bús sorok, idegen nyelven
talán nem is érted, de érzed jelentésüket.

Félszegen gyullad meg cigarettám a sötétben.

Egyedül ülök a kis asztalnál az egész teremben
és én hallgatlak, én csodálom bánatos angyal
dalodat, ami időn és téren keresztül szól
nekem és szívemig szúr ki nem mondott igazával.

Azt kívánom, hogy sohase érjen véget a dal és te
rám mosolyogsz, mintha hallanál és én tudom,
hogy a dal visszhang nélkül veszik majd el a bár
sosem volt falai között velünk együtt ... örökre.

A fűben ébredek, a nap még mindig éget, az üres
hideg üveget ölelem és hallom a hullámok moraját
előbb mint a körülöttem állókét, vitatják hogy vagyok.
Egyedül, a földön, részegen, a nap alatt. Vagyok.

2014.08.20.

339. Csodálatos időszak

Van egy csodálatos időszak minden nap,
amiről senki sem beszél, de mindenki érzi.
Mikor a fényt elnyeli látszólag a sötétség
odafent és idelent magányos csillagok gyúlnak.

Az éjszaka hajnala ez, mikor benned még
zubog valami életnek becézett érzés, de
mégsem a holnap próbáira gondolsz, de
már nem is a nap csalódásaira, sérelmeire.

Ez az idő mindennap mindenkinek más,
kinek rövidebb és kinek hosszabb, de ez
az az idő, amikor lélekben egymásra találunk
azzal akire vágyunk, akit annyira imádunk.

Fogant egy álom a liget fái között, színes és
forró álom volt. Törékeny és őszinte, mint
minden ilyenkor születő romantikus és
halálraítélt kecses álom. Rólad és rólam.

Felemelkedett a fák közül és körbenézett
a hideg és szívtelen betonlabirintuson,
összekacsintott egy bolond esti széllel
és palástjába fogódzva messze vándorolt.

Amerre elhaladt nem hagyott nyomot,
élettelen kőben és közönyös fákban,
fémről font száguldó szívtelen szekerek
mélyén érezni sem lehetett amerre ment.

Pedig van aki hallja és feltűnik neki,

hogyha több van a levegőben hirtelen
mint az esőszagú nyárutó lehelete.
Az érzi akit szerettek már és ő viszont szeretett.

De milyen hideg a lassan sűrűsödő éjszaka,
alkoholtól érzéketlen lelkek szinte fagyasztják
azt a kevés helyet ott a beton felett, s az álom
mint csapdába szorult és lassan kihűlő vad.

Mégis eléri az ablakot, ahol már olyan hideg van
hogy imádságra kulcsolt kezekkel vágyik egy kis
apró melegre, nem többre, mint egy gyertya lángja.
S az idő is megfagy körülötte.

Nem akármilyen csend telepszik a városra, a szél
elhal és mintha minden szív kihagyna egy dobbanást
csak a mutatós órán látszik, hogy lomhul el szaladása.
A világ visszafojtott lélegzete ez, áldást és átkot mond az álomra.

Ó, mert nem minden álom teljesülhet be. Van amit a hajnal
első fénye tép szét darabokra, mást a harag lángjai emésztik
el csalódott szívek üllőjén szétfolyva, de ez az álom, ó,
kegyetlen módon néma sikollyal fagyott a hideg ablakba.

Én arra jártam és ott van ma is, ahogy holnap és aztán,
mikor a városnak már nevére sem emlékszik semmi, s
házai a földdel lesznek egyenlőek két kis imára kulcsolt fagyott
tenyér nyoma fogja jelezni helyét a levegőben.

2014.08.14.

340. Nélküled

Nélküled minden erőfeszitésem
felesleges
nélküled minden utazásom
céltalan
nélküled minden tettem csak
önző próbálkozás

Dalom a sötét éjszaka
visszhangja
Szívem az üresség börtönének
hidege
Arcom a hamisság megunt
húsmaszkja

Akármilyen magasra is szálllok
elbukom
Akármilyen messzire is jutok
visszatérek
Akármilyen reményem maradt

elveszítem

S mi maradok? Gyűlölet és vágy
hús és vér testben
bosszúszomjas szellemem kering
ereimben, rázza a bőr-rácsokat
minden álom csak egy újabb halál,
de az ébredés annál is rosszabb
nélküled

2014.08.25.

341. S ha eljön az éjjel

S ha eljön az éjjel
sötét palástot borít
a házak tetejére észrevétlen
de én látom a gyűrődéseket

A levegő bent ragad
és fojtogatnak az ismerős szagok
testek, szerelmek, ételek illatai
érzékeimet csak az ital tompítja

idegen bőrök tapintása
ha lehunyom a szemem vak vagyok
papírizú nők öleléséből
inkább hideg utcára menekülök

útvesztő ez, minden sarkon egy döntés
de már régen mindegy,
hogyan merre fordulok
ismerem a betonlabirintus titkát

nem vezet ösvény kifelé az
éjszakából, csak belépni enged
s ha nem akarsz egy helyben
összeroskadva megőrülni ...

akkor vándorlásod örök lesz a
sehonnan sehová sem vezető utakon
csak mozgás közben lehetsz
hasonló önmagad emlékéhez

Így lesz a vigasság örök
ahogy maga az éjszaka is
örökké fiatal kóborló testek
börtönébe zárt keserű vén lelkek

2014.08.28.

342. Elveszett és megkerült lapok viharos napok tajtékjai közül

Olyan helyeken járok, ahol nem is vagyok.
Olyan arcokat keresek, amik nincsenek.
Szavakat mondok, amik nem is léteznek.
Olyan dolgokat csinállok, amire nincs ige.

Életet formálok abból, ami nekem adatott.
Másnak könnyebb, megszokott darabokból.
De én mindig tízet lövök, csak más céltáblára,
mint kellene, azt mondják: félrehordok.

Mintha a szakadék peremén kapaszkodnék,
nyugtatom magam, s ha lehunyom a szemem
nem gondolok a fenti, engem űző fenevadra,
s az alatt rám várakozó, távoli, gyilkos sziklákra.

Függeszkeedésemben téged látlak meg, ahogy háborgó
tenger vizei felől angyalszárnyakon érkezel és
átkarolod remegő, fáradt lelkemet.
Mosolyod a boldogság ígéretével készíti fel bármilyen halálra.

De kinyitom a szemem és még mindig, újra
a semmi felett lebegek, karomból a káprázat
fújta ki erőm és én még hallok mennyei éneked,
bőröm emlékszik tollaid cirógató érintésére.

Minden vádat megérdeklem, sőt
magam toldom meg még többel.
Hiszem, hogy a végső bírám előtt állva
vándorlásom elnyeri méltó ítéletét.

S hogy mi lesz az, ki nem találhatom,
magam igazságát jussom csak keresni,
életeken át, veled vagy nélküled, másokkal.
Talán, hogy magányom kiteljesedjen, jutalmam a réven túl vár rám.

2014.08.01.

343. Az órák perceké lesznek

Az órák perceké lesznek
ahogy ujjaim közül homok pereg
Ágyam támlájára utat talál egy tücsök
zenéje vánkösomat mezővé változtatja át

Hallgatag úr gubbaszt a tetők sarkán
nyugtalan álmom figyeli merengve
kőszemében nem csillan szájalom
de a vihar szavára megértőn bólint

Rohanásom az esőszagú erdőben
gyötrelmes botladozás csupán
Nem várom, hogy a fák nyíljanak előttem

de ez is megtörténik nap-nap után

hamis tó partjára érek ki
tanúja megannyi családságnak
fövenyére érve mégsem úgy hív,
mint cinkost, inkább mint áldozat

Annyi erőm sincs, hogy karomat
emeljem és öklömet rázzam az égre
térdre esve hátrafelé hajlik testem
és üvöltök, keservesen, míg bírja a tüdőm

Belevájok ujjammal a sáros földbe
és szemem elé emelem a markom
és nevetek, hogy a könnyem kicsordul
mert a sáros föld az ujjaim közé szorul

2014.09.07.

344. Úgy megyek ahogyan jövök

úgy megyek ahogyan jövök
mint szürke kalász imbolyog
az arany búzamezőn
nem lát semerre sem, de végtelen
messzire érez, gyökere a föld
tekintete mégis mindig magasan
különös futását az életnek
egyformán méri, halállal
mely elfogy és kitelik
míg magból ismét kalász lesz
ugyanott és ugyanúgy, szürkén
körülötte csak aranyló búzamező
felette a hold vele telik, vele fogy
fényével azúr színnel festi meg a földet
a szürke kalászt, az arany mezőt

az miért szürke az
tán az ördögnek tartozik egy nappal
talán a holtakkal diskurálna inkább
mint az őrült hangokkal a fejében

amik sok nyelven kántálnak,
de mindig ugyanazt, hogy
a lány hazudik, a nő hamis
és az asszony, ó, az asszony ingatag

s ha lépteim dombra vezetnek fel,
mert régen nem parancsolok nekik,
a napnak háttal ültetnek le,
hogy láthassam a világ vetett árnyékait

minden élethez tartozik egy árnyék, magamét
mégsem látom soha, talán mert
lassú vándorlásom során beért egy sarkon
és merengésem közben a vállamra pihent le

nincs okom felzargatni, elfáradt
akárcsak én, akár a világ,
ahogy a színek körülöttem
s néha kacsint mosolyogva

fülembe sűg sötét gondolatokat,
de olyan hangon amire vágyom
tisztának hitt kedves csengő,
patakvízhez hasonló dallamán

bíztat, engedjek inkább valódi
természetemnek, nem áll jól nekem
ez a nehezen magamra bírt gúnya
amiben kinevet és gúnyol csak a világ

hit, erény, becsület, erély, büszkeség
mind egy-egy gomb ami olyannak
mutat amilyennek mások látnak
a lassan feshő kelme rejti az igazi valót

de én döntöttem arról hogy viselem
lassan készült, évekig szabtam
s bűnös gondolatokra igazítottam
hogy egy életen át kitartson rajtam

mert semmi más a szép szavak fűzése
mint önnön vágyaink bokájára láncnak
hogy vad és önző érzéseinknek adjon
rejtett formákat és csábító alakot

2014.09.11.

345. Barangolásom az éjszakában

barangolásom az éjszakában
kirajzolja a csillagtalan égen
lelked kecsességét előttem
mindig távolin és mindig hidegen

s ahogy boldogságom kutatom
a sötét és elérhetetlen madártávlatban
szemem nem talál szigetet ezen az
örökkön néma tengeren, pedig sok a zaj

karommal közelebb hoznám a távolságot
legyőzném a félelmed sárkányait, de csak
a magam módján tudom megvívni ezt a csatát

az éjszaka palástjában, füstdárdával, villogó szemekkel

s félek, hogy e harcban eltávolodom attól
akinek megszerettél és diadalom csak
keserű győzelmem lenne a végtelen
dicsőségfalon, mit a hold fénye tár fel

féltem szépségedet kihunyni látni
mikor árnyékkarjaimba veszlek és
elrejtelek a világ zaja elől, magamnak
talán ez volna a legnagyobb vereségem

inkább gyönyörködöm lelked hajlataiban
és kecsességében, mintsem megváltoztassam
és olyan legyen amilyennek sosem vágytad
mert ezzel teszed számomra kerekké a világot

csalárd fénnel vonzana be a hamis jós sátrába
kikutatni szívem titkát és mint a legőszintébb
érzéseimet, lapokként terítem eléd, hogy válassz
a sok egyformának tűnő maszkos lapom közül

de vigyázz, mert mindegyik más és mind csak
elrejt egyik-másik igazi arcomat és rengeteg
mosolyom valamelyikét, de te bölcs vagy
és lelked kecses, s ismered szívem rejtekét

bármelyik lapot is választod büszkén mutatod
a fény felé a maszkot ábrázoló felét, mosolyogva
mert tudod, hogy az vagyok, az örök játékos
és akkor maszkomat levette kacaghatok veled újra

2014.09.

346. Láttam az időt

Láttam az időt
mibenlétét és valóját
hasonlatos volt a bálnák
lassú vonulásához

közömbös és néma
a nálánál kisebb parányok
iránt, melyek mi vagyunk
kik érzik és felfogják mozgását

arra kárhoztatva, hogy
űzzük az örökön
változékony boldogság ideáját
s ha megtaláljuk fel ne ismerjük

a boldogság a veszteség felismerése

a visszafordíthatatlan imádata
a pillanat, amikor feldereng előttünk
egy bálna minket néző szeme

2014.09.

347. Mit jelentek

mit jelentek én neked
egy névtelen, sötétből
kinyúló kéz, ami átölel
halk suttogás az álom határán

mondod, az értelmetlen rengeteg
jobb napokat látott vadásza vagyok
de én láttam azokat a szebb napokat
és valóban megéltem elmúlásukat

s értem, hogy vissza miért nem
térhetnek soha, nem változom
értéktelen világodat másnak látom
és igen, éjjelente én tovább vadászom

2014.09.28.

348. Fakó

Lelkem fakó, szakadt rongyként lóg
testem árbócrúdjáról.
Tövében álmaim, reményeim
és hitem szövetének cafatjaival.

Mikor nyitottam volna feléd,
te akkor csaptad rám az ajtót.
Lehajolok és a földről
zsebembe rejtek néhány tollat.

Értem vágyaidat és magamból
akartam beteljesíteni mindet.
De csak a sors padkáján ülve
ujjaim között egy tolladat pörgetve
értem meg, hogy mi mindent
nem adhattam meg neked.

2014.09.30.

349. Sajdulsz

Belém sajdulsz ébredéskor,
kerülöm is az alkalmakat.
Ezért inkább a peremig
hajtom magam, míg bírja erőm.

Ott megállva, mint aki

sorsot húz, eldöntöm legyen e
holnap, mi vár ott és mit ígér nekem
a család jövő rekedt hangokon.

Más karjában nem lelek békét,
dühöm sem múlik más ölében.
Ugyanaz a hold nézi szenvtelen,
ahogy éjszakánként ágyról-ágyra járok.

Bársonyos hangok marasztalnak,
lelketlen érintések csitítanak,
de névtelen árnyként rebbenek tova
s szerelmed emlékének zaja
egy holdfényes virágmezőn utolér.

2014.10.02.

350. Vörös esernyőkben

Van valami a vörös esernyőkben,
a szürke kabátokban, a kék neonreklámban.
Valami, ami mindegyiktől taszít,
mégis együtt rád emlékeztetnek.

Ahogy a nevemet mondod szemerkélő
hideg esőben, de forró testtel
a kezéd az enyémet keresi és
mosolyunk közös csókban forr össze.

De durva fa asztalnál józanodom ki
az álomból, ami közös volt,
ami te voltál nekem és én hittel,
reménykedve éltem át éjről-éjre.

Csak az tudja, hogy mennyit ér
igazán, akinek váltották már
a szerelmét aprópénzre. Ahogy te
nekem és én másoknak is azzal fizettem.

2014.10.06.

351. Újra felfedezni

A világot újra felfedezni
vágynám veled pincétől a padlásig
De te ezt nem akarod, mindent
láttál nélkülem és nincs erőd újrakezdeni.

Bezárkózunk a pillanatba,
a mindenséget egy lepedőtlen
durva ágyba sűrítjük megint.
Együtt álmodunk az éjszakával.

Égő szemmel búcsúzom tőled,
közönyöd helyett vágyadat látom
és gúnyos mosolyod sem feledteti
a táncba feledkező tested látványát.

2014.10.

352. A teremtés

A teremtés utolsó pillanatában
Nem tudta mit kell éreznie
mert még nem adott neki nevet
formátlanul, lezáratlanul lebegett

Mert volt szerelem és volt
születés, volt bánat és volt keserűség
álltak a hegyek és mélyen vájtak a vizek
fény és sötétség kergetőzött, minden rendben

avagy semmi sem: az isteni rend,
az örök mozgás, átalakulás, káosz
pont nélküli mondatként lebeg
a végtelenbe visszhangozza önnön haszontalanságát

Önmagában kellett keresnie az
utolsó, mindent elnyelő hangot,
ami önmagának adott nevet.
amit teremtményei rettegnek majd míg kitelik idejük.

Mert elfáradt és úgy döntött
egy kicsit lepihenne, hitte
hogy az alkotásnak nincs örökké
szüksége a teremtmőre

Lehunyta óvó szemét és pillái közül
utoljára kipattant a halál,
a mindent lezáró szó, a rend
valódi őre a káosszal szemben

Átlép fogalmakon, zárt
ajtókon, üvegtelen ablakokon
vékony kezekkel cirógat,
hogyha elfáradsz, lepihenj

2014.10.11.

353. Keserű

Isszuk a keserű italt,
szívjuk a savanyú füstöt,
kedélyünket meghatározza
Melyikre és mennyit költünk.

Vagyonunk mércéje egy,
hogy milyen ízeket engedünk meg
Békénk megfizethetetlen volta,
boldogságunk elérhetetlen súlya.

Csak a számvetés kétségbeesett estéjén
engedünk néma sikolyainknak
melyek mosolyunk mögött rejtőzködnék
otthontalan testünk mégis nyugtalan.

2014.10.

354. A hit üres

A hit üres ígéretekkel béklyózza
tetteinket.

Az emberi sokszínűség
illúzió.

Örökölt, tanult, betanított
szokások véletlenszerűsége
folyamatos kölcsönhatásai
vagyunk csupán.

Szabad akaratunk
hazugság.

A világmindenség
marionett figurái vagyunk
csak.

Kinek mekkora a világmindenség?

2014.10.12.

355. Legmagasabb

Egy lány várt rám a legmagasabb toronyban,
Habzó, szenvedélyes tengereken túli pusztában.

Magasabban, mint a legfiatalabb hegyek,
Szívében a néma kívánsággal, hogy mellette legyenek.

Álmaimból fontam meg a kötélhágcsóimat
és láthatatlan résekbe reményem ütött vasat.
Újra és újból ostromoltam a tornyot,
mert az életben nekem ez a szép sors jutott.

Kedves szavaidnak álcáján átlátni,
a magad által emelt falakat megmászni.
Olyan sors, amit más nem vallana magáénak,
de az én ereimben a skorpiók ősi vére biztat.

A csillagok szántak nekem, nem én és nem te,
tudom eszed szívesen választana mást ellenembe.

Láthatatlan, keselyű sereggel küzdök érted,
Érted, aki szavakkal sosem bízna győzelmembe.

Mert te befejeznéd azt, amit én elkezdenék
Te sohasem vívnál harcot ilyen szerelemért.
A toronynak rabjává is te tetted magad,
hogya lehet, soha meg ne találjalak.

Lásd, mégis eljöttem érted. Szívedért
itt vagyok, hol magamfajtat egy lány nem remél.
Egymás mellett fekvé egy világnyi rés
mi közöttünk tátong, de áthidal egy érintés.

Ti legszebb keserű szavak, sötétségben
amit a pillantása takar, ki sem fejezitek.
Bőröd tapintása felszakítja sóhajod selymét,
ettől lesz számomra a pusztában sívó szél emlék.

Minden külön töltött, boldogtalan percért kár,
mikor nem hallom ilyen tisztán mennyei karok dalát.
Mikor térdre esem a gyönyörű, fehér halmok között,
s te karjaiddal glóriát fonsz a testem fölött.

S nekem dalolsz, szavak és dallam nélkül,
Lélegzetvételed szolgál csak kíséretül.
Ébenfekete hajad csillog és ragyog,
e világmindenségben mégis a nap a te arcod.

Mindig a harmadik szavad a legmélyebb
igaz. Vagy még inkább úgy hiszem,
hogy amelyik el sem hagyja a szádat,
Amit örökre megtartasz a benned élő lánynak.

Szépia ragyogással borítod be a tájat,
mintha csak minden fény belőled áradna csak.
S én térdelve karolom át a lábadat,
hogy el ne tűnjön, el ne múljon ez a varázslat.

Te vagy a hajnali fény a horizonton,
akit éjjelente kiszöktetek a toronyból.
S könyörgöm, kívánom, hogy maradj velem,
Hogy nappal is hidd el, ha mondom: Szeretlek.

2014.10.14.

356. Cafatok I

cafatok, már csak nem is versek
de a másik szívem fölött őrzöm őket
valamire majd csak jók lesznek, gondolom
mint ez az eredeti szerv itt a balomon

*

Örökkön mérlegre és próbára tétetve
érzéseim valódi súlya el van felejtve.
Az acsargó vadak világában nincsen helyem

társuk soha, vadászuk vagy prédájuk lehetek

Magas helyekről vágyom a mélybe,
ugrani, hogy csak egyszer, csak
arra pillanatra legyen enyém a
repülés szent érzése és formája.

Különben szörnyű leszek, mert
mindig is szörnyű voltam, s akartam lenni
Fájdalmat osztani és okozni, nem
mindig átélni és megszenvedni.

Most olyan sokan vagyunk bennünk
farkasok többféle színben és mind
bárány bőrben, kiket áldozatai
és nem keserősége táplál vérével vagy
könnyeivel.

*

nem tetszik az intimitáson túli világunk
az őszinteség kegyetlenségévé válik benne
amit soha nem akartam kettőnk között
ahogy oly sok minden mást sem

ahogy oly sok minden mást sem ...

2014.11.09.

357. Hideg szél

A fák ágai közül hideg szél,
les ránk, hogy szemből megrohanjon.
Mit nekem a természet fájdalma,
hogyha úgy érzem bennem is esős ősz tombol.

Álmaimban sem talállak, eltaszít közös
néma gyűlöletünk érzése egymástól.
Hisszük, hogy ez a büszkeség avat minket
emberré minden egyes reggelente.

Beton és vas paloták zugában
titkot sejtek titkos nyelven, amit
ha figyelek, egyszer talán megérthetek
Neked ezen a nyelven küldök titkos üzenetet.

Állok a parton, ahol sosem jártunk,
énem egyik része utánad tapogatózna,
de karjait hideg késekkel vágom le
fájdalmaim erőltetett mosollyal palástolom.

Elfogynak a lapok, bent ragadnak szavak
Az út tovább visz engem, egyre távolabb.
Vigaszt nyújt, hogy többé nem olvasod soraim.

Nélküled hideggé változnak az álmaim is.

2014.11.

358. Cafatok II

Szellemként lépsz ki a rólad alkotott képből,
amit lelkem festett rólad víg színekkel sötét vászonra.
Elvesztem ettől az egyensúlyom a világ tetején
ahová érzéseid avattak fel engem.
Szőnyeg gyanánt rántottad ki alólam
a legmagasabb hegyet.

*

Többé nem látom a napot,
meleg sugarai nem érnek el engem.
Kívül-belül ismerem ezt a
fajta életet, talán túlságosan is.

Senki sem táncol, senki sem énekel.
Nincs meglepő és új élmény többé.
Minden ismerős rideg gépezetként áll
arra várva, hogy én adok neki lendületet.

Irigylem a madár látszólag egyszerű,
könnyed röptét, mintha nem számítana
neki egyedül vagy párban száll magasba.
Pedig én látom röptének különbözőségét.

Minden ébredés egy nehéz, nem kívánt
érkezés. Minden nap olyan küzdelmek
várnak, melyek egy részét nem kívánom.
Jeges tekintettel fordulok szembe a világgal.

*

Jégpáncél véd meg és dér köpönyege rejt
sisakom a metsző, sívító szél, kardom
a hóvihar fürgetege, ereje és fegyvere.
Dalom a mindent halálba kívánó tél.

2014.11.14.

359. Megfejtettem a rejtvényedet

Megfejtettem a rejtvényedet,
pedig kínzásomat új szintre
emelted vele és délibábbbá
silányítottad szerelmünket érte.

Nem harcolhatok pusztán
szeretettel, hogyha ellenségem
perverz és szadista, a világ
valódi, felnőtt arca.

Erőszakosabb kellene lennem,

a saját önnön ellentettem. Gonosz
torz képmása mindennek mi melletted
és érted lettem ... s lehettem volna.

Azért tudtalak ilyen őszintén szeretni,
talán most is, mert sohasem álltam be
az élém tornyosuló perverzek sorába.
Valódi, saját érzelmekkel tekintettem a mába.

És rád, aki a világ minden ilyen
szennyétől tiszta volt, ilyen sokáig
De tudom, hogy a benned élő lány
milyen kíváncsian lesett át a túloldalra.

Szíved minden rejtett vágyát ismerem,
s nem, megérteni soha nem akartam semmit.
De valódi természetem suttogása a mélyben
idővel a világ minden mocskával megismertet.

Céltalanul kóborolok útjaimon, s tudom
e sorok sohasem jutnak el hozzád, ahogy
talán én sem, felszabadít az érzés,
de minek, ha szabadságomat egyszer már felajánlottam éppen neked.

Hiába próbálsz máshoz, hozzájuk tartozni
helyed sem ott nincs, sem itt, tudod a választ.
Amit örökké kell keresni párban és magányban
Zajban és csendben, vándorolva keresni.

Te elbocsátottál s én most némán,
titkosan elbúcsúzom. Feloldalak
szerelmed alól, ígéreteid és a vágy alól.
Nem szerencsét kívánok neked, hanem boldogságot.

2014.11.16.

360. Bánom

Minden kedvességemet bánom,
mert magamra hagytál a világon.
Szükségem volt rád és te nem voltál sehol.
Szívem, mint halálos bűnös, épp úgy lakol.
Kitártam föléd a lelkemet, szárny gyanánt, hogy mint szél belekaphass.
De ahelyett, hogy fölrepítetted volna lelkemet inkább megszaggattad.
Hogy másnak se kelljen, s így nyugodtan eldobhass.
A tavasz illatát fújta felőled a szél,
s ajkamra mégis a tél ízéből csepegtettél.
Sötét szerelmet adtál
melyből nem volt más kiút, csak a halál
A tiéd vagy az enyém,
végére mit sem számított már.
Egyikünk a testét vesztette,

másikunk a lelkét adta fel.
S néha mégis úgy érzem, hogy én többet vesztettem el.

2014.11.22.

361. Hagyj

Hagyj meg jó érzésemben,
hogy rád nézve fényglóriát lássak
ébredéskor magam mellett találjalak
érezsem az élet ritka melegségét.

Hagyj meg hitemben veled,
hogy sötétségben is egymás kezét
foghassuk, el ne eresszük és megtaláljuk
egymást a vak és sötét világban.

Hagyj meg reményeimben
hogy lehet ami örök,
hogy nem hiába élek
hogy csalódás és félelmek véget érnek

Hagyj meg szerelmemben,
hogy mindent legyőzhessek érted,
hogy egy sziget lehessen veled,
ahová elrejtethlek, se veled magamat

2014.11.25.

362. Nem vágyom

Nem vágyom, mint oly sokan
ablaktalan vályogház szívvel
rideg betonvárak ölébe
ami csak az öröm hangját nyeli el.

Kis szobákban, szűkebb ágyakon
osztózni, nem a gyönyörön
de névtelen, állatias ösztönökön
pogány imádság gyanánt, hogy a napot nyelje el

fájdalomra és fáradtságra ébredni,
életünk kirakós-darabjai szertesztét
talpukat szúrja ameddig
megnyugvást nem lelünk italunkban

Mintha akaratunk és természetünk ellen
készítenénk fel sajgó testi valónkat
nemkívánatos mindennapokra.
Mi ez, ha nem tömeges öngyűlölet?

2014.12.01.

363. Nem változik

Talán nem változik meg semmi sem
többé a szép sorok nem
mozgatnak meg hegyeket
egy emberélet létének értéke szertefoszlik

hangja és sóhaja, szél gyanánt
végigrohant a világon
csak perzselt földek felett
de megtörik a komor hegyeken

milyen nehéz tisztességes embernek lenni
felismerni és megélni mások némaságát
bűnt látva csendben odébbállni
vagy a világgal hidegen szembefordulni

ahogy próbálsz
nem részegnek lenni
a zuhany alatt állva és nem
várni és vágyani, hogy reggel
újjászüless egy vérátömlesztéssel

kiindulási pontunk legyen tehát ez
hogy éhezünk a szenvtelen Budapesten
a hazug ember dallamot talál, a
hajléktalan szöveget szerez.

méltatlan dal fogan meg
a mérgező esőben ahová
kitolnak engem részegen a kertbe
nyelni a világ ón ízű könnycseppjeit

2014.12.02.

364. Egyetlen

egyetlen kívánságom, s imám
ami névtelen és felfoghatatlan lényhez
száll halk fohászom szárnyán olykor
hogy ne emlékezzek tisztán arra az időre

arra a magamra ki időben
és térben oly távol van tőlem
s a nehezen felfogható főbüntől
a jóra való restségtől

vannak esték, hogy csak a
szellemvilágot látom az igazi helyett
a dalokból csak a jelszavakat hallom ki
a világ minden sallangját kizárom az elmémből

minden átalakul formák és színes

alakzatok rendszerévé körülöttem
és bennem is, felismerve a
magam által kitépett részt mások életéből

s hogy milyen távol vagyok tőlük
sokszor, milyen sokáig nem találkozom velük
hogy mennyire és miért vagyok magányos
tömeg közepén, s mennyire igénylem ezt

2014.12.

365. Rohannék

Néha rohannék, de csak cammogok
néha kiáltanék, de csak nyögni tudok
néha vadul ünnepelnék, de helyette
szerveim csak a sötét sarokba vágynak

néha bizony felkeresném a helyeket
ahol fájdalom ért és földig rombolnám
néha megtalálom azokat, akik bántottak
akik nem tisztelték a tiszteletet és engem

néha hátat fordítanék a megválaszolhatatlan
kérdéseknek, néha nem vennék tudomást
a hidegről kívül és bent, néha csak elmerülnék
egy kádban veled, vagy nélküled, gyertyák közt

néha zene szól és néha táncolunk, néha mindkettő
néha hiány van és néha felvet a pénz, elköltendő
néha lábunkat nyaldossa a hullám, de nem érdekel
néha belelépek egy pocsolyába és azonnal felidegel

néha én is tévedek, néha neked is lehet igazad
néha egymás mellett talál a reggel, néha távolabb
néha meg tudok bocsátani neked és magamnak
néha másnál keresek vigaszt és néha-lak

2014.12.08.

366. Arany italt

bámulom az arany italt a pohár fenekén,
megölnék valakit egyedül csak az érzésért.
Arra gondolok, hogy akarták, hogy ilyen legyek
Sótlan, boldogtalan, akit a derű is elkerül

úgy iszom mintha nem lenne holnap,
úgy dalolok, mintha senki sem hallaná
táncolni csak magamnak táncolok, hogy tessék
s csak nézem, nézem ahogy a pohárban olvad a jég

a város, egy magas peremű szajháriumnak tűnik

ahová bezuhan egy cápa éjjelente, figyeld a mosolyát
rád nézek a pohár pereme felett és te énrám
a hangok üvöltenek bennem, valami elindítja az áradást

mert a szárazföld kényelmét élvező cápa is
kezében sötét, gonosz, tömény italokkal
beleszerethet egy ideába ami tökéletes és szent
aminek estéről estére új testet talál ... hogy csalódjon

nem a csalárdság gyújt haragra, nem a hazugság és
a szép hamisság kecses testekbe zárva, buja mosoly
lepedő fölötti sóhaj és nedves kavargás, nem ez bánt
cápaelkem sokfogas mosolyra nyitja teli száját és lakomáz

hanem az, hogy tudom, látom és érzem, rideg halszemekkel
hogy csak félelemből vannak együtt a hazug párok, de az
örömet és boldogságot mástól és másoktól várják kapják
hol van e világból a tiszta szeretet és a tiszta gyűlölet?

s mikor az éjszaka múltával magasba szállok uszonyommal
látom, hogyan rebben ijedve minden és mindenki vissza
a helyére, a félelembe, a hazug és hamis biztonság ölébe
a cápasors sem élet, de ez ... még csekélyebb lét ...

és tudom, hogy te nem erre születél ...

2014.12.15.

367. Csak nézek

csak nézek, de nem akarok látni
ahogy a város arc-tengere suhan
fém kattánása a fejem mellett
vágyom hogy lelassítson egy betonfal

nincs többé első hó, vér fehér emléke
a lábaim előtt és mögöttem nevetés
mikor rád gondolhatnék fejfájás nélkül
álombéli alakodra, ahogy elsuhan mellettem

kezemet a múlt törékeny darabjai felé kinyújtanom
éppoly felesleges mint megérintenem a fényt
mégis érzem olykor a meleg simogatását bőrömön
és fáradt szemem nem merem lehunyni ilyenkor

mert rád emlékeztetne, zöld lombok árnyán
fáradt piros padok és szélbe menekülés
kezem bágyadtan a testem mellé ejtem,
szívem fölött fázósan húzom össze a köpenyt

ne keressen és ne keresselek, ne lásd lassan
kihűlő mosolyom és maszkom alól potyogó

véres könnyeimet, amit a föld sem iszik be már
oly idegen vagyok ennek a tájnak és világnak

egyszerre kint és bent, lent és fent, kerüllek
elképzelek és szeretlek, mielőtt a gyűlölet
izzó vassal üt szívembe hátulról rozsdás szöveget
kongó üresség a legszebb ígéret, néma sikoly

minden hamis vallomás mögött ott lapul a félelem
az igazi érzélem nem nekem szól, de az nem is szép
megátkozol, mert megértelek, gyűlölnél ha elfogadnálak
meleg téli nap délutánján, összeszorított foggal vacogok

2014.12.19.

368. Vágyom

Néha talán csak arra vágyom
mint mindenki más, egyszerűen
csak másként, tisztán, őszintén
és beljebb

Üvegpalota vagy
elefántcsont-torony
élni mindkettő kevés
de sorsot vetni
értékkel értéket
keresni sosem bűn

Végtelen nyugalom az
én színem, elrejt engem
és azt is, aki engem keres
csak az utolsó pillanatban
értem meg, hogy barát
vagy ellenség e

Hó nélkül e táj
így is vörösre gondol
kézbe markol a szív
magáról túl sokat gondolt
elengedni nem lehet,
azt ami a részünkké vált
De megtartani sem,
ami távozni vágy

Lila és fekete füst
kavarog bennem fel
körülöttem, s olykor
átölel, mint egy
meg nem értett
szerető vagy lusta
háziállat, jelenléte

megszokott, arany
szemében csak én
ragyogok

2014.12.24.

369. Parázs

Kihalt fatelepen várom, hogy kihunyjon a parázs
egy deszka alatt, felettem néma és ártatlan csillagok
ragyognak szenvtelen úttalan utam mentén
oly messze az otthontól, hogy bele sem gondolok

Az ünnep manapság csőstül jön, még ha nincs
is mit ünnepelni rajta igazán, de látszólag kell
ahogyan levegőt venni, legalábbis ezt mondják
mondjunk hát hálát a kényszerített érzéseinkért

Az első fa kopár volt, felöltöztetve csak képen láttam
de körülötte barátok ültek és ez kellett nekem nagyon
mielőtt elragadott a távol még zsákba vittem verset
és nem a magam által készített ételből ettem jót

A második fa díszes és fényes, gondos szeretettel
elkészített, lábainál tengernyi szaloncukor, mintha
dísz lenne és nem igazi, olyan szomorúan áll, mintha
megfagyott volna az időben ... mintha néha én is

A harmadik fa vigyázza álmomat, szerény mérete és
színe mégis otthonos, ismerős érzést kelt bennem,
tövében kedvesség és megannyi sütemény, a vándor
iszákjába is jut innen, mikor eljön az indulás pillanata

mert eljön az és vár az országút ... vándorút ... hamis út
mert egyik végén ugyanaz a világ vár, mint a másikon
és én is ugyanaz vagyok, nem egészséges ennyi vándorlás
mégsem nyugodhatok meg sehol az éjjel, csak a tükörképem

A negyedik fa kedves rendes készséges és szép, a maga módján
kedélyes és cseverésző, könnyen hallgatok mellette, elektromos
kandalló mímeli a meleget én pedig próbálok a könyvemre figyelni
nem tudom eldönteni a végén sem, hogy bánom e hogy nem hagyják

Az ötödik fa nem beszél hozzám ... mert tudja ... csak egy állomás
két utazás között és lenne több ha hagynám, de olyan gonosz vagyok
egymásnak vetett háttal nézzük a nem-suhanó tájat és elképzeljük
azt a világot, amiben nem kellett megismernünk egymást, nevetünk is

Ekkor már látom az ország határát ... de melyik és milyen ország ...
miért érdekelné és miért nem érdekel, láthatatlan vonal a tudálékos
emberek térképein, lélektelen mérföldkő egy lelki utazás során, magamra
húzom a kabátom, hogy ne is lássam és érjen egy kis álom is ma még

Álmodhassak a hatodik fáról nyugodtan ... a tökéletesről a számomra
ami körül szerettem volna mind és valóban ünnep lehetne egy nap
ha nem is pontosan ez, az évben ... ami kiemelne a hétköznapiakból
és meglepőten végre a hazavezető utamat egyszer s mindenkorra

Aztán megpillantom egy gyönyörű váll fölött, legszebb és legszentebb
alakban, fénye festi át a lelket hat alapszínre folyamatosan, mint
megannyi kósza gondolat, érv és ellentét harca, de akkor is, a hely
ahol lennem kell mikor kitelik az ünnep és nevemet zúgja harang-sereg

s talán mert az évben ez volt a legszebb élményem, s értékeltem
kiűzetem, mint a paradicsomból az első ember, aki egy nőre hallgatott
hajnal előtt már hideg utcán kaparom magamra össze a kabátot
de csodás hatása másnap is tart, ha tudom, hiába várok a mennyi karra

mi végtelen kalandozásomból kiemel és lecsillapítja arany nedűtől
égő lelkemet, úgy rohan velem az élet, mint ahogy olykor egy olajos
szagtól terhes vonat, hunyni sem enged, meleget sem ad, mégis
megemlékeztem a hat különös fa ünnepének karácsonyát

2014.12.27.

370. Vándorutam

Éjszakai vándorutam közben úgy tetszik
csak enyém a kihalt és kihűlt, néma város
lépteim is távolinak tűnnek az utcáknak
én is szinte inkább lábujjhegyen járok

túl a tetteken, amelyek ahhoz kellenek,
hogymint reggelre megint tartsam magam
annak akinek mások hisznek és mondom
magamat, túl azon ami muszáj volt és kellett

csak a zene avatja széppé azt a szennyet, ami
nappal a világ és éjjel sálként melegít némán
míg elérem célomat, bárki és bármi is volna még
az, ki e jeges út végén várna még rám, nevetve

hisz tegnapra már minden kedves vendégségből
és szívből kifutottam, sosem maradok tovább, mint
vágyják, ezért járom magányos utamat ezen kihűlt
szerelmek csontjaiból rakott lassan görbülő járdán

s tapasztalom mosolyogva, miként látják másnak mások
azt a világot, amit közösen élünk, szabad szememmel
feltekintve vágyok úgy szeretni, ahogy az utcalámpa fényét
karmolja körbe jeges ágakkal egy göcsörtös fa óvatosan

ahogy szeretném, hogy valaki az én érzéseimmel is ilyen
így szép módon bánjon, ahogy én tenném vele, ahogy

teszem én minddel, de kevély vigyorral, ami mielőtt
vicsorrrá torzul számúzom magam éjszakai vándorrrá

így húzom magamra a súlyos vasajtót, ami sehová sem
vezet, legkevésbé haza, az otthonba, ahová mind vágyunk
ott mégsem találkozunk soha, mert mindenkinek más
mindenkié hideg, üres, szenttelen bálványokkal teli

örökkön mosolygó hamis szobrok panteonja, ez életünk
forgolódunk és zene nélkül táncolunk. Teli üveg és üres pohár,
szótlan éjjel és hangos emlékek, bolond ki a sors ellen ágál,
de boldog ki minden balszerencse ellenére is szeret.

2015.01.

371. Kemence

Az élet egy kihűlt kemence,
amiben valaha tűz lobogott.
Eszmények és eszmék táplálták
a hajladozó színes lángokat

az élet egy üres gödör a földben
amit a végén megtöltünk önmagunkkal,
hogy szél ne hordja szét néma sikolyunk
érzéseink a nappal nyugodjanak le

az élet egy táncra emlékeztet, hogyha
elég az ital úgy hiszem sohasem ér véget
és szép marad nekünk a víg táncban, csak
a dal szövegét felejtjük el néha hajnalban.

az élet lekésett vonat szenttelenségével
távozik nevünk megállójából, s van, aki
integet még nekünk az ablakból, de végül
tekintetét a közeledő tájra emeli végleg

az élet egy szép kép a falunkon, amivel többet
törődünk mint magával a hellyel, ahol függ
elgyönyörködünk ha előtte járunk, ülve nézzük
olykor még távolból is honvágyat érzünk iránta

az élet egy folyómeder, amiben emlékszünk
milyen volt úszni, nevetni és találgatta fiatal
képzeletünk mit rejt a fodros tajték, a meder
s csak felnőve jöttünk rá: iszapot és szemetet

az élet az, amit felajánlunk másnak és elvárjuk
hogy ő is így viszonyuljon hozzánk, s ha nem
mintha megbántana minket, pedig nincs rá okunk
jogunk is csak annyi, amennyit képzelünk

az élet olykor kiröppen a kezünkből, mint egy légy
mert félünk, hogy túl erősen szorítjuk az öklünk
s ha engedünk olykor minden elvész azonnal, huss
talán féltünk, hogy piszkos lesz a tenyerünk tőle

az élet az, ami értéktelen, mert pontos értéket adni
neki éppolyan bűn, mint elvenni mástól vagy birtokolni
bárcsak mindennel ilyen szigorúan bánnánk, egymással
ha tudnánk, hogy érzéseink összessége maga az életünk

2015.01.15.

372. Zavaros víz

A zavaros víz akkor sem iható, hogyha
az emlékeidben szikrázón és tisztán él.
Vedd észre magad, tudd, hogy mit csinálsz
és miért jó, hogyha hülyét csinálsz magadból.

A jóra való restség, a tálentumok, mind ott vannak
félelem és igazságot cselekvés ... ha elhiszed.
Eltaszítani magadtól, akiknek szükségük van
terád, egyetlen pillanat a szabadság és boldogság

Az érzéseim nem is evilágiak, eszembe jut a
keserűség, hogy a mesék végén a lány mindig
visszafordul s az eső függönyén túl nem álarcot,
maszkot hanem tényleg a saját arcát látjuk

Életem kincseit dagadt és kopasz patkányok rágják,
akiknek több szeretet jut mint nekem és nehezen
állom meg, hogyha látom őket torkukra lépve a szuszt
is kifojsam szentségtelen életükből, DÖGÖLJ MEG!

S az éjszakám, a viharkabátos éjszakáim nem más
mint cigarettafüst, whiskey és francia-finn dalok
hiába lövöm ki a tárat, el nem érem a holdat, üvöltve
őszintén hiába szeret akinek semmije nincsen

átugrom a síneket éjfél után a kezemben a tegnapi
vacsorámmal és mégis előttem zárul be a jövő ajtaja
hiába visszhangozza a világ legszebb hangja nekem,
hogy van miért élnem mert te és én is tudom az igazat

elszabadulva, zajos gépek mellett rohanok el végre,
hogy menedéket és nyugtót leljek a mindennapokból
amit sem ital, sem gyógyszer nem biztosít már többé
el nem fáradtam, de végül aludni fogok egyszer, s rólad

álmodni

2015.01.

373. Hulló

Még mindig eszembe juttok, mikor a hulló óra
nézek és kezemmel apró jeleket markolok az
ablakpárkányba ősi barlangjelek gyanánt, talán
hogymeg egyszer majd megtalálják és megfejtsék

nem tudtalak megvédeni érzéseim hidegétől
hát miért gyűlöllek mégis érte ennyire? Tán
kitartásod hiányoltam közös életünk teléből,
de a hideg jött és megölt mindent mert szokott

Túl sok erőnket emészti fel, hogy semmit se
érezzünk és semmit ne mutassunk egymásnak
csak hamis mosoly a jussa a hűtlen társaknak
pedig milyen mélyen vágnak vissza a húsba

új élet gyanánt ragyog fakult emlékek halma alatt
megannyi megunt ékkő és trófea, felettük átlépve
mégis úgy érzem, hogy nem jutok el soha sehova
csak tőled és magamtól távolabb, hidegebb magányos

utakra

2015.01.25.

374. Minden esküt

Szegjünk meg minden esküt,
Lépünk át minden határt.
Mielőtt szerelmünkre reklámcédula kerül
És bennünk meghal minden odaadás.

2015.01.31.

Az ember életét két dolog határozza meg: amiért a legkevesebbet macerálják és az, amitől
kifejezetten tiltják.

*

*"Légy hálás az ellenségeidnek, mert ők mutatják meg neked, hogy kik az igazi barátaid. A barát az,
akinek hangos gondolkozását szívesen elviseled, sőt, elvárod és sértve érzed magadat, hogyha kihagy
élete fontos pillanataiból." - Axel Ragaen intelmei fiának /részlet/*

375. Megérkezni

úgy indulsz el, mintha megérkezni
nem is akarnál sohasem
s a szerelem, amikor hagyod, hogy
beléd kapaszkodjon

ujjaival a bőrön keresztül, a húson át,
a csontig hatoljon és ott, oda
azon túl karmoljon érzései hiányával
örökké lüktető vörös sebet

szétnézve a világban, mintha ébrednél
ráeszmélsz, hogy nincs menedék
s semmi sem az amit annak hittél
egy ideig, reménykedtél, hogy az

sírkövedre majd, ahol a vízbe eresztenek
karcolják fel késsel a neved alá
az egyetlen igazságot amiben hinni tudtál,
hogy "az élet álom, semmi más"

mert hogyha egy férfi szeret benne világok
gyúlnak ki és pusztulnak el
egy pillanat alatt lesz fönt és a lent
halálos szakadék és elérhetetlen égi tér

hogyha egy férfi igazán szeret, akkor
nem kell mondania többé "ígérem"
mert magába tenne kárt ha nem

s szavát adja akkor is ha nem
hogyha egy férfi őszintén szeret, akkor
álmai is róla szólnak, árnyékokat
búvöl a vágy a mintázatlan fehér falra
sötét sarkokban izzó szempárok lesnek

mert hogyha egy férfi végre szeret, akkor
a földre is féltékeny ahová a másik lép
minden elmaradt szóért sérelmet érez
és vért kíván meg az együttlét közben

pedig végül mindenki megérkezik, az is
aki nem úgy indult el, megáll
s szertenézve hangos partra ér szíve
csendnek hallja a zúgást és bántja a magány

ó, ne érkezz meg sohasem, álmod örök legyen
út közben csatázz, vérezz és szeress úgy
hogy ne várd, hogy viszonszeretnek érte
s ha hallod majd a tengert hunyd le szemed

képzeletben közelíts a partra és érezd a forró
szikrázó homokot a talpad alatt, az élet melege ez
s nyisd ki a szemed, azt hinnéd egyedül vagy, de
olvasd meg a lábad előtt sziklára írt szavakat

2015.02.

376. Legszebb

miénk volt a legszebb
olyan ami már nem lesz

szép szavak és hazugságok
sötétben suttogott halk szavak

veled új életet kezdtem bátran
de a régit nehezen és lassan
lépésről lépésre hagytam csak
mire lecsupaszítva eléd álltam

késő volt már szelíd énemnek
s neked, aki természeti erőként
mint szél, víz, föld és tűz éltél
egy ideig velem és aztán nélkülem

most nincsenek szavak, csak titok
és hazugságok, amiket másnak
kell mondanunk, jobban tiszteljük
döntéseink, mint egymást

mert fontosabb a gyomorforgató
szégyenteljes érzés, mint ami szép
élet helyett a mocskos lassú halált
választottuk külön-külön egymásnak

még látom alakodat, ahogyan mindig
még várom a pillanatot ahogy mindig
még hiszem, hogy miénk volt a legszebb
mert a legőszintébb is, míg nem szégyellted

2015.02.23.

377. Szavaikat

Elhisszük a legszebb szavaikat
és reméljük nekünk zúg a szél
nincs még egy olyan természeti erő
mint földnek az eső, nekünk olyan a nő

Távolból is közel vannak, emléküket
név és telefonszám nélkül is őrizzük
mert volt egy mosoly, csengő kacagás
s nyomukban nekünk kizöldült a fű

Nem volt mégoly örült vagy nemes tett
az átkozott férfi nép történelmében
mit ne egy olyan kedves lény ihletett
volt bármily csalárd, de akkor is nő

S ha a magunkfajta bugris olykor mégis
úgy látszana az év többi napján több kedvét
leli profán bárgyúságban, higggyétek el nekem
lányok, nők és asszonyok, minden pillanatban

378. Megírva

megírva a legszebb és legőszintébb szavakkal
aztán dühösen és keserűn kitörölni mindet
a szív hullámverése ez, s az érzés, hogy alkalmatlan
többé erre az, aki másra nem vágyott soha

nincs két egyforma érintés, két egyforma pillanat
s az érzés, ami rettegve tőlünk messzire szalad
mert nincs két egyforma virág és csak düh marad
mikor elhítenék velem, hogy két dolog ugyanaz

nincsen két egyforma, egymás után hulló hó,
ahogy minden csepp eső íze különböző és
másképp olt elképzelhetetlen szomjat, s a nap
ami van hogy nekem süt, mindig másként éri el a bőröm

tolla fosztott madár nem repül, megfojtott kígyó nem siklik
vert hadunk megtér a gyűlölet komor, szobahőmérsékletébe
s megtanuljuk értékelni a veszteségünket végre
miután az őszinte érzések értékéről alaposan kitanultunk mindent

s ha egyszer igazat mondunk, kétségek és hamisság nélkül
akkor elhallgat a zene és lesz barátból ellenségünk
magunkra maradunk a korábban víg báli nép között
furcsa, hozzánk nem illő színes gúnyában, mindig más, mindig örök

halk haraggal, csendes gyűlölködéssel és fojtogató mesterséges
csendben, hideg helyen forró napokra tartogatom legmélyebb énem
megírva a legszebb és legőszintébb szavakkal
aztán dühösen és keserűn kitörölni mindet

2015.03.09.

379. Az utolsó szavak

az utolsó szavak után
egyedül maradsz a Földön
bűntudattal mindazért, amit
azért tettél, hogy ne legyen így

szavad táncol végig erdőkön,
beton mocska fölött messzire
röptét nem látod sosem, de érzed
s reméled egyszer valahol ráakadsz

vándorlásod, elveszett önmagad keresése
múltad reméled minden sarkon
mert ott van, vár keserűen

olyan korból mikor még voltak tiszta gondolataid

megszokott díszletek között
a nap végére szeretet helyett
csak a gyűlölet marad
hogymindennapi szerepünknek megfeleljünk

minden érzés máshogy emel a magasba,
de ott nem tart sokáig semmi sem, s hogy
érezzük a különbséget bú és boldogság között
olykor fentről a mélybe és lentől az égbe szállunk

2015.03.26.

380. Pillanatok

csak nekem érnek sokat a pillanatok
csak nekem égnek síron a gyertyák
csak én akarok eggyé válni a földdel
csak én mennék el, hogy visszajöhessek

dallamos útjaimon szálllok, némán mégis
mennyi rengeteg felesleges zajban, s te
terád gondolva nyomom el magamban a
tövisék fájdalmát, a méreg ízét, a hideget

belül

én egybe folynék a jelennel és nem éreznék
mással, ahogy sötét és arany ital válik eggyé
hogyes ténként melengessen vándorlásomban
nekem fontos a pillanat amit veled és külön töltök

de te ... te elátkozod a jelent, együtt és egyedül is
mert anélkül nem is érzed a pillanatot, hogy a múlt
megmérgezhesse, fűszerezze és anyagot adjon neki
nem tudod és nem akarod önmagában értékelni

nekem lételemem a magány, mert csak így és
e képpen tudom tartani valamire is, amikor
sokan vesznek körül és így tudom, hogy a
mosolyom őszinte e feléjük, vagy sem nem

de neked minden pillanat csak szomorú és
kegyetlen harsonája a bizonytalan és félelmetes
jövőnek, s ezért élvezned értékelned nem lehet
s minden más helye, ami örökre bíztatna

kívül

így, ilyen a te valóságos jelened, amit ugyanúgy
utálsz és megvetsz, mint én de mégis inkább

tehetetlenség édes láncait választod a repülés
szabad érzésénél, még akkor is, ott is, úgy is

csak velem érzem magam igazán egyedül
csak veled múlik el az a zsibbasztó érzés
csak velem nem kel fel a nap sohasem
csak veled fogadom el néha a rabság súlyát

2015.04.08.

- Minden választ ismersz
- De mi a kérdés?
- Miért nem vagyunk egyedül soha?
- Miért ismerünk minden választ?
- A talány maga a rejtvény

381. A legegyszerűbb dolog

s hogy mi a boldogság? a legegyszerűbb dolog
mint amikor emlékszel egy dalra régről, ami
kívül-belül megmozgatott és felrázott és tudod
hogy szíved is annak ütemére némán dobogott

de a sors eltekerte az adót unalmas hírekre és
hazug időjárás jelentésre, ami sosem érdekelt
csak dalodat akartad és, hogy megleld útra keltél
pedig tudtad, hogy hosszú és nehéz menetelés lesz

aki szembe jött mégis csak idült mosolyodat látta rajtad
ahogy tudtad, hogy csak az lehetséges, hogy megtaláld
bármilyen messze is került, bármilyen halkán is szól
de szükséged van az érzésre, amilyen igazán te vagy

aztán elfáradsz, de még inkább ... hagyod hogy elhitessék
az a dal nem is így, nem is úgy szólt, csak rosszul emlékszel
ülj csak le, nyugodjál, van itt helyed a porban, egy helyben
könnyű életed lesz és nem kell mást tenned, csak amit nem akarsz

és nem akartál sosem, most mégis napról napra rázod a bilincset
és mondod magadnak, hogy tegnap még könnyebb volt, pedig nem
csak eszedbe jut az a dal, a boldogságod himnusza, amiért éltél
amiért valaha is képes voltál felkelni a rohadt kényelmes székéből

éjjelente azzal csitítod magad, hogy ez is egy jó dal, ez is tetszik
emlékeztet az igazira és hát ilyen a zenevilág ... nem lehet mindig
mindent és amit akarunk, kompromisszum és türelem, majd megszokod
és megöregszel benne, hogy akkor már tényleg minden végleg mindegy lesz

éjközép után és hajnal előtt a hold kék fénye hogyha besüt ablakodon
pedig üveg-függöny-házak-falevél-szemkötő-paplan állják útját, akkor
belülről felhangzik újra és érzed, mint a hamu alatt haldokló parázs
melegét és erejét és tudod, ez életed visszaszámlálása, amíg bírod

és ha mást kérdezel meg, ó, megkapod a válaszokat: ez csak egy dal
ez csak egy érzés, elmúlik, ez csak egy dolog ami életben tart és
az egyetlen ami téged ebből a megkerült őrült lejtőn csúszó világból
valaha is érdekelni tudott, de nem számít, nem fontos, nem lehet az

pedig a dal ott szól az utcákon túl, a horizont fölött, a felhők és a fák
között, mert csak ezt hallod fájdalmas kakafóniába vegyülve, torzan
s ha feladod többet nem kelsz fel, többet nem te vagy, bármit is mond
a névkártyád, a kis tábla az asztalon és a rohadt igazolványod

s mikor útra kelek, mindig más arcú társakkal, tudom, hogy ők mégis
ugyanazok mint én, akik nem ültek egy helyben, akiknek fontos volt
valami ott a láthatáron túl, a biztonságon kívül, a bizonytalan vadonban
zsebemben egy maroknyi lélekkel, arcomon a régi mosolyommal

2015.04.10.

382. Kacsingat

kacsingat az utcalámpa,
de te ne pislogj vissza
eleget ittál, most már tedd le
felébredtünk és kell amiért visszajövünk

ne várd meg míg csengessenek, úgysem
tudják hol vagy, kiállsz a sarokra szépen
csendben hagyod, hogy leégjen a parázs
koncentrálj a fém hidegére a bőrödön

megáll a fekete kocsi, mint a HAIR végén
a repülő ajtaja nyitva, öltsd fel nyájas
mosolyod a kedvemért, valahogy úgy
ellenőrizd magad a visszapillantóban

mindenkinek köszönsz és kedvesen ülsz
hátral, a helyünkön, mégis kifelé bámulsz
érezed a fém hidegét és mégis izzadsz
nem te vezetsz amikor fák borulnak föled

néptelen, elhagyott vidék, mégis itt vagytok
túldoldalon egy mások fekete unalmas kocsi
mindenki olyan rohadtul eredeti, mégis ugyanúgy
néznek ki, mint önmaguk rossz dublórei

bementek, mindenki beszél, egyszerre, de te
ne szólj bele, ez nem a te asztalod, ez ilyen
te csak figyelj, számolj, nézz magad elé a földre
az érzéseket bízd csak rám, mint mindig

már nem beszélnek, elhallgatnak, értik, baj
a szemükben meglepetés és döbbenet, mikor

a kezekben már hideg a fém, s nem izzadsz
most beszélhetsz, ez a te asztalod, élvezd

hátról érkezik az érzés, nem esik jól, mint
a legtöbb hátról érkező érzés, először fáj
még azt látja, hogy te esel el, de már én állok
fel mosolyogva vele szembe, meglepetés

látom a szemében, olyan közel van, hogy mennyire
ép testben ép lélek és mennyire egyben van, csinos
hózzá képest szakadt csövesek vagyunk, nem számít
a szemünkben meglátja az igazat, hogy nincs egyedül

elvesszük a fegyverét, a kedvét és a jövőjét, figyelj
most visszaadom neked a kezdet, hogy jót tehess
kacsintás, szorítás, élvezet, igen tudom, hazudtam
de a szájuk szerint legalább valakinek élvezni kell

de még nincs vége, most szédülsz, mintha nem te lennél
mások csodálkoznak, te zavartan mosolyogsz, ilyen ez
visszafelé ugyanott ülsz, verik a válladat, gratulálnak
szerény vagy, mert tudod, hogy nem te csináltad

ugyanaz a sarok, ugyanaz a lámpa, a pohárban ugyanannyi
formára is emlékszik a fotel, érdemes volt érte visszajönni
mosakodj meg, igyál, tudom, hogy a nyöszörgésre gondolsz
hidd el, te is éppúgy könnyörögtél volna, na persze én nem

innen a hátsó ülésről egészen más a világ, csendes, könnyű
na jó, lehet ma már tényleg nem fogsz tudni aludni, majd
holnap adsz a koldusnak aprót vagy felemelsz egy babakocsit
a buszra és jobban érzed magad, majd azután alszunk

2015.05.

383. Gyömbér

Az életnek gyömbér illata volt,
S a világ csupán díszlet a szerelemhez.
Mikor most körülfonsz kezeiddel
A jelen vagy, de szemedben a múltat látom.

Éveket nélküled, hónapokat mással,
napokat egyedül, de magamat mindig
Az álomban, hogy életben tartson
Amikor semmi és senki más nem tudott.

Mond ki helyettem a szörnyű igazságot
Az ember boldogsága csak
Egyvalakinek fontos, s ezért más,
Soha senki sem fog érte tenni.

Ha mindenki gyűlöl, ha minden arc
Ellenséges, akkor vagy jó úton
Hogy egyszer az életben magadért tégy
A társaság hangos, a magány csendes.

Csak a kettőt elválasztó úton ismered
Fel magad, mintha szembejönnél és
Úgy érzed, mindig a másik úti cél kell
Még akkor is ha női árnyék vetül a falra

A tükörben nem ismersz magadra,
Taszít mint a hangod a felvételen
Az életed másokkal kötött
Kompromisszumok gombolyaga

Nem azok vagyunk akik
Lehetnénk, akiknek lennünk kellene
Ez a szemed üzenete, ami még
Mosolyod ízét is elnyomja.

Egy ideig, ha úgy akarom
nincs zene

Egy ideig, ha úgy akarom, ha hagyom
Nincs zene, csak egy örült szív heves
Dobogása, arany ital az üvegben
S az árnyékok a falon miután elmész.

2015.06.27.

384. Béke követe

Néha kell a rossz érzés,
hogy emlékezz a jóra.
Tudd, hogy minden helyes
tettednek meglesz a jussa.
ÓóÓó, énekeld el velem
hogyan sikerült mindent elvesztenem.
ÓóÓó, tudd, hogy mi lesz
most velem
m,m,m csak a szépre emlékezek

Hűsöltem napon
s árnyékban ragyogtam
Vizet ittam éjjel
és csak töményt hajnalban
ÓóÓó, mennyien szerettek
s néha én csak ... úgy tettem
ÓóÓó, míg egy jégesős nyári napon
m,m,m meg nem untam nagyon

2015.07.15.

385. Nyári éj

Az utolsó nyári éj
Várom és eljön
Bánom és elmúlik
Egy utolsó forráság

Csendes pad a fák közt
Ilyenkor felkereslek
Némán ünneplem veled
Utolsó évfordulónk

Szél sír, a távolban vigalom
De most elég távol vagyok
Hogy ne érezzek szomjúságot
Sötét alakok közelednek a fényhez

Vannak párok, ölelkezve
Mintha rajtuk kívül bárkit érdekelne
Magányos bolond alakok
Igazi állatok, rolleren haladtok

Elsuhan még egy riadt szemű áldozat
Fuss kedves, ma éjjel nem vadászom
Minden másik napon de most inkább
Belső énemmel együtt gyászolok

Valamit amit elvesztettem, valakit
Aki csak számomra halott s nem
Jegyzi már a nyár utolsó éjszakáját
Hagakure, a lombok árnyán. Régiség.

A lámpa beteg sárga fénye pislog
Az utolsó piros busz zaja egy emlék
Fáradtan rúgom el a kiürült üveget
És parázs lobban az utolsó szalon

Lila füst, valahol kacagás a mélyben
Emlék a telihold a felhőkön túl
Hátradőlök és élvezem mert tudom
Ez az utolsó éj és nem jön már senki

A Liget fái közt megannyi lidérc
Halott álmok öntözik a mezőt, most
Egy sötét és Szarvas alak kísér az
Árnyékban, hazáig osztózik mosolyomban

2015.08.30.

386. Vekkerig

Vekkertől vekkerig, gonosz hang

az ágyban sosem találok okot
a felkelésre így hát keresek egyet
a padlón, ami golyóként süvít felém

Az utcán megannyi kivágott
családfa hűlt helye emlékeztet
a gyökerekre, a gyökértelenségre
milyen sok lyuk van a földön, ugye

kavicsokat dobálok a fűben, egyik
csomótól a másikig a tájék mégsem
változik soha, nem is kell talán, csak
én emlékszem majd zöld színére

formáira és ízére, érintésére ahogy
hagyom hogy elvakítson a nap
még egyszer utoljára, hunyt
szemen keresztül is, csak hasson

mert vannak dolgok az ablak alatt
amik sohasem fognak bejönni onnan
és mégis oda vágynak, a parázs túlfelén
betakarva örökre a hideg esővel

2015.09.

387. Miért hagysz magamra

Miért hagysz magamra,
Ha el kell majd menned.
A hangok hallása nem jogosít fel
A szavak kimondására.
Mi az igazság?
Senki sem akar egyedül lenni.
De te mégis szeretnél.
Te magad vagy hát a hazugság.
Az, hogy megérted a dolgokat
Nem jogosít fel hogy tudd is őket.
A dolgok sohasem azok,
Aminek látszanak, pedig
Néha akarnak is annak látszani.
Minden dolog valójában
Valami más vágya.
Ha elfelejtek valamit azzal
Elpusztítom és megsemmisítem.
Nem viselem el a bűntudatát ennek.
Mindent megtennének azért,
Hogy ne legyenek egyedül.
Legszörnyűbb tettek táplálója
Is a félelem volna.
Az őszinteség örületnek hat a
Kényszer alatt élt életünkben.

Ha a hiányzó láncszem a
Kapzsiság, ami kiemelt egy majmot.
A felismerés térítette meg Darwint.
A fejlődésünk maga a gonosz.
Az ember létezése egy bűnből fakad.
Apró ugyan, de akkor is csak szikra.
Ami a pokol tüzét egyszer begyújtotta.
Lángok az éjszakában, mind egyedül.
Mi a szerelem? Úgyis tudod.
A legszentebb magány, ami minden
Más fölé emel és többé tesz.
Néha kell egy útitárs a fellegekbe.
Néha önző módon fentről látjuk
Szerelmünk tárgyát. Milyen szép.

2015.09.06.

- Emlékszel?
- Igen, de nem akarok.
- Dobd el azt a gyűrött képeslapot.
- Nem is gyűrött.
- Mert vigyáztál rá és védted az idő vasfogától. Könyvlapok között felejtetted.
- Hogy sohasem veszítsem.
- De rád találnak az emlékek.
- Az érzéseket sohasem felejttem.
- Érzelgős hülye barom vagy!
- Magadnak való kiégett bolond!
- Talán akkor megérdemljük egymást.
- Talán nincs már választásunk.
- Talán meg kellene ölnünk valakit.
- Talán most már az sem segítene.
- Mire mész a megtalált igazsággal?
- Befejezem amit elkezdtem.
- Á, azt hiszed számít valakinek.
- A kezdet olyan, mint a vég. Tudod.
- Egyedül születünk, s egyedül halunk.
- Ott voltunk már mindkettőnél.
- Talán túl korán, túl hamar
- Éretté tett az egyszerű szépsége.
- Szeretlek, de ez az élet szar.
- Legközelebb sem leszünk okosabbak.

388. Nem figyelek az esőre, csak rád

Nem figyelek az esőre, csak rád
forró párnák közül sejlő alakodra
de rajtam már kabát és körülöttem
egy befejezetlen péntek díszletei

eltűnt a nap a felhők fölött, s szidom
hogy fél órát kell gyalogolnom, esőben
de nem kérted, hogy menjek és

én nem maradtam inkább

Nem figyelek az esőre, csak rád
másik szoba és másik lány, mégis
minden olyan egyforma, s tudom
odakint újabb hosszú és nedves
éjszakai magányos séta vár

mégis ezt választom inkább az
éjfél utáni hazugságok helyett
sohasem beteljesülő ígéretek
és dohányfüstben fogant jövő

Nem figyelek az esőre, csak rád
Amint arcodat kirajzolják a levelek
között átcsorgó piszkos cseppek
de a hideg sem hatol már el hozzám

régen volt, hogy ne vágytam volna
az útra és a vándorlásra, hogy egyszer
megnyugodjak egy párnán, egy otthon
régen volt és soha nem is lesz már

Nem figyelek az esőre, csak rád ...

2015.10.

389. Belakkoznám a világot

Belakkoznám a világot,
hogy télen is nyíljanak virágok.
Egyik kezemmel elengedlek,
de a másikkal örökké kereslek.

Megcsalt álmokkal és hideg
igazságokkal tömött minden
mire kimerülten lehajtom fejem
s mégis jobb holnapot remélek

önámítás a csendes lámpafény
hangos zenét túloldító indulat
zajon keresztül érinti meg testem
bőröd melegsége egyszer elapad

Felnézek és régen kihunyt csillagok
fényét és keresem, mert emlékszem
mikor másnak hittem a világot
s e pusztaság elvette eszem

álmaimban minden ami unalmas
és hétköznapi, színekkel és
misztériumokkal telik meg, hogy

számít a döntés és a lélegzetvétel

aztán a legnagyobb titok, az unalom
az apróra váltott érzések visszajárója
lassan cigire sem elég az ég alatt
érzem zsebemben csörgő súlyát

elvesztett évszakok, s a hit színei
talán másnak, talán máshogy fest
de én belakkoznám a világot is
amire nap mint nap emlékezem

2015.10.

390. Azt hiszed kifogsz rajtam

Azt hiszed kifogsz rajtam, mert azt
hiszed ismersz, csak hogy a vágyaim
ismered és nem az érzéseim, hiába
kushadsz éjszakánként mellettem
ébren vagyok, örökké ahogy te is
testemre küldhetsz betegséget
szívemre gyengeséget és véremet
is meglassíthatod akár, nem érsz
el hozzám, nem tudod meg a titkot
hogyan mi az élet értelme régóta tudom
és nézem majd megfagyott mosolyt
az arcodon amikor meghallod tőlem
miként mondok le önként arról, ami
fontos olyasmiért, ami bizonytalan és
ingatag, mint maga a lassan romló hús
ha visszamennék ... bárhová az életben
mert felajánlottad "hibáim" kijavítását
én visszamennék, ó, igen, csak hogy
semmit sem tennék másként, nem volnék
saját magam megmentője és mások átka
ha visszamennék akkor és oda, mindenhova
csak azért tenném, hogy újra átéljem minden
szörnyű döntésem súlyát, nyeljem a keserű
cseppjeit a alkoholnak és bánatnak, mert
semmit sem bánok bűneim közül veled szemben
szent vagyok akkor is amikor a tükörbe öklözök
valaki csörömpölésre ébred fel, s valaki láztól
esik össze, valamelyik én vagyok, de nem alszom
még egy utolsó nekirugaszkodás és megpihenek

2015.11.06.

391. Mennyit ér a magunknak tett eskü?

Mennyit ér a magunknak tett eskü?
Meddig mehetünk el érte, általa?
Miután sok minden átsegített

Szentsége megtartott a mélység felett
Eldobhatjuk mert tehernek érezzük a
Továbblépéshez... Hogy visszahúz egy
Régi képmásunk üvegmorzsaléka.
S ha másnak okozunk fájdalmat vele?
A hallgatás olykor éles kés a torkon.
Eskünk megtartásával okozhatunk
Bánatot és bajt pont annak akiért
És akivel kapcsolatban tettük?
Nincs ok félni a megtorlástól, hiszen
Csak mi tudjuk, ítéletet mostani énünk
Hoz romantikusan bohó múltunk felett
S mégis, ez a legvégső árulás...
Önmagunkat elárulni és cserben hagyni
Hogy megvédjük azt aki most is annyit
Jelent és ér mint régen. Nehéz súly.
De az eskü zsoldját régen megfizettem.

2015.11.10.

392. Az álmok kapujában

Veled az álmok kapujában
Sodort össze az élet soha
Földet nem érő hulló levél
Gyanánt, lázas gyengeség

Szemeidből kiolvastam a sorsunk
Egyiket a sok közül, a legszebbet
Ami választ ad minden érthetetlen
Őrült évre ami addig elvezetett

De én mindig önző voltam, s azt
Ami kellett elvettem, az életet
Csak harácsoltam és bosszúból
A velőt is kiszívtam más csontjából

S hogy a szemedben mégis tiszta
Lettem a titok része volt mi benned
Engem körbelengett frissen mosott
Hajad illata gyanánt, minden válasz

De én nem boldog életre születtem
S te láttad a sebeket a szememben
Mert előtted nem volt hazugságom
Mi megállt volna a telihold fényében

Egymás döntéseit jobban tiszteljük
Mint saját magunkét, ez nem szabály
De erősebb kötelék a szavaknál is
Különös kívánságok valóra váltója

Külön léptük át az álmok kapuját,
S lásd, minden kívánság beteljesült
Csak új nem fogant és erre egyedül
A diadal felett lebegve ébredtem rá

Az idő múlik, a tornyok leomlanak
Selyem szakad, a partokat is más
Hullám öleli mostanra, másik ősz
Éjjelente hallom a szuszogásodat

Eskü köt, mint kopott színházi kellék
Anyegin a mű háromnegyedénél,
Szindbádként fekszem a film elején
Ha vérzel ne lássa barát vagy ellenség

2015.11.

393. Az órák nélküled telnek

Az órák nélküled telnek,
s a napok éjre váltanak.
Ismerősként is idegen kezek
érintenek, nem érzem melegüket.

A csillagokat csak a fák levelei
között ismerem föl, üres padon
torkomat kaparják a ki nem
mondott szavak és a hideg

Lágy szellő csillapít, emlék
szebb napok ígérete, nem érem be
kevesebbel és el nem követett bűnök
tudatával, csendbe fojtom az italt

fatrónusom, betonpalástom,
acélparipám, égkoronám
királyságom állatkertjét
üvegfalak mögül figyelem

nap mint nap, elhaladok
nem tart távol fegyver és tűz
ízüket ismerem, nem szeretem
de mint a kávéét, elviselem

minden reggel, hogy zenével
takarózva búcsúztatom csak
a kinti sötétséget, szememet
lehunyva, hogy szokjam a nap fényét

mélyet szívok a használt levegőből
elbúcsúzom a hústól, vízbe merülök
föld ízű teát iszom, s nézem odakint

lángra lobbantod az esőt

olyan hirtelen tölti ki bennem
az ürességet a fájdalom, hogy
kapaszkodni sincs időm szavakba
Talán a dalaimat jobban szeretted

A zuhanástól megfoszt két hű
bástyám, harag és gyűlölet
mert olyan tiszta érzések
fáradt szemem elé képeket idéznek

barátokból lett árulókét,
hitetlen támaszokat, már jobb,
méltatlan szerelmeket, még jobb
legyőzött és eltört ellenségeket

mire elindulok lelkem oly
békés, mint egy bányató felszíne
arcomat az ég felé mutatom
az előbbi tűzcseppek most esőként mosnak

ha lesz hajóm és békés öbölből
kifutok vele egy hazavezető útra
a te neved adom majd neki, hogy
oltalmazzon drága szentsége

s a fák lelke, élet szele dagassza
vitorlák fekete selymét, mert
te és a neved sosem okozott csalódást
s csak azt remélem, hogy én sem

Fehér tornyok alatt egyedül leszek
rossz ötleteim jutalmával és a
kincs, hogy egyszer dönthettem
jól és helyesen, rész helyett egészszé tesz

2015.11.20.

394. Hullámtörő

Legyen lelkem a hullámtörő
Ha szíved a fény a toronyban
Legyen életünk elveszett hajó
Ha célhoz érve csak sziklákat talál

Legyek bátor s a gyáva ha harcban
Győzelmem vereség s a vereség halál
Legyél valkűröm nyolc lábú lóval
Ha lelkem a hősökhez áll

Legyek véges mosoly a tömegben

Ha szíved más párra talált
Legyél fehér királynő s büntelen
Ha szemem a sötétből is lát

Legyen miénk a névtelen végtelen
Mit irigykedve néz megannyi nemtelen
Legyen az álmunk megannyi valóság
Mi virágkapuk mögött örökké vár

Fejem emeld fel arcodhoz, színtelen
Láttam mindent s szenvedtem szüntelen
Csóкод íze idézze életem minden
Meg nem élt szép pillanatát

Felettem te mondj ítéletet
Egy őszi ébredés után
S veled nem bánok többé sohasem
Csendben töltött nyugalmas éjszakát

Legyen álmod tiszta és mély,
megérdebled hogy így emlékezzek
Legyen minden örült ébrenlétem
Mélto a strázsák szelleméhez

2015.11.27.

- Csak veszteni tudsz
- Van gyakorlatom
- De most nem is küzdesz
- Most nem nekem van vesztenivalóm
- Látva látnád
- HAGYJATOK
- Érzed ha gondol
- CSENDET
- Nem vagy elég erős
- De akkor ti sem
- Igaz, veled veszítünk... Megint
- Hozzászoktatok
- Ehhez nem... Ehhez te kellesz
- Egyedül vagyok a sötétben
- Örök menedéked és börtönöd
- Akkor nem ha nincs borzasztóbb nálam
- Szerencséd van
- Szerencsés fickó vagyok
- Mi a legnagyobb félelmed?
- A tehetetlenség
- Nem hazugság... Csak nem igaz
- Nem tudnám végignézni
- Micsodát?
- Hogy még egyszer elsétál
- Sosem kérted hogy maradjon
- Tehetetlenül néztem

- Becsület, mi? Senkinek sem számít
- Nem, ez nem az
- Menj el, tűnj el, ne maradj
- Mindig azt tettem ami helyes
- EZ NEM MENT FEL A BŰNÖK ALÓL
- Sosem akartam jó lenni
- Halottakkal még te sem versenyezhetsz
- De mindent megtettem
- Más többet vesztett el... Mindent
- Mégsem maradt semmim
- Egyszer neked is aludnod kell
- Majd pihenek a földben
- Semmi sem tartja örökké távol az álmod
- Mindenkinél jobban tudom
- Nem remélhetsz
- Nem remélek

**"Nincs ösvény! Mélység s halotti csönd van csak -
így akartad! Az ösvényt el te hagytad!
Rajta, vándor! Nézz tisztán s hidegen!
Elveszejt, vélnéd - a veszedelem."**

(Friedrich Nietzsche : A vándor)

Az őszinteség fegyver, amivel másokat védhetünk meg magunktól. Az első lépés, amit mindig meg kell ismételnünk forgatásához, hogy magunkkal szemben használjuk.

Az őszinteség ajándék, amit annak tartogatunk aki mindennél fontosabb. Aki előtt egész lényünket vágyjuk megmutatni, hogy az Látva láthasson.

Az őszinteség csapda, amibe belefutva kiszolgáltatottak lehetünk csak és csalódás után nem reméljük hogy valaha valaki nem fogja kihasználni szorult helyzetünket.

Az őszinteségnek nem kell reklám, nem termék és nem árú. Önmaga jutalma és önmaga büntetése, zavarosban talált kincs és magasban kifújt első lélegzetvétel.

Az őszinteség átok...

395. Úttalan út

Ez is csak egy úttalan út
Egy éjszaka a sok közül
Nincsen különbség köztük
Nincs távolság köztük

Ugyanoda vezetnek, mindig
Egymás karjaiba úzik a
Vándor testeket, fényoszóró
Puha csíkok a beton ágyakon

Nem érzem már magamat
Nem számoltam a holdakat
Mennyi kelt fel, mennyi kísért
Csak mert napba néznem nem lehet

Valamit kikarmolok magamból

Valami a kezemben marad, nem látom
Formákra keresnek nevet ujjaim
Szavakat formálok az üvegen

De amerre járok nem értik ezeket
Nézem az elfolyó betűket, de
Magamba égetve őrzöm jelentésüket
A kanyar döntés, a piros szín várakozás

Egyedül én vagyok úton s a fény
Csak bizonytalan lelkeket jelent
Elfolyt betűk adnak értelmét daloknak
Karomból nem múlik el a remegés

A fák alakja távoli, hívásuk nem ér el
Hiába idézem egyenként nevüket
Kigúnyol az ébredő szél, hajnalcsillag
Nélküled is örökké feléd vándorlok

Ez is csak egy úttalan út
Egy éjszaka a sok közül
Nincs különbség köztük
Nincs távolság köztük

2015.12.03.

396. Új ajkáról

A régi vezényszavak új ajkáról
Máshogy hatnak törött üvegek felett
Amit kimondanék veled
Más holdak alá illik

Velem és nélkülem vonaglik a tömeg
Hamis fények útján magányos esték
Lennék egyszerre mindenhol veled
Hogy a csendes suttogás hangos legyen

Feketét fehérre és visszaváltozunk
Ünnepről ünnepre, keressük melegét
Tenyérnek, arcnak, szemeknek, szavaknak
Ne hagyj beszélni ha zavar a hangom

Legbékésebb esténk is másnak életre szól
Hogy érhetném be kevesebb szenvedéllyel
Ha tűzre vágyom a gyertya nem ugyanaz
Megannyi apró fény együtt sem pótol

Harmadik pohár után háromszor tilt
S hallgatok is rá, még három után
Kiélvezem az édes ízt, hogy tartson
Miután szomorodva kilobbanok

Túl sok mindent mondtam, talán ez
Apasztja a csendes szavaidat
S csak az zubog bennem amit nem mondhatok
El egy sosemvolt lázas hajnalon

Túl későn zuhanok vissza, a köd elnyel
Itt nem találunk kopók és béke van
Trónomban várom a fényt fáradt szemekkel
S csak a füstnek vallom meg, hogy

"Dalod mélyen szól bennem."

2015.12.06.

397. Égnek emeltél

Égnek emeltél és
A földön tartottál.
Megmutattad a vizek
Hangját és folyását.

Birtokod korai álmaim
Bölcsője lett, s a fák
Rád ott örökké emlékeztetnek
Megmutattad az erőt, ami változtat.

Sosem bíráltál, pedig adtam rá
Okot, hogy nem lettem jobb
A magas fűben kószáló vadaknál.
Megmutattad a megnyugtató hangot.

Első általam leírt soraim neked
Mutattam soha tűnni nem akaró
Nyári fényben és nem értetted, nevettél
Megmutattad a nyugtalan szív becsületét

Egy élet áldozata, amivel túrted a halált
S hogyha felfogom miért értem szégyellem
Írántam érzett büszkeségedet
Megmutattad milyen a csendes magány

Ha vándorlásomból fáid közé értem
Kérdés nélkül karodba fogadtál
S mondani csak azt adtad amivel
Elindulhattam tőled tovább

A fákat kézzel tépted ki, a hideg földet
Virágos kertté, s nem sírokká változtattad
A romló gyümölcsből jövő teleit melegítetted
Megmutattad hogy győzzem le a fájdalmat

Minden utamra magammal vittelek
Ha máshogy nem, kulacsban, te
Aki fogadásból csúfoltad ki az embert
Megmutattad hogy nevessek a halálon

A szél nélküled ébredt szent név napján
Hiányzol a hideg földről nekem
Mert már alatta és felette szállsz
Hogy megmutasd semmi sem véletlen

Elhallgatott a Dalod
Refrénje mégis véremben munkál
Hogy méltó legyek arra amin osztozunk
Hogy megmutassam nekem ki voltál

2015.12.13.

398. Sárkányokat üztünk

Sárkányokat üztünk ki
Kukoricásból néma revolverekkel.
Csókot loptunk egy kivágott
Fa gyökerei között.

Fölénk borult a soha tűnni
Nem akaró Nyári kék ég
És elszabadult folyó partján
Szaladtunk végig kacagva.

Eltűnt az aranyló kukorica
Helyén házak állnak a gátig.
A sárkányok új hazát leltek
Vagy soha nem is voltak tán.

Már nem járok a kidöntött
Verselő fánál, csak a szél
Ajkamról lemosta ízedet a
Kérlelhetetlen idő és másoké.

Barátom a kőrakáshoz vitte kedvesét
A feléig sem jutottak el
De megkérte a kezét
Egy újabb győzelem, egy újabb...

Az illatokat szeretettel hajtott
Ruhák karja öleli és régi nyarak
Könyvekkel préselt virágai, akkor
Amikor még mindenki félt szeretni

Az ég maradt meg nekem mégis
Ha jó időben és jó helyen fekszem
A fűben minden rovarhang a régi

S az a kék, az a mennyei kék végtelen

2015.12.29.

399. Nem nyugtatnak

Már nem nyugtatnak meg
A villódzó színes képek
Akkor sem ha én irányítom
Őket balról jobbra, letről felfelé

Talán élni sem illik ilyen ellenszélben
De lélegzetet venni biztos hogy
Eretnekség, semmi sem térít el
Ez az egyik nagy hibám

Annyi dalt gyűjtöttem össze hogy
Átlógnak az éjszakán, nappalból a
Fénybe vezető megannyi érzélem
Hangos és halkabb rozoga zenehíd

Vörös és fekete címkék között csak
Rajtam nevet a hobgoblinos palack
Pedig mennyi mérföld, kilométer és
Ki nem mondott mellébeszélés választ el

Talán tegnap van még és holnap tavaly
Lesz megint, ne csak a halál időgépét
Használjuk megint, azt a borotvaélről
Belátható szép új múltat, bátor jelen helyett

Tudom hogy nem akartad, de tudd hogy én igen
Hogy legtávolabb tőled érezlek magamhoz közel
Mint megelevenedett eszményszobor
Leléphetek mély talapzatomról

2015.12.30.

*Sohase arra menj ahová út vezet, hanem
amerre nincsen ösvény sem és hagyj nyomot magad után.*

Olyan értékes volt nekik a víz
hogy egy palotát szenteltek neki.

*

Amikor majd a világ
elég csodát mutatott
egyszerre veszi majd vissza őket

*

A föld sebénél találkozunk

*

Ha rajtam múlik csak te
éled túl a világvégét.

400. Befogad

Mikor a halál befogad
a sajátjai közé és fülembe
suttogja a NAGY titkot
majd átkarolom szerelmesen
s megosztom vele magamat
hiába árulja el, hogy ez volt
a pokol, büntetés egy életért
amire nem emlékezhetek
s én nyugodt mosollyal vallom
hogy ördög voltam, jobb pillanataimban
egy jó dolgot tettem, egyszer döntöttem helyesen
míg sarkából kifordítottam sok világot és életet

2015.

401. Bolond

Bolond, aki járatlan út végén
ismerős jutalmat remél.
Nem én vagyok örült, hanem a vágyaim.
Követve a jelek ösvényét olyasmire találtam,
amire semmi nem készített fel,
amiről nem szóltak a mesék.

2015.

402. Sүvöltéssel

A sүvöltéssel már elbírok, de
csak egyedül.

Ha nem csálnak és nem öltenek
ismerős arcot, nem viselik más hangját
Főleg a tiéd.

Hol egyik, hol másik oldalon érvelek,
s közben, melyik vagyok, emlékezik,
végül minden rivall.

Görnyedve a padlón, magamba kaparva
legnagyobb nyomorban, betegen, sebesülten
vigasztal, hogy nem vagy velem.

A múltra csak a gyenge pillanatokban gondolok
a jelenben éltem mindig, fogaim
között mentettem jövőbe
azt ami érték.

2015.

403. Búcsúzik a táj

Ha búcsúzik a táj
és remél az alkonyat
A hold csak csendben áll
fénykörben táncol a múlt.
Vízbe dobott kavics a szó
lázás várakozás az ítéletre
Soha nem jön, sosincs feloldozás
minden győzelem csak egy ideig tart
Sárga lapok, kék betűk, szürke nap
szememben ezüstité nemesülő pillanat
Nem kerülöm el a fájdalmat, átélem
Oly régen a napjaim része, megszoktam már...

2015.

404. Sarlós

Sarlós gyengeség telepszik
succubus gyanánt mellkasomra
mint távoli tűz, közeli helyeken
üzenetét mindenben felismerni vélem.

tagadásból meríti erejét
megunt hétköznapiak és ti
mind irtóztató ünnepek
mára átlátom illúziótok, mindet

hogyan az élet karneváljából
egy pillanatot kiemeltek, s egy
érzést megneveztek, pedig mindnek
helye van minden más napon

látomásaim elosztogattam és
egy szebb élet reményét elengedtem
hitem fakó, és szívem halkán zúg
utoljára, majd elnézem neki, hogy elárul

2015.

405. Vérző

vérző tüdővel a cigi
íze és illata is olyan mint
elsőre, ahogy a fák levelei
között hagytam egy mai sort

de talán az is csak ugyanoda
visz, mint minden felesleges
vallomás magamnak, érveim
olykor kevesek, hogy meggyőzzem magamat

az üvöltést még elnyeli az éjszaka
a csend terhét nehezebben viseli

csak az sír, aki túlél, aki
szerencsésebb hangtalan megy el

minden kivétel te voltál, minden
vádjaid köszönöm, nem remélem
hogy megbocsáss, itt vagyok
szerteszéjjel és mégis együtt

2015.

406. Voltam már minden

Voltam már minden ami
Lehettem és lenni akartam
Csak az az egy soha nem
Ami valamit jelentett volna

Fejem felett és bennem is
Lángoló betűkkel égetett parancs
Tedd azt amit akarsz
Hagytam is hátra forró hamvakat

De egy lobbanás csak, rebbenő
Szele egy másik, kedvesebb
Viharnak hűs pillanatban eloltotta
A lángokat belülről tápláló hideget

Aztán csak én tudtam hogy ez
Másik tűz, de pusztítóbb, de
Keserűbb, amit maga előtt tol egy
Csendes, hallgatag szív suttogása

Álmaim sokszor megmutatják azt
Ami sosem adatott és ha üvöltve
Ébredni is fáradt vagyok végigélem
A színes érzéseket, sosem járt helyeken

Esküvésem feloldhatja e sosem múló
Halk suttogás, el nem hangzott kérdés?
Becsületek új fogadalommal csitítom
Gazdátlan szamuráj, rónin, az a Ragaen

2016.01.01.

407. Idézeteid

Vesd el idézeteid
idézz, ahogy én idézlek
Álarc nélkül, mutasd igézetem
A hasonló pedig nem ugyanaz

A világ igaz arcát ha
lefestem, nem színezem
tetteikkel mutatom meg újra

és újra, amíg el nem hiszem

Ugyanolyan villanó rácsok
minden szép gondolat, hogy
egymástól eltakarják újra
és újra, mit nem akarunk

bűn, szenvedés és félelem
az nem tart örökké, és nem
taszít összetart csupán minden
sötétség és fény hatása, ez az egész

minden részemet összeszedtem
onnan is ahol hagytam, onnan is
ahol utoljára hagytál, vadság
hangom igazul zeng

utoljára kérem bocsánatod
s magyarázatom sem ez, de
nem így képzeltem el
bűnöm és szenvedésem a félelem

minden régi soromban újra
látlak, lélegzetem elakad
ekkora önámítástól
láthatatlan kedves, titkom

2016.01.

408. Szól a dal

Honnan szól a dal
Ahonnan a szél ébred
Mikor hiszel leginkább
Ha ég alatt ébredek fel

Minden másom egyszerre
Egy irányban állva várja
A napfelkeltét, mintha csak
Az első és egyetlen volna

Mosolyunk különböz de
Lobogásunk összeköt
Mikor köszöntjük fényedet
Ébredj velem egyszer, örökre

Keresd kezed melegével
Érintésemet megtalálod
Tudod hogy hol és milyen
Áron várlak új élettel, mindig

Hiszek benned ahogy tán

Magadba sem mernél
Engedd hogy elvegyem
Minden félelmed, el tudom

Sohasem leszel kevés és meg
Nem unlak ameddig felfedezel
S veled hiszem örökké tartana
Olyan sokan vagyunk, csendesen

Minden napra jut egy új örület
És belőled annyi szín hogy
Négy évszak kevés, újat teremtünk
Kitaláljuk ami sohasem volt

2016.01.12.

409. Az éjszaka ösvényeit

Az éjszaka ösvényeit
Az eső tölti ki ahogy
Az üresen álló házat
A csend, fájdalmat a magány

Tudom, mert mint akit
Az élet evezőrudjához
Láncoltak, vágyak rabja
Ladik nélkül hánykolódom

A kárt és a veszteséget
Amit harag és düh váratlan
Hulláma okozott majd pótolom
Mióta nem alszom? Még állt a világ

Menedékeim távol, fák nem rejtenek
Idegen falak között vezet utam
Lépteimet nem én irányítom
Megint a palástos szégyen az úr

Tudom régen mi vonzza vízre
A férfit, elhagyni biztonságot
Feledni nevét és nem látni földet
Tudom, mert először engem is hívott

Vágyjuk a csodát, a mindennapit
És az egyetlent, ami minden nap más
Mégis állandó, mint álmaink asszonya
Ha csalódás nélkül szeretne, ha tud

De mielőtt kitelik a varázs, ránk nem un
Hullámként ölelő kar, horizontként
Ragyogó szeme veszejtsen el még
Hajnal előtt, új nap ne leljen életben

Örök éjszakában, hideg városomban
Ahol nincs OTTHON, talán egy másik
Életben maradt, vádak terhe alatt és nélkül
kondul a harang hogy engedjelek

Az én bűnöm a remény
Az égé hogy hagyott
A szívé hogy dobog
S a te bűnöd én vagyok

2016.01.15.

Láttam a tüzet...
Lehet hogy a gyűlölet
Rossz tanácsadó
És láttam az esőt
De kiváló szerető
Láttam a hibáidat
...Mert reméltem
És erénnyé fordítottam
Mert ő tökéletes
Láttam minden rosszat
Én pedig nem
Láttam helyüket a nagy egészben
A test fájdalma emlékeztet
Hogy élek
A lélek fájdalma emlékeztet
Hogy miért

410. Hallod éjjel

Hangom azért hallod éjjel
hogy tudd, nem neheztelek
furcsa, azok beszélnek csak a hitről
akikből a legjobban hiányzik.

...

suttogj

...

Az én szememmel valóban minden
egészen és teljesen más, de szebb
az ami van, mert magamat a vízben
újra és újra ugyanannak látom csak

...

színlelj

...

Mint a fejemet, úgy a jegyzeteim is
kiürítem, tűznek adom, szélnek küldöm
víz viszi és rejtse föld, ahogy hangommal
is ezt teszi majd az idő, ami neked kell

...

suttogj

...
Mindent amit kaptam tőled eddig
magamtól vettem el, más nem számít
az igazat mondtad én pedig amit tudtál
a csendet keresem, mert rám a csönd nem talál

....
színlelj

...
a férfi lelke hadszíntér
ahol nem számít az első
és utolsó csata sem
csak az a kevés
azok a legnagyobbak
és az az egy amit
nem mással, hanem
önmagával vívott
a saját békéjéért
vértelenül, egyedül

...
suttogj

...
örökké

...
színlelj

...
nagy mosoly

2016.01.25.

411. Csak a felét

Mindennek csak a felét
Mondom el
Mindig csak a fele
Maradok valakinek.

Nem csodálkozom
Az esőbe merült úton
Eltévedek a víz fölött
Problémákkal takarok vágyat

Ne gyere nekem
Szép szavakkal
S ne várd
Hogy felismerjelek

Úgy kaptam lapot hogy
Nem ismertem szabályt
Pedig akkor is volt, mindig
Ha olykor el is takarta más

Nem tudom megbocsájtani

A bűnöket, az nem én vagyok
S hatalmam sincs rá, nem kaptam
Sajátjaimat sem, nem, soha

De hálát adok értük, mindekiéért
Ahogy más reggel kávénak a
Tisztánlátásért, felébreszt, felráz
Éberem tart és szórakoztat, néha

Máskor magaméra ismerek bennük
S így egy kicsit másokra magamban
Hálaadás, baby! Látod, talán pulyka
Nélkül is tud ez nekünk működni.

2016.02.10.

412. Gesztusokkal

Gesztusokkal emlékezünk
Régi hagyományainkra.
Nem a jobb időkre, az ámítás
Csak nosztalgiával a súlytalanságra.

Ami holnap könnyebb lenne
Azt ma nehéz megtenni még
Az első lépésre érdemes büszkének lenni
Amikor azt megfogalmazni sincs esély

Minden sorba rakva és helyezve
Milyen szép egyenesként jelöli ki az irányt
S azt hogy merre visz, másokéhoz képest
Vajon ha belegondolok tetszik ahová vezet?

Néha úgy törnek el a szavak
Mint sebben a penge, ott marad
Üres pohár, szilánkja mégis fájdalmas
Vétke tartalma hiánya mikor büntetem

Elgörbült kanál, remete lélek
Hiányoznak helyek, ahol sosem voltam
Legalábbis ebben az életben vagy csak
Józanul nem láthattam színüket fényben.

Hajnalra elfelejtem a tegnapi sort
Ha a cetlit szél elfújja, ha más kitörli
De ott marad bennem, kimondatlan szépség
Ennyi, s ha nem marad pohár üvegből iszom

2016.02.13.

413. A lassú mozdulatokban

A lassú mozdulatokban

minden benne van
te is, én is

A Rakparton zúgó csend
begombolkoznék, de ez csak
vizes rongy

Sívó némaság a folyam felett
Akkor ha nem beszélünk
pedig mégis

Elkapom a múlt tekintetét
Távoli moraj a halkan táncba
kezdő város

Elvesztem a lélegzetem
újra és újra
minden egyben, összekeveredik

Kihagyok egy versszakot, mint
gép szerint máskor egy dobbanást
íráson tinta a rács, mint szájon a csók

2016.02.

414. Mikor kiderül, hogy minden

Mikor kiderül, hogy minden
Mindenki másban is mi
Vagyunk a nézőpont és
Vagyunk a mű tárgyai, merev

A legjobb barátságban is
Halhatatlan szövetség
Lélekben összebiccentünk
Magányt és betegséget megosztva

Hálás vagyok, hogy mennyire
A távolság mutatja kívül és
Belül elveszett, a tökéletes világ
Palackozva lehet, hogy megtalálod

Lemesélem szépséged és titkolom
Magam elől, hogyha megfogalmaznám
Is mindig elakadok De nevetve, senki
Sem tudja leírni azt az első pillantást

Tisztelem azt, aki szeret s hideg
Helyen forró napokra tartogatom
Nem a dühöt, a ki nem fejezett kegyelmet
Ezer hold és millió nap, csak halk csillagok

2016.02.

415. Csarnok

Ez már egy másik csarnok
Másik test hidege, itt nem
Kívánom, hogy minden
Pillanat számítson

Ha az éjszaka pusztaságban ér,
Hogy palotában folytatódjon
A tapintásból érzem az
Idegen birtokot, méreg a szó

De édes a bor, másnak szánt
Ajándékként nyílik magától
Próbálok többet inni és
Kevesebbet gondolkozni

Néha sikerül, néha időben szabadulok
Néha vereség íze van a máskor
Győztes verejtéknek, néha más üvölt
Néha irigylem közönséges fájdalmát

Néha csak a gyógyszer vár haza,
Néha van erőm segítséget kérni
Ritkán elfogadom és gyakran nevetek
Hogy ne lássák mi kínoz legbelül

Sokszor már tudom hogy álmába
feledkezett minden és mindenki
Mégis bámulom a nevet és számot
Pedig mindkettőt fejből ismerem

Ilyenkor úgy érzem nem bűnöztem eleget
Ahhoz hogy magamat még egy kurva
Éjszakára becsapjam, pedig a hasonló
Szépen mondta: talán ez csak egy ilyen

Időszak... Vagy csak négy napja nem
Ittam... Na jó, eleget... S három hete
Nem merek aludni. Ez rengeteg.
A remegés jelzi, más látja, én érzem.

Hiányos az önző vallomás, elveszett
Két megírhatatlan fejezet, tűpárna és
bűnjel vagyok fél térden a város mellett
"Ugyan kinek kell a zene, s ez a szerelem"*

2016.02.25.

* Peppino Gagliardi - *Che vuole questa musica stasera* (1967)

sosem volt
túlerő
mindig van
"minden nap
úgy élni mint az utolsót
úgy írni
*mintha nem maradna több szó"**
békétlenség
rendezett káoszom
napvilág
megelőz minden éjszakát
egyetlen jótettem
hogy őt, hogy így
legnagyobb hála
tehettem feltétel nélkül
mindenben magasan
az elvárható fölött teljesített
sosem okozott csalódást
nem vált méltatlanná
mi bánt?
hogy tudom
mégis bánt
mert helyesen tette
*"ha volna két életem"****
kilenc is kevés volna vele
örökké
mindörökké

* *FankaDeli – Ezt most*

** *Piramis – Ha volna két életem*

416. Fedd fel

Fedd fel a test képességeit
Veszni ne engedd szép emlékeid

Arctalan pillanatok ugranak elé
Felejtani könnyű, a dicséret hangját őrzik

Más vagy most, engem feledhetsz
el nem mozdulok és meg nem változom

Haladni legyen a korok jussa
s elmúlni maradjon az én művészetem

*

mindent ott kell hagyni
ahol megtörtént és
ne menj vissza

2016.03.

417. Messziről tornyozza fel az élet

messziről tornyozza fel az élet
sarát nem mossa le az idő sem
elfelejtéd, elfelejtenek, nem is volt
egy utolsó mosollyal még búcsúztatod

aztán kell valami más, valaki másban
keresnéd de örökkön ott van a rács
mint a fejeknél a márvány fakó képmás
sétálva a kijelölt szűk ösvényen, közöttük

nem beszélsz az útról neki, s azt mondod
nincs miről, csak hazudsz, csak emlékszel
az utolsó mosolyod még őszinte volt, de
melyik és kinek, hagyod hogy tévedj

zord szépség vonz, a melegség taszítana
mintha nem érdemelnél többet a sarokban
idegenek tapossák valaha szép tereidet
s azt mondod nem zavar, én tudom, hogy igen

nem állsz ki magadért, mást sem kérsz rá
a görcs nem múlik a gyomrodból, hagyod
hogy az ok elfelejtődjön, mindaz ami számít
a tüneteket viszont vagyonokért kezelteted

egy mozdulat, egy gesztus viszont kizökkent
megakasztja gyatra lélegzetvételed, s akkor
úgy érzed egy villanást sem hagyhatsz ki megint
milyen ócska és milyen vén vagy, s ettől emberibb

2016.03.14.

418. Láttalak

Láttalak a fák között,
ahogy éreztelek a sarok mögött
alábukott egy csillag, felkapcsolt egy villany
minden ugyanott marad, minden ugyanaz

az álmokat nem elég megélni, meghallani, mélyen
mindig elválaszt tőle egy lélegzetvétel, szó, igazság
mint partokat a folyó, a tenger és az óceán
s az utolsó mind közül összekapcsolódik, mint a testek

sohasem

életünket szépen felépítettük, ahol malter a mosoly
tégla helyett ráncokat rakodtunk egymásra, súlyosak
ősz hajszálakat és fáradt izmokat, magasabbra vezet
Bábel tornya húsból és vérből, a szavak elválasztanak

semmiért sem adnánk, ha nem is emlékeztet az álomra
csak ha hunyorítunk, kicsit oldalra billentett fejjel, jó lesz ez
mert ha másnak ez is elég, ha a látvány a minden
majd a halál biztos megvéd a kongó ürességgel szemben

sohasem

emlékszem sorokra amiket leírtam és tudom is hogy miért
úgy vesztek el mint hajnal előtti szép gondolat, ami
ébredni soha sem akart, ami fényt és hangot nem kért
itt maradtunk ketten értetlenül egy lepedőn, de együtt

(...)

egyedül maradtam a fák között,
a sarok mögött mégsem találtalak, döbbenet
megtaláltam a helyet ahol az ég feltörte a követ, kialudt a villany
semmi sincs a helyén, mintha nem lenne többé ugyanaz

2016.03.17.

419. Minden jó

Minden jó, a rossz sem jó, a jó sem rossz.
Ezek nem versek, csak dobbanások.
Ahhoz, hogy valami újat teremts,
az oda vezető út emlékét is ki kell törölni!
Fiatalon az élet kihagyhatatlannak tűnik.

2016.03.18.

420. A hamis vágy

S mint mindig, a hamis vágy
különös vidékekre vitt, helyekre
s lelkek közé, félig megoldott sorsokkal
csendesén fogadom az út ítéletét

mert tudom, hogy mélyebbre
nem juthatok, s magányom visszatér
ha nem is keresem, szél tolja majd
fel helyére a holdat, s elmegyek megint

mikor sötétségbe, mint tükörbe
tekintek meglátom ami és aki
elfoglalná helyem a gonosz trónuson
fény érintésére hiába vágyom itt

beérem hűtlen mosolyokkal
bűnös simogatással, mert
ez az én birodalmam, ez a hideg
ez itt, míg más el nem veszi

2016.03.27.

Szerencse, hogy a boldogságnak nem ellentéte a boldogtalanság.
Nagyon gyűjtitek egymást?
Ez melyikünk volt?
Senki és semmi
Végül ideért az eső
érted és értem
hideg ujjakkal kopogtat
végig az úton
a Tükör megállás nélkül kiabál
józanul rosszabb vagy, mint a Koboldkirály ...
hittem eszmékben
ameddig azt nem láttam, hogy megkerülhetők
a háborúnak akkor van vége, hogyha már nem emelünk egymásra kardot
pedig tudjuk, hogy még volna miért
titok valódi természete?
ketten őriznek egy darabot a múltból
ami így sosem szűnik meg
mennyi titok létezik
minden pillanatot őriz egy
biztos, hogy ő?
igen
nem CSAK olyan, mint ő?
nem
kiderülhet, hogy OLYAN mint a többi
széttéplek és elpusztítom a lelked
közös birtok
elvesznek a sohasem kimondott szavak
sohasem volt és jön el az idejük
volt, hogy azt hittem szétszakítanak
de ott volt és tudtad, hogy így lesz
hiszem, hogy a jó cselekedeteket sosem felejtik el
talán ez is egy ilyen volt megannyi jó cselekedete közül
remélni akartam, hogy több annál
végtelenül romantikus vagy
de a romantika véges, tudjuk jól
igyál egy whiskey-t vagy valamit ...

421. I.

a rohanás régi emléket idéz
mikor a zuhanás véget ért valamiért
Valami fontos okból és ígértem
hogy soha nem feledem majd el

hazudtam volna? Biztos könnyű volt
súlytalan szavakat tettekkkel igazolni
akkor még könnyű, talán akartam is
elszakadt gomb és igazol tagadhatatlan folt

valaki megmarad, valami csak haragot idéz

mikor mire és kire lehet szükségem csak
egy újabb zuhanás, hozz, vigyen messzebbre
ameddig nem lesz mi visszafog és megállít

a daloknak mindig egy sora téved
kizökkent és választásra késztet
nem, nem azért szép, hogy tesszen
már csak hogy nekem valaki fontos legyen

szeretném, hogy szerethessek!

2016.04.

422. II.

Olyan tiszta hangon beszél
a levethetetlen súlyokról
hogymint szinte elhiszem a világ
baját a sérült emberek okozzák

aztán elöntenek a hangok
és visszanyelek egy köpet vért
megnyalom csorba fogaim helyét
és tiszta szívből arcba kacagom

félrelépek átölelni egy fát
ameddig homlokom megjegyzi kérgét
rákiáltok arra, aki a börtönöm és
visszakérdezett: akarok e még idővel

aludni
remélni
aludni
meghalni
aludni
szeretni

2016.04.

423. III.

mint megrontott lélekkel
kifeküdni a lázat
tollakat érintettél, rózságyban
addig érezted az illatát, míg lélegzeted vesztetted

beérni mással, gyászos jelszavak
éjfél után a folyó mutatja az utad
a sziklák feketék, a test fehér
a láng fest színeket, híd alatti csendre

tudom, hogy másképp kell viszonyulj
ha elfogynak a súly nélküli és
veszélytelen szavak, nem tudtam másképp

felforgattad éjszakai világomat

mindent neked adni, együtt változni
sohasem megélni több külön töltött időt
veled és érted áldozni, szavak nélkül
egybeolvadni tejfehér fényedben

addig minden út céltalan, minden
reggel hamis, minden szép szó csak
búgó hazugság, ismertem mind
hallottam és kimondtam mind

2016.04.

424. IV.

Valami gond van velük
Csak az hogy nem emberek

Mint zászlórúd cseng, mégsem az
Úgy tűnhet nyugalmam végleg a falak
Között marad

Ne vidd vissza, tanítsd hogy
Meglelje a hazavezető utat

Azt hiszed haza kéne menni
Pedig otthon vagyunk
Mások is így nevezik
Mindig ott vagyunk

Szavak nélkül hagyod.

Áttetsző fehér dolgok

Érzelem kalózkod

Felhőpillér

2016.04.18.

425. V.

Mióta ismerlek téged
ismerem magam.

Ne haragudj, hogy látatlanban
leszóltam az ajándékozásról szóló
életmód-tanácsadó
könyvedet

Szeretném megköszönni, hogy
mindennél és mindenkinél

többet jelentesz nekem.

Kérlek, hogy bocsásd
meg nekem a külön
töltött időt.

S ami csókkal kezdődött el
zárja is le csók.

A kikapuk és kizáró okok keresése
nem méltó hozzánk.

2016.04.

426. VII.

Itt már felhők sem takarják az eget
S előttem felesleges volna szemérme
Láttam fátyolai és fújásai alatt mindent
De ha őszinte vagyok, kicsit többet is

A gyík betonon óvatlan vagy nem sajnálja
Végtagját, úgyis visszánő, mindenhova
Ezt a képességet elrobogva irigylem
És nélkülözöm sajnos fent és lent is

Szavak felé némán repülök és úgy tűnik
Kedvemért kárpitozzák újra a múltat.
Csak kár, hogy nem szóltak, vagy legalább
illőbb maskarát küldhettek volna

A jelent a múlt tudata úzi a jövőbe
Mint lecsapó héja elől ugrik most nyúl az üregbe
Balomon a halál, jobbomon az élet
Bohócai sátortalan cirkusznak, ne vess

Alkum, hogy nem zavarom meg ezekkel
Tizenegyből egyet, borzasztó arány
Visszafelé sem remélem a végállomáson
Inkább majd megint korábban leszállok

Mosoly, hisz nem is tudja hogy jövök megyek
A végcélhoz mégis élénken odaképelem
Csak azt tudhatja, hogy hol nem vagyok
Szabadságom, örömöm, kárhozzatom

2016.04.

427. Elégedett vagyok

Elégedett vagyok a járásával,
Ahogy erkélyem alá érkezik
Elégedett vagyok haragjával

Amit Irántam érezve magában hoz

Látni megannyi balga döntést hogy
Távolra húzódik a biztonságba s
"a férfiaknak biztos nincs lelkük"
Hogy lenne? Mind az elsőnek adjuk

Engedelmesen illik a kezembe,
Mint fegyver aminek ismerem erejét
Meglépetést, nem okoz, de ez nem elvárásom rég

Elégedett vagyok a hangjával,
mert szebb napjaimat idézi mással
Elégedett vagyok hűtlenségével
Hagyja hogy közben érezzek mással

Láttam a legbátrabb embert, önfeledten
Rázta maga alatt az állványt, ami
Elválasztotta a zuhanástól, vagy csak ostoba, de irigykedve bámultam

Talán csak a partot ostromló árral
Nem veszi fel a versenyt De bírja
S miért hiányoljak olyat amiről nem tud
Kezével nem érintette, szemével nem látta

Odakint rikoltva közeleg és távolodik egy mentő
Érdekes, hogy ismeretlenért aggódni szép dolog
De az ismeretlenre vágyni megvetendő
"Ki az ördög vagy?" pedig csak hasonló

Sirálydal, síró égi összevisszaság
Egy pillanatra megmerítem benne
Nem érti és Elégedett vagyok döbbenetével
Szemében látom felfogta milyen mélység fölött áll

Elégedett vagyok bánatával,
Amitől nem lesz többé ugyanaz
Elvettem a gyűlöletét minden más iránt
Reggel majd másképp néz a világra

Messzebb innen egy hangszigetelt völgyben
Előfordult hogy múltat idéztem
A nemzöm és én amikor nagy kaliberrel
Mozdulatlan célra tüzeltem, ilyen

Elégedett vagyok a távozásával
A csenddel amit maga után hagy
Ilyenkor tovább tart mint szokott
Persze, ennek is ára van

Egy óráig nem gyújtok rá, s mikor

A nevével néznék farkasszemet
Hajnalig iszom inkább, de azt nem teszem
A reggellel megint lefoszlik a csend

2016.05.28.

428. VIII.

Mégis olyan mintha köztük
és nem csak bennük égne a tűz
hol parázs szikrái rejtik egymás elől
amit máskor tisztán látnak a holdat nyaló

lángban, elevenen csak lelkeket
sejteni és a dobok a mélyben
mintha tudnák és ismernék
a fényeket, amik találkoznak

a tűz felett, karok nélkül nyúlnak
kezek nélkül érintenek, mégis
olyan mintha ismernék egymást
a tűz melegét és egymás hidegét

mozdulataik egymás tükörképei
arcuk rezzenéstelen, sosem volt
szép élet ígérete mosolytalanul
egymás felé lépve elemészt a tűz

2016.05.

429. IX.

Megkaptuk az életet áttetsző burokból
zajtalan és csodával teli világ, tenyérben elfért
s mint minden ajándékról elhittük, hogy a miénk
megrázzuk a hógömböt, hogy lássuk a változást

minden nap, egyszer, legalább unalomból
üvegbe zárt csoda, néptelen otthon és
soha be nem piszkolódó hópelyhek
ezek alapján a körforgást elhiszem és értem

aztán egyszer nem rázzuk tovább talán
elég volt a változás és már sok a tél
éjszaka tökéletes rendben áll a város
ekkor elfogadjuk, tetszik, szeretünk

de más csak a saját életét unta meg
hógömbünk idegen kezek zavarják meg
s hogy védjük, a megszokást, a tökéletest
elejtjük, eltörik, soha össze nem áll

2016.05.

430. X.

férges alma rajongóit
kinevetjük
kimossa belőlünk mintha
bálnán lovagolna

Nem kell érteni a viccet,
hogyan nevéss rajta, elég
hogyan a poén egyszer már
veled is megtörtént

józanossággal nem lehet,
mintha az ébrenlét csalogatna
pedig minden nap rosszabb,
s ami szép távolibb

előzni és megérkezni darabokban
bevallom megrázott és hihető,
jól áll neki a szeretet, mind
ami jár neki, méltó hozzá

csak én nem vagyok az
maradok önmagam rossz vicce
aki csak beszélni tudott, mert
érteni szégyellt és elvárnám

hogyan ő mondja meg mit is tegyek
mi a gyengeség ha nem ez
még árnyékát is átrajzolom
akarok és képtelen vagyok beszélni róla

2016.05.

431. XI.

Miért csinálod ezt?
Mert ez vagyok én.
S a kockázat csak
a lehetőség ára.

Amivel nem élsz is
csak veled múlik el.
Letagadnak, s el
mégsem felejtene.

Rövid öröm, kényelmes
pokol, kelletlen társaság.
Emlékeztetsz valakire.
S ha jó volt, magamra.

Mintha az este hosszabb

volna a csendnél, nyugodtan
pihend ki a sosemvolt napfelkeltét
Veled, vagy nélkülem, ne félj

2016.05.

432. XII.

Homokba rajzolt jel csupán az arcod
s kagylók fényei sem idézik tekinteted
nem értem a halandók beszédét, ma
most tisztábban szól a múlt, a mi lett volna

másban hallak és úgy teszek, mintha
te figyelnél, amit a fül nem tud
majd a szív megérzi, ez is egy lüktetés
ha az utolsó volna, még elrejténém

Vörös fényjelek az égnek szólnak
engem mégis gyertyalángként vonzanak
nem vagyok egyedül, mégis úgy érzem
csak más testének melege csillapít

holdra lépek és napba nézek, utánam
csinálja aki ezen az úton jár
s mert az már nem féli a halált
annak álmát elkerüli a kaszás

Talán tudok majd én is álmodni
leszek szándék, szárnyaló akarat
s a kihunyini nem akaró vágy
s talán az arcot sem mossa el a dagály

2016.05.

433. XIII.

az Első Világ, ahol mindenkivel találkozol
akár akarod akár behunyod a szemed
mégis van akit nem vihetsz tovább magaddal
innen, testeken és vallomásokon át sosem

Második Bőr, amiben találod magadat
olyan amilyenre formálsz, másokért is olykor
barátokkal töltesz benne időt, s tekinteted
innen melegebb és elégedett, nem tart örökké semmi

mert igazán ott repülsz, ahol a Harmadik Hely
ahol nem zaklatás az udvarlás,
ahogy nem erőszaktevés a szeretkezés
amikor tudod mivel töltöd lélegzetvétele

ide gyakrabban térsz egyedül, mégis

ezt vágní legjobban megmutatni ha fontos
elsuhanó táj helyett nyitott szemmel látod
itt senki és semmi sem idegen, legbelül

itt mutatod végső formád, igazi alakod
a vágyak távoli hegyekként derengenek
itt kimondasz és értesz minden szót
a hangok felismerhető arccal kacagnak veled

véges a tér és visszafelé minden érzés megrendít
mert ha itt tekintek üres helyedre felébredek
s csak az nyugtat meg amikor itt mégis beszélsz
hozzám vagy a legközelebb, szomszédos, közös Harmadik Helyed

lehajolsz az áttetsző fehér víz mellé, a
semmi mégis elbírja tükörképedet, itt
sem tudom, hogy melyik az igazi, már
régén adott ajándékok emléke is megnyugtat

nincs idő, itt most kapom, még nem is
ha tévednék is csak veled tenném, suttogom
talán hallod, talán minden éjjel érzed még
vagy csak túl sokat iszok és keveset felejték

2016.05.15.

434. XIV.

Ha nem leszek, valaki majd
táncoltassa meg helyettem a világot
szakítsa le egy rózsát és
adja a legszebbnek akit aznap éjjel talál

Ha nem leszek, valaki majd
őrizze meg az éjszakát hajnalig
amíg nem lesz rá szükség többé
addig szemek őrizték mélységeit

Ha nem leszek, nyisson ki egy könyvet
aki arra vetemedne, hogy írjon másikat
hallgasson azokra akik látták mi történt
értse meg milyen igazságot temettek a sorokba

Ha nem leszek, felejtse el mint a többit
aki nem érte be kis-ÉNekkel a nagy-Őre várva
esküvésben hitt pénzköszöntő helyett
és egy kicsit túl gyakran járt vérakasztásra

2016.05.

Képzeletem forrásvidéke valóban egy távoli, nagy kiterjedésű, sötét vadon.

435. XV.

kihagyott versdobbanás
nem lehet mindig a te hibád
minden ami zavarón körülvesz
néha lehetsz más, aki csalódottan összees

Nyugtasd meg magad, ez is csak egy dolog
ami most idegen testként belőled kiáll
más már talán ordítana, de te csendben zihálsz
Ragadd meg és lucskos hanggal tépd ki magadból.

meríts erőt a biztos tudatból,
hogy fájdalmadat senki más nem érzi
magadra így támaszkodva nehéz felállni
s ezeket a sorokat nem olvassa majd senki

ez is csak egy baj, valaki másé
nem lehetsz mindig mindenért hibás örökké
egyik láb a másik után, egyszerű lépés
vesd be magad, állj magad mellé

ha akarod majd úgy szakad, mint papír
csak nyújtsd ki felé a kezéd akarattal
de ha az hiányzik told meg némi haraggal
sohasem lesz vége, sűgöd elhalóan

hibáztass néha mást is, komolyan
gyötörd meg, ahogy magaddal tennéd
senki sem büntelen, senki sem hibátlan
valaha azt hitted, most fordítva gyújtasz cigarettára

2016.06.

436. Haonwell, te csodás

Gyümölcs, aminek nincsen fája sem virága
Mégis ősi kövek közt szökik szárba
Ahogy az erdő a puszták népére talál
s ezüst lepel fedte el a bűn folyamát

A legősibb gyökerek közt a mélybe
ránt az emlék a gondolat egy érzés
hol majd az Arany Sereg vonul a dal végén
Vérmocskos szépség, ha élet ellen ágál.

A magányos tudás keresztre feszít
bűne a némaság, el is felejtí
ahol a kaput papírfészek rejti
s mélyben hallgat a méregkufár

Megölte a Krákot, igazság
Két arccal nézett szembe a Kékkel

Keményen állja a hősök társaságát
Friss áldozat vére csillog lábainál

Ékkő, Antoh ajándékának bölcsője
Lüktető szív, s rajta hús-vér pecsét
a város lélegzetvétele függ tőle
Győzelmed vereség, a vereség halál

2016. 06.

437. Morgulis Ortorum

Életünket és vérünket
Ajánljuk fel császárukért
Anyaméhtől a Vértengerig!
///

Elpusztítom az ellenségeidet
Seregekkel törnek ellened
Magam leszek fegyvered!
///

Árnyék vagyok halálomig
Vagyok szívben tör
Csendes ajakkal szolgálunk!

2016.06.01.

438. Az utat azért építjük

Az utat azért építjük, hogy
Más ne felejtse el rálépni.
Elhagyjuk ha már nem
Tudunk semmi újat hozzátenni.

Talán ha túl sokáig színlelek
Végén lehetek egész más De
Addig éjfél körül még bemosnék
Régi önmagamnak, szombaton

Túl mélyen van bennem, hogy
Ne is akarjam kitépni, részem
Hiánya és jelenléte egyformán
Túl sok versdobbanást rejt

A szavak elárulnak, az írásjelek
Megfojtanak ha takarnak is
Olykor, egyik gondolatom a
Másikba érkezik, folyik tovább

A nehézség részegít, a fájdalom
Mutat utat legtovább, legmesszebb
Az visz ami nem a vágy, ez tiszta
Ha mégis mindig hátranéznék

Megnyugtat öröme a képeken
Nyugalma távoli, de enyém is
Azt hiszem megéri neki nélkülem
Célom az árat kettőnkért megfizetni

2016.06.

Az, hogy nincs háború nem jelenti, hogy béke van.

439. Elnéztem sokszor

Elnéztem sokszor, ahogy a vágyat
kioltja a beteljesülés
steril álmokat hoz a létbiztonság
hideg pillantással jutalmaz a konokság

*

halottakat helyettesítek
mosolyogva szép emléké helyeken
helyettem is mások emlékeznek
a nem választott út végére

*

Nem alkalmas.
Az senki sem lehet.
Kész.

2016.06.

440. Már egy ideje

Már egy ideje
csak másnak akarok jót
A füst az én képernyővédőm
Pitypang. De miért pont pitypang?

Játékos és játékos karaktere
NE avatkozzon közbe
a mesélő és egy másik
játékos közötti interakcióba.

Az örület az a tulajdonság
amit az ismerőseid közül
te veszel észre
magadon a legutoljára.

Visszaélt az elme táplálékával
A hercegnők sosem akarták
hogy megmentse őket.
Nekünk is egyre nehezebb.

2016.06.

441. Kés alatt

1.

a negyedik pillanatban fedeztelek fel

ezer arccal, mindig névtelenül
éjjelente, években, életekben
vágások, törések, húsba robbanó apró fémszörnyeteg
nem ez fáj

fájlalom, hogy az igazságot nem ragozhatom
mindig így tettem, halkán
csillagok alatt, múltban, jövőben
az asztalon, hideg, magányos

nem ismerem a felcseremet
közönyösen gyógyít
erre sosem voltam képes
ezt most mondom, egyszer begépelem

adatott egy óra, négy nap, amennyi hátra van
rettegve e megfejtett titkok tudata alatt
kívántam, nem téged, neked
nem ígérem, hogy legközelebb önzőbb leszek

de remélem megint te leszel ott a negyedik pillanatban

2.

meg fogom bánni, hogy
nem a mikrofonba beszélek
csak felfelé, csak az égnek
tudom, hogy egy lámpa, de
(...) fénynek látom, mert ez
ilyen vagy te és ilyen a fájdalom
félreérthető, tudom, nem ragozom
ahogy azt sem magyarázom
miként formált szavakat érintésünk

3.

hogy a testbe zárt lélek
értette csak, érti ma is
Miért kellett volna ragoznom?
Miért kell elfogadnom a tétlenséget?
Nem kell altató, csak szíjak
hogy ne ismétlődjön
hogy kárba ne vesszen a közös
munka gyümölcse testemen
Így hát lefordítottam magamban
így akartuk, így kellett lennie
sehogy

4.

termek követik egymást, én őket
mindegyikben más vagyok, más arccal
ajtó nélküli keresztek, más menny választja el
bennük a szörnyeket, engem tőlük

mindegyikkel máshogy bánok el
csak a szájam íze ugyanaz közben
ahogy a következő tettemre nézek

a keretek közt fény lobog
és egyik sem amit keresek
néha úgy tűnik ilyen a végtelen
pedig szigorúan csak a felejtés

engedek a jutalomnak, de
vajon hatása nem ível át éppúgy
a termeken, ahogy a vágyam?
néha felismerem, hogy itt már jártam

de új lyuk nyílik a falban
korábban biztos nem volt ott
sosem tudok rövidíteni, sosem
tudom, egyszer szembejövök magammal

tudom, hogy akkor mit fogok tenni

5.

ez a legnagyobb hazugságunk
egyszer majd a molylepkék győznek éjjel
Jim Morrison túl büszke
nagy a test emlékezete

a pók megette a pillangót
gyerekkoromban
és a hangya nézte, szerelmesen,
de tehetetlenül

néha mennyi vár, idebent néha pokol
néha bogarak, néha kölcsönös tisztelet
néha őrzőgő indulat
néha inkább verem és én zuhanok
nem panaszkodom, ahhoz nincs hangom

ez a hetedik pillanat

2016.06.

442. Olykor a lelkem eldobnám

"Új igazságot, Hamis reményt!"
Olykor a lelkem eldobnám
Hogy mások megtagadják illúziókat
Ez felébred, az kijózanodik
Éjszakából kifelé teszi mindegyik

Éreztem a nyári szerelmet
Elmúlni aktus közben

S szemem előtt még zöld levelek
Fonnyadtak a betonra
Az őszt még hónapokig magamban hordom

Meztelen tested fakó színben
A kétségbeesésem semmi, de semmi más
Ára csupán a holnap negédes hazugsága
Nem jön el soha

A kárhozatot jelzi körülöttem a rádió
Zenétlen sercegéssel
Pedig a Sokol elmúlt országok adását
Is fogja, túl ügyes hogy ne

A nem várt zápor sosem kopog
Halott időjósok tetemén
Én pedig úgy érzem a büntetés
Olykor megelőzi a hibám
S hevesen vétkezem

A rossz szex apostola bölcsebb a pandánál
Hallgass és írd, tedd a dolgod
Hallgatsz és írsz, mintha lenne dolgod
Hogy ismerem a kocsmáros trükkjét
Még nem érzem jobbnak a víz ízét

Suttog a zsibbadásra hajlamos felem
Vesztegetni nem tud, így fenyegetne
S mint csaló dőlök hátra
Trükkjeim kifogytak
Kezemben egy utolsó lap, Maverick

Sokat gondolsz rá
Ahogy kiforgatja
Nem! Feltárja
Senki sem büntelen
Eleven *l'enfer*, suttogja

*"Miért gyűlölsz engem?
Nem gyűlöllek.
Látom a szemedben.
Gyilkos vagy!"*

2016.06.25.

443. Felismersz engem

Távolról felismersz engem
Belépésed van a lelkembe
Ahol te is hallod a zenéket
Feszített víztükör felett
Szépen csengő valóraválásokat

Ez a kicsempézett medence
A szauna mellett lelke Temploma
Benne és neked súg pillanata
Halkan múlt el mellettem, kiélvezve
Minden pillanatot ami soha
Nem tér vissza
Ugyanaz vagy itt és kívül
Zsebedben műanyag állat hasonmása volt
Máig nem mertem megkérdezni eredetét
Ami máskor kísér néptelen
Ártatlanságát vesztő tájra
Nem beszélhetsz
Amikor a csend megválaszolja
Minden kérdésedet
Utolsó relikvia Mozdulatlan marad
Utolsó fényes tekintet
Feledésben is álom marad
Fújj riadót érzékeidnek
Velem vedd le kétséged a múlttól
Milyen jó lenne ha ezt
Nem is kellene soha leírni
Fedezékben tavasz
Megértettem hogy én vagyok ilyen kedélyes
Éjben is kacagva, tetteidre éhes
A másik ösvényre túl sokszor pillantva
S te maradsz a kimondhatatlan
Tested fényből van
Igézetem és szavaim megtartója
Rendíthetetlen és hibátlan
Csupasz mindenség
Hol ér véget az éj
Veled soha veled nem múlna
Hogy átélhessük újra, újra
És újra

2016.07.24.

Új áramlatok, ismerős vizeken
Valljuk be, régen izgult ennyire
Lehetséges hogy tévedek
Minden lehetséges
Csak fel kell jutni a hegyre
És ha vízből van?
Kapaszkodj a be nem váltott ígéretekre
Ez tiszta örület
Volt már rosszabb is
"Budapest, what a clumsy place" *
Tartozom neki a csenddel
Sokkal többel is
Lehetséges?
Minden lehetséges
"idáig süllyedtünk . Ennyi"

Ez nem nyugtat meg!
Nyugtató a bolondoknak és haldoklónak kell
Egyik oldalon temető, a másikon napkelte
Hol vagyunk most?
Csend, gondolkoznom kell
Parázslík a híd alja
"I told you it was going to end badly"
Csodálkozom hogy még nem szóltak
Miért?
Hogy a kapun kívül kísértesz
Képtelenség
Akkor ne vess
Nem tudok
NEVESS
Útvonal: már minden mindegy
Folyamatos újratervezés
Szerintem nem veszel komolyan
Mert néha nem lehet
Lehetséges?
Micsoda?
Szemmel ígérni száj helyett
Így is elég nagy bajban vagyunk
Megoldod, pontosabban odáig hajszolsz
Én csak vonszollak
Néha nem látlak szívesen
Az már ott a hegy... És vízből van!
Akkor kapaszkodj
Semmi sem marad
Pániktemető kellene neked
Sohasem utazom egyedül
Ha úgy tűnik sem
Meséltem már mik a szörnyek?
Ez nem az a reggel, ez nem az a fény
Nem nevetek
Akkor egy Hamis mosolyt
Az megy, pillanat
Kitartás és csend
Akkor minden rendben lesz?
Nem, többé nem. Talán
Messziről indul, hogy messzire vigyen
Harcolj büszkén, Halj meg becsülettel.
Része vagy áldozata vagyok a csodának?
Dallamon táncol a zene
Ezek nem mi Vagyunk
Komplikációk?
Lehetnek.
Vállalom.
Ezek csak gyerekek
Senki sem ártatlan
Senki sem büntelen
„You'll all going to die down here”

Mindenkit kiviszünk
Mindegy milyen áron
Mert már minden mindegy
Őrizz meg valami jót magadból
Kivonási kód?
Tigris, tigris
Senki sem fogja ezeket elhinni nekünk
Az eljárás ismert
Senkinek sem beszélünk róla
Dallamon táncol
A zene
Bűnünk és megváltásunk
Too much memory
Valahol, valakinek be kell fejezni
Az élet a csattanó, a halál
Csupán egy rosszul befejezett vicc

* *Hitman: Codename 47 (2000)*

444. Horizont

A horizont táncot lejt
Életünk útján
Maszkokat viselünk csak
A harag nem kell

Vérrel és sáros földdel
Falra kapart arcod vonalát
Széltől óvom,
Eső védi

Amit ajtón kizársz
Ablakon tör be
Helyem csak örökölt
Betölteni nem fogom sosem

Emlékszem életekre
Amiben kerestelek
Fától fáig riasztva
Vihar űzött, sír talált rám

Mérföldkövek a Halhatatlan
Dalban elmondott vigasztalás
Te tudtad mit jelent, én hallom
Csak sosem, hogy merről

Eltakart az acélkék égbolt
Megannyi hasonlóság
Csak elégedetlenségem jelezte
Egyik sem az az ágy volt

(...)

*"Dobd félre a büszkeséged,
szeresd azt ki majd meghal utánad,
Akinek a rózsafáján nem terem más
csak tövis és bánat."**

Nekem sokat jelent
Ez is egy dolog
Mindenki mindent tud
És néha mégsem hiszem

Rossz ajtók előtt állok
Más hangokban keresek nyugtot
Tudom hogy hazudok és ezért
Sokszor nem mondok semmit

Altass...
Szabadíts...
Ments...
A sorrend mindegy legyen

Nem Találgatok, tudom
Mit követel a protokoll
Láttam milyen ára van
A Feltétlen káprázatnak

Jelet nem várok, nem remélek
Kitelt minden határidő bennem
Csendben jártam le, mint a tej
Ami néha elixír, s néha méreg

Lepj meg, hogy elhiggyem
Az éjszakába fulladó alkonyat
Kecsességével közeledsz
Minden verzióban, természetesen

2016.08.

* *Nem születted te sem mint én (magyar nóta-részlet)*

445. A szavak jelentése

A szavak jelentése eltér
Az idő múlásával
Ezt én nem hagyom
Mert a múltat sosem feledem

A romlás apostolait nézem
Napról napra ahogy
Támasztják a beton merőlegeseit
Hús vér homokóráim

Az élet az életteleneknek
A lélek a lelketleneknek fontos
S hogy milyen jól titkolják
Mutatja az örök rend fodrait

Legőszintébb gondolataim
Úgy hangzanak mint egy
Bond főgonosz beteg vallomása
Mielőtt saját cápái széttépik

Tíz körömmel, ez lett volna
Jelszavam egy sosem átélt
Lehetetlen utazáshoz, talán
Jobb, hogy nem váltottam be

S amikor háton fekvé, zihálva
Láttam is hogy egy lépés az ég
Dacból régi dalra gondoltam
Régi ölelésre, régi szabadságra

Mert ami egyszerűen hangzik
Annál nehezebben válik tiszta
Forrásává illanó időknek, csak
Hogy azt is elmossa korok rohanása

Nincs túl magas ár,
nincs elég szörnyű bűn
Ha magunk előtt nem félünk lebukni
Csak az az egy, végső igazság

2016.09.02.

446. Visszhang nélkül

Visszhang nélkül Beszélek hozzád
Dalollak elveszett helyeken is
Elnémult fák között láthatatlan oltár
Azt hisszük a csend mindent elbír

Voltak nevek az ég viselkedésére
Hangok, amiket másoktól örökölt
Felismerem bennük az éhséget
Mint máskor a felhőtlen örömet

A cseppeket nem érzem, csak tengert
Árnyéket nem ismerek, csak sötétséget
Annak a hiányát, ami úgy éltetett
S elfeledtette a szeretettelen időket

Órákig nézem érvelve a rezdüléseket
Függöny fehérjén, bőrök selymén
Kezem alakja más mindegyiken

Elfelejttem a tapintás érzését

Hallod a válaszaimat innen?
Ha mélyből és magasból szólok
Könnyebbnek tűnik most minden
Az italtól, portól és mámortól

Ha nem is igaz, nem is az igazi
Mind az és egyik sem segít lazítani
A távolság csak a mosolyon igazít
Segít az örökös listán tarkítani

Két oszlop arról mit mondhatok El
És mi az ami soha nem hangozhat
El, de egyik sem fog, valahol egy
Utolsó húr pendül a mély-magosban

Hajnal előtt hiszek, a reggel álmosít
Álmom délben teljes, addig drasztikus
Extrém titkokat suttogok, fájó ín
Hideg szél vág, a látvány fantasztikus

Nincs kérdésem az Istenetekhez
Háza titkait ismerem, csak azért
Ad hogy elvehessen aztán végleg
Nem ágálok, hiszen így szól az ígélet

Egyszer megtanított, egyszer kicseleztem
Egyszer lerontott, sokszor ajándékozott
Néha módszerét alkalmaztam, szívesen
Néha elkéstem, néha a megoldás pont jó volt

Kedélyemen segít az öncenzúra
Bánt a félbevesző történet
Valamin lehet segíteni, magad ura
Valamihez pedig kevés az örök élet

2016.09.07.

447. Túloldalon

Már túloldalán lépdelek
A Tettek hegyének
Szikláról sziklára ereszkedem
Csak messze tőletek

S elgondolom hol vagytok
Ti, szerető lidércek, s te
Akitől régóta nehezebben
Szabadulnék meg

Eltűntetek, analóg nyomaitok

Csak jegyzetem őrzi, tudom
Utódaitok számlálni vesztetek el
Mellőlem nem is tennétek

Ugyanúgy, ahogyan már
Kedveset nem tudok
Rosszat nem akarok mondani
Nektek hála, nektek

S veletek csak megértem végre
A különbséget csend és hallgatás között
Mint eltítkolt misztériumot, s bőrötök
Ajkatok emlékével terhesen osztózom

Másokon

Kivágtatok, mint most megannyi
Sablon egyéniséget öklendez az éter
Egymás félreismert hasonmásai
Nevüket nem jegyzi az éjjel

Szívem most bányató, formája mindaz
Mit kimarkoltatok belőle és mélysége
Sóhajotok, élők utolsó menedéke
Felszíne nyugodt, de alant csupa örvény

A föld könnyű ideát, az ég a nehéz
Tekintetem nem is bírja, itt más a törvény
Mit is hittem, mennyit reméltem
Sorra leszakadt vállamról az idő terhe

Azt gondolom odalent, a hegy lábánál
Mindenki testvér, hiszen úgy érkeztek
Mint én, hiszen már nincs bennük semmi
Közös, ami megkülönböztetné őket

Túl mélyen szállsz, Ikarusz!
Tollatlan karod levegőbe ölel
De őszintén, először és utoljára
Bűnöd ez, nem a kevélység

Hogy hihetnék illúziókban tovább
Ha minden út végén jártam, s még
Magamat is becsaptam értük
Mert elirigyeltem a női szeszélyt

Hangok és arcok maradtok, majd
Csak arcotok őrzi majd illékony forma
Senki sem emlékezik hangotokra
Csak az a tiéd, amit te érzel ma.

2016.09.26.

448. Szótlan őszinteség

1.

Ahol vagyok sokféleképpen lehetne más
S hogy mégsem az csak büntetésem
Része, megérdemlem, Elismerem
Ebben a sorrendben viselem, tisztán

Gyávákra és gyengékre nincs szükségem
Akkor miért... Befejezetlen kérdésem
Szitálva visszhangzik csontvácsok közt
Mindig egy képet Vetít szeme elé

Haláltól rettegő férgek magyarázatát nem fogadom el az igazságra
Akármennyit szültek meg és neveltek
Ki, mi magunk is egy - egy válasz

Így legalább néha ott van előttem
Hogy enyhüljön a szomjam, amit
Nem csillapít senki, senki, senki

(...)

2.

Nem vagyok kíváncsi más rémálmára
Elég ebben a világtalan világban
Szétnézni és önkéntelenül más
Fájdalmát megérezni minden sarkon

Régóta, nem is akarom felfogni azt
Ami veszteségem vagy, mintha
Azóta nem volna illat és íz, semmi
Tapintás és a szín öröme nélkül

Miért is adnám neked oda, becsomagolva
Nem ezt érdemelnéd, nem ezt éreznéd
Az is csoda hogy a kampón lógó szív
Nem felejt el teljesen dobogni

Talán ha elég szörnyen és véresen végzem
Annyira felfoghatatlan lesz hogy a világ
Inkább ijedtében visszaugrik a régi
Menetbe és helyére, s én oda melléd

Ahol csak a levegő a miénk amit beszívunk
S azt is egymásból hogy nem kell
Elfelejtetni többé semmit és ha szól
Harc nélkül egy pillanatot nem hagyunk

S csak a legősibb törvénynek engedek
Amit még valami más plántált
Inaink és csontunk közé, s ez a
Törvény nem szép, végletes

3.

Nem fordíthatják ki
A szimbólumot, a Jelet
Nem lehet vicc tárgya
Nem szólok, de megtorlom

Amikor minden és mindenki
Egyszerre eszembe jut
Némán túltöltekezem az igazsággal
Miattad jobb és ember akartam lenni

Mint istenek egy istentelen földön

S felébredek egy ismerős padlón
Tudom hová tenni, nem úgy magamat
S rájövök napokig nincs dolgom
Felesleges vagyok az ég alatt

S csak árnyakból font puha
Bőrtrónus ölelésében vallom be
Elszomorít, hogy milyen
Elégedett vagyok az élettel

Neve is van, valaha tudtad egy ideig

Van egy csendes hely, ami
Most rám vár az utcák tengerén
Ahová nem követnek megvalósult
Jóslataim sem, ahol egyedül

A hideg polcokon a Rend
A képernyőn sima sötétség fogad
Csak akkor érzem otthon magam
Ha sok közül ezt az őrlángot bekapcsoltam

Nem rebbensz, nem mozdulsz

Ezt a poros húsgúnyát ide
A földre leterítem, elvesztem
Benne gyerekes, halandó igényeimet
Hogy egyszer itt - így rám találjon

Itt én magam és
Magam vagyok én

Felnövünk atyáink fájdalmához
Többé nem kell segítség

Legszebb ajándék lesz látványod
Magamtól tagadni nem tudom
S ha jussoddá egész és teljes válik
Beérem rémálomban fogant álmaimmal

S ha idegen kezek, szemek
El is neveznek a holdról
Felismerlek minden testben és alakban
Titkodat úgyis őrzöm ha nem ismerhettem

Legtisztább áldozatom margójára
Kerüljön vértelenül, hogy önként
Tiszta szívvel adjuk, mert más
És máshogy nem érdemel meg a

Szótlan őszinteség

2016.10.31.

449. Visszaadják

"If you remember me..."

1

Az ilyen pillanatok visszaadják
Morrison igazságát, a csapatról,
Sivatagba vonulásról, sámánokkal
Hallani a féktelen sakáltánc hívását

Ahogy vagyonunkból totemet állítunk
Szeretteink tüzében vonaglik és
Szenved a füst az ég felé, reménybeli
Jövőnket tárja fel, de kell legyen

Jövő is, remény is, s kell egy mód
Hogy vágyainkért ne kelljen
Szeretteinket áldoznunk, szenvedniük
Biztos megvan az ára, mint a sakáltáncnak

Mindenki a szimmetriára törekszik
Két ágy, két ember az ágy két felén
De örömet a vargabetű okoz
És a kanapé, ha magadtól mész oda

Úgy szeretjük csak egymást
Mint szerencsejátékos a fej vagy írást
Örölsz ha bejössz, hálás lehetsz ha bejön
Csak forgandó és forogsz is, divatosan

Mert vele könnyebb fokozaton
érezted magad, valld csak be
Mit tudsz te, az más volt
Ahogy gondolod, ahogy gondolom

Leesik talán hogy egyre gondoltunk
Tétova, bóklászó, kereső ujjakra
Megint más mindig más, de ő
Mindig mindenki, gondolkodunk

Bánj úgy másokkal, mintha emberek
Lennének, s ne úgy ahogyan te
Érzed, hogy bánnak veled.
Fogakkal, karmokkal és Méreggel

*"and a sudden plunge
In the sullen swell
Ten fathoms deep
On the Road to Hell."**
Loosing the upper hand
That You have never had.

2

A boldogság látszata távol
tartja a farkasokat?
Tényleg nem tudom, mert
Ez talán sosem érdekelt.

Sajnáltam rá az erőt
Vagy sosem volt hozzá
Túl sok játszma, túl sok
Színlelés, a győzelmet pedig

Csak kompromisszum koronázza
Ez látszik a falka nyomában járó
Öreg Farkas szemében, s lát
Gyengeséget, míg magában Veszik el

Ő tudja hogy az érzések folyadékok
S elvegyülnek, hígulnak az idővel
S teste kehely, mi összetartja őket
Mert ha nem, minden kiáradna

Valamit okkal felejtünk el,
Valakit okkal hagyunk hátra
Van amit nem viselünk el
Valamivel együtt élni nem lehet

Mert a hitet és istent csak

A bűnös látja tisztán
S a pokol egyik bugyrában Klaus Kinski
Monologizál, sötétben sírva, egymagában

A másikban Tarr Béla filmet adnak éppen
Lassan tekerve visszafelé a szalagot
Érdekes, hogy értékét nem vesztí tőle
Mint ahogy kevesebb lesz a nézője

A harmadikba be sem merek nyitni
Még dupla matekon találánám magam
Egy esős csütörtök délelőttön, vagy
Rosszabb, magamat, emlékedtelenül

A jövő egyszer lebbentette fel fátylát
Tisztán, élesen, fájdalomtól mentesen
És én abba a képbe akkor-ott beleszerettem
Aztán ködbe veszett, s nem foszlik

Át nem látni rajta, mással nem érem be
S nem nyugtatom magam hogy mindenki
Ugyanígy ugyanazt ilyennek
Mintha Tükör két feléről érinthettem

S mindezt jobb híján egy cigarettás dobozba
Írom, amiben egyre kevesebb a dohány
S telik meg tintával, mert ha azzal ami van
Nem éred be, néha nincs más

Csak felhők az égen, cseppek az üvegen
Ismeretlenek az oldalamon és ellenségek
Odaát, azokkal az agyarakkal
Amitől már régen nem tartok, dúdolok

(...)

Néha csak az a cél, hogy négykézláb
Biztonságba jussak, fehér tűztől
A világ megmentése csak utána
Jön majd és a másik megmentése.

Pihenj, katona. Látod, elalszik mindenki
Jobbik fele, lelkiismerete és szíve
Oszolj szét gondolataidban
Ezt sem érdemled meg, két nem

"... *Everyone else can forget.* " **

2016.10.18.

* *Pirates for Sail: The Derelict*

** *Murakami Haruki: Kafka a tengerparton*

450. A hosszú utcák

A hosszú utcák elemésztik az erőt
Számozottságuk lelketlenségre vall
S ha csak test marad, jön a régi jelszó
Viharban minden kikötő megteszi

Ostobaság dacolni régi bölcsekkel
És mégis ezt teszem, hogy elkerüljem
Azt a végzetet amibe ők és mások is
Látványosan beletörődtek, én állok

Keresem a hangot ami elveszett
Talán polcaim őrzik mert éjjelente
Hallom a szél gúnyos dalolását
nem tudom honnan, egyre hangosabb

Nézem a parázs fölött ahogyan
Darázs szárnyának rebbenése
Felkavarja a hajnali hamut
Fullánkjától még sosem féltem

Olykor azt kívánom hogy az eső
Temessen el, napfény ne találjon
S ígérete se érjen itt, hideg rács inkább
mint kínlódva várjam a világosságot

Olykor azt kívánjuk a méreg előbb
Gyűrjön le minket mint csalatkozzunk
Testünk képességeiben, holtponton túl
Sok kicsi csodálatos hús mérföldkő

Talán túl régóta pengetik varjak a bögőt
S túl régóta szabja meg más mire vágysz
Szavakon túli üzenetek formájában
A legszebb életet elengedtük, ez más

2016.10.06.

451. Az elmúlás cseppjei

Az elmúlás cseppjei
Csak úgy ragyognak
Az entrópia nyelve hegyén
Védd a fényt!, szól az ősi mondás
Csak arról nem beszél senki, semmi
Hogy azt arccal a sötétség felé
Magamról sem tudtam és Helyem
A világban mikor kihagytam néhány
Kihagyhatatlan szakaszt és erről
Csak neki beszéltem ha értette
Vagy ha nem, túlléptem a megszokott

Őrzők szerepén s befogadtam azt Ami
 Rosszat rosszabbá tehet kérdés nélkül
 Ne kérdezd honnan jöttem: semmiből
 Ne firtasd hová megyek: mindenhova
 S ha maradt még rettegett kérdés
 Örök joga lesz neki feltenni, hogy válaszoljak
 Az örök csönd előtt makacsul vallatva
 Arcul köpve jóakaróimat mert nekem
 Nem azok ők mint eltévedt hamu
 Parázsként égve messze a tűztől
 Pernyeként hullva de lángot nem örökítve
 Daloljunk most mint daloltunk egykor
 Tökéletlen Hamis dallamokra, érzésekre
 Rá a magunkét, azt az egy igaz őszintét
 Mielőtt elfelejtjük felszedni az ősz vörösét
 Az élet minden szépségét, a szürkét
 Az ég olykor hiányzó tiszta fehérjét
 Az emlékek lombos zöldje mellé
 Most jó itt veled ha nem is vagy itt
 Én is máshol járok más alakban
 De hogy érezhetlek az csoda marad
 Te az enyém és én a tiéd, gondolatban
 Titokban és íratlan szabályainkban
 Csak két jégkocka egy pohárban

2016.11.16.

452. A nő a jövőre gondol

A nő a jövőre gondol
 A férfi a múltra gondol
 A nő a pillanatra gondol
 A férfi a holnapra gondol
 Ezek egyike sem ugyanaz
 Csak egymásban lelhetik meg
 Az egészet, az időt
 S a világ akkor és olyan gyorsan
 Fejlődik, forog, változik
 Amikor ez sikerül, összeérnek
 A szavak mindig csak múltról szólnak
 De kellenek a láthatatlan szavak
 A rozsdás vasba menetet vágó
 Őszinte leheletek, hogy minden
 Egyszerre forogjon, mozduljon
 Ha állni látszik is, ez a művészetem

*

Hibákat nem, csak bűnöket
 Követtünk el ameddig nem
 Hoztunk drasztikus döntéseket
 S most elvezettek ide a ködös
 Víz partjára, lehetne tenger
 Mert a túlpártot nem láttam

Csak tudom hogy korán van
Hogy negyven fokban fázzam
Alulöltözötten és vigyázban

*

Kölcsön hörcsög
Semmi társadalma
Nem kíváncsi rám

*

Mindig megdöbbent mennyire
vágyik az acél a húsba
És vica versa
Egyik a másik után
Csúnyán és gyorsan
Aztán lassan és szépen
Végül sehogy, a mozdulatlan

Nem kellett volna megszokni
Dolgokat amiket nem lett
Volna szabad, most már
Mind egy a minden, csak
Ne csinálj botrányt, megint

*

Egy dupla élelsimító, tisztán,
Jég nélkül
Hogy a vonalak vesszenek a tájba
Hogy a hasonló igazinak hasson
Amennyire lehet
Akármilyen lehetetlen

*

Elmúlni csak valódi dolgok képesek

*

Van, hogy kések vannak
Az ajtó mindkét oldalán
S csak azt döntöd el
Melyikbe dőlsz bele
Olykor nincs jó választás
Csak egyforma rosszak
Megküzdni a választás
Illúziójáért is, ez is egy út
Népszerű felfogás ha marad
A káprázat, a visszafogott
Hidegvér és mosoly szebb
Éjszakákat látott arcokon
Ha tudod hogy igazam van
Nem tévedsz s talán ez is
Egy jó megoldás lehet
Csak nem nekem, csak
Nem veled
Kapcsolatban
(...)
Életfolyamunk életfonallá

Apad és nem igaz hogy nem
Tudtad és nem érezted

*

Imádság, meditáció, mímel

*

Elvesztek a dalok
S ha te mindig csak elveszíteni akartál
Miért okoznak csalódást neked

2016.12.12.

453. Simogat

Langymeleg nyári szellő simogat
tisztá alkotó örület képe lebeg
barátom arca helyén, belesüppedek
a vaskos székbe rád gondolva.

Ez az életem, én ilyen vagyok
Borotvaélen is hajladozva táncolok
Nem bánt meg, hogyha nem kéred
velem az élet vesszőfutását

Mert velem minden tánclépés
tökéletes, veszélyes és az
utolsó is lehet egyben.
Csak utána ne tagadj le!

Ne mond, hogy nem történt meg
amiről láttad rajtam sokat jelent
tudod, a szavaknak súlya van
Ne vedd el tőlem, amit adtál nekem!

Ne tagadj meg! Mellemben
fájdalom nyilall, amit nem akartam
mert nem bírok vele, mint farkas
akit háziasítás után visszaűznek a vadonba

Emlékeiddel, érzéseimmel elbírok,
mert ez vagyok én: rozsomák,
aki nászt járt egy méhészborzzal
de vesztett, mert nem egy fajhoz tartoztak.

Mert nászunk forró emlék – parazsa ha kell
egy életre kitölt; éjszakáim viharait is
De a tagadás hideg fuvallata
eloltja én tudatom gyertyalángját.

Ösztönös állatból szerelmed érző lényé
nevelt, testemet gyenge pillanataiban
gondoztad lelked legmélyéből és a törött,
fagyos helyett hátaltelt szívvel keltem melletted fel.

Az őszinteség csalfa labirintusába
bolyongva ébredtem rá énem sebezhetőségére
S arra, hogy az egyenesnek látszó út végén
kijárat helyett oda találtam, ahol beléptem.

A labirintus bölcsessége és kincse
észrevétlenül került hozzám, lépésről-lépésre
így hangzik: „*Annak nem mutathatod
fájdalmad, aki azt okozta.*” Nehéz szavak.

Mert ahogy a bizalomból teher lesz,
a sötétben suttogott szavak méz íze
keserű harangzúgássá váltak a nap
fényénél lelkünk ragyogását nem bízhatjuk másra.

Kívánom, hogy e szavakat soha ne halld,
Ezeket a sorokat soha ne lásd és
ne tudd milyen mélyen éreztem irántad
megijesztene és megrémülne. Igazi félelemmel.

Én fojtottam el haragodat, én vettem
el az erőd a mindennapokhoz, melletted
fekve láncoltalak magamhoz ezüst
csillogással, ami a szemedbe költözött.

Az élet műalkotása vagy, de
magaménak hiszlek, szájjammal
vallom, és szívemmel érzem, de elmém
amelyik neked helyesel tagadja azt.

A bizalom tálentuma köztünk elveszett,
Vad vágy és gyilkos szexuális indulat maradt
Ez is több, sokkal mint ami egy halandónak
életében megadathat, de hozzánk méltatlan.

Legjobb képességem az árnyak közé taszít,
mert a világ irigy szemében nem szép.
Szeretni tudok, azt és akit értékesnek találok,
Ameddig el nem árulja bizalmamat.

2016.

454. Sötét fellegben

Sötét fellegben
mind a ketten
vagyunk de csak
te látod a kivezető fényt

Hatalmas az Isten
Médium játékos vagyunk

Olyan hatalmas nagy
a teremtő erő - engedi át nekünk
papjaiként formálhatjuk a valóságot

Meggyőznöd csak pár szó
nekem égi bárány rég
zárnak hittem, megérint jele

Bocsáss meg, amiért ilyen sokat vártalak
Ne haragudj, amiért azt akartam, hogy szakítsunk
Vétkeztem ellened, amikor elcsábítottalak.
Szerelmem kívánt ilyenné, de
Megcsaltam saját álmaim.

*

Örülök, hogy itt vagy! De hát te vagy itt!
Ön álmodik engem!
Nem, nem. Ön álmodik engem!!
Biztosíthatom, hogy az Ön álmában vagyunk.

*

Te a vízben, én a földön állok.
Két világ partján találkozunk.

2016.

455. Természetes gátjain

Testük természetes gátjain át egyetlen
igazi sértés ismerem: „asszonyszívű”.
Egyre többször és egyre gyakrabban
mondhatom csalódást okozó barátainak.

Magamban kell keresnem a hibát?
Változásra való képtelenségem csalás?
Félnék valódi új természetemtől?
Úgy élek mintha a magamban élő szörnyet táplálnám csalódottságommal.

Eltékoztam volna a kapott hitet?
Más illúzióinak délibábjai csábítottak el?
Rossz sáfára voltam életemnek?
A világ szennyét pokrócként húzva magamra
Takaróztam vele és másokat rossz útra vezettem?

NEM! Vándor vagyok, aki sohasem
taposott ösvényeken jár és saját erőmből
ott aratok diadalt, ahol mások (...) elbuknak!
Nincs mit szégyellenem senki előtt!

Csak az igazat .. amiért irigységgel
néznek rám, ha olykor enyém és
újra- meg újra bizonyítanom kell
magamnak is: magányos győzelem ez.

Kényszerek és hazugságok, olykor a
kettő együtt. Ez az ára közös
világunknak, hogy találkozzunk.
A legjobb vagyok, mert a legjobb lehetek.

Múzsám, neked szól utolsó versszakom!
Te emelsz fel és taszítasz el, hogy
ismét visszatérjek hozzád. Földöntúli láncaid
súlyát úgy érzem magamon, ahogy nem látom másokon!
Te kísérsz el vándorlásaimon, olykor
testet öltve asszonyok képében és én
mindig könnyűnek találtatok általam.

Életemet nagyobb dolgok tartják állandó
mozgásban, de pont ezért figyelek
fel az elsuhanó apró jelekre.
Hozzám képest te oly tiszta vagy.

Te nem kérdezed kivel vagy kikkel voltam
saját erődből nem keresed társaságomat
és egyenesen állva kívánod tőlem amit
nem szívesen teszek: mindugyanest.

Önző vagyok és kevély, férfiúi
büszkeségemben sértett, de ez nem
kifogás és bűnöm alól föl nem ment.
Nehéz eleresszelek téged, talán nem vagyok rá képes.

De ahogy téged úgy döntéseidet is
tisztelem. Ritkaságotok e föld sója,
fűszere és íze. De ugyanez az érzés
rekeszt engem a lelki diótörő fogai közé.

El nem engednélek, de ezért kell
engedjelek. Ha nem tenném (...)
Meghazudtolnám amit mondtam,
éreztem, mindazt ami közöttünk volt.

Boldogságom kék madara, ami
szerelmem kalitkájában elveszíti
színét, hangját, ragyogását és életét.
Repülj, emelkedj magasba, tőlem minél távolabb!

Hagyd meg emlékeimben azt az
időt, mikor testtel, szívvel, lélekkel
tisztán szerethettük egymást. Lehunyom
szememet és látlak: tested izzadságban
ázva feszül mint az íjhúr. Melled
bőröd íze a számban. Hajad kabátja
kettőnk testét és ágyékunk egymásé lázában.

456. A pillanat

A pillanat örülete
A pillanat szépsége
A pillanat megmarad
A pillanatot őrzöd

Tőlem véded, magadnak
Megtartod, magasra
Tartod, milyen más
Így innen, bambuszból

Veled végesebb
Veled elvetemül
Veled elmúlik
Veled véglegesül

Ez nem a cél, nincs
Verejtékbe csavart test
Lusta ütemre, amit unsz
Bárcsak megváltozna

Ez is egy sóhaj, ez is
Egy józanság, fátyla
Nélkül kivetett özvegy
Árnyékolja a kerülhetetlen

Ott van az elszakadt, ott
A másik pillanatban változó
Aki tanít ha kérdezni kell, sikít
A hajától megfosztott Elégedett

De így, józanul tartva,
Ittasabban mint mindenki más
Komoran kitartva a régi vizsgák
Régi szerelmek, régi csalódásáért

Miért gyűlöllek ha mindent
Meg is teszel? Halkan mondom
Az többet tett, aki kevésbé szeretett
De hevesebben, tüze megedzett

Kerülgeted a lángokban álló
Emlékeimet, rossz kérdést
Tesz csak fel aki a testre figyel
Messzebből jöttem ide melléd

S majd elmegyek, mint veszett lelkek
Kihunyt hamuból fekete obeliszk
Mintha semmi sem lett volna és

Égi Éjben elveszett varjak vándorolnak

Vándorolnak...

2017.01.22.

457. Tested

Tested alkotja mindazt amit és amiért tettem

Az igazság, az amiben az ellenségek is egyetértenek

Amiben a barátok szavak nélkül megegyeznek. S amiben két nem között ideális körülmények között a testek kölcsönössége is megvalósul. Ez lehetne a szerelem, s akkor a szerelem igazság volna.

S mikor felvértézve bátorsággal készülsz világ elé állni
Teli szájjal üvölni az igazságot
Rákérdezek nálad: melyiket?
Az igazat mely józan pillanataidban elválaszt tőle?
Természetesen nem, válaszolod, az élhetőbb igazságot
Azt az igazságot ami mindenkinek jobb
Az nekem nem kell, mondom és elengedlek
Neveztesék eztán az élhetőbb igazság nevén: hazugságnak
Űzessék tűzzel és acéllal a világ végéig
Vettessék ki a halandó lélekből
Addig nem nyughatok
Aztán halálom után borítsa emlék helyett
Nevemre ha pohár pereme felett szóba jön
Mint hó hullik majd temetetlen csontra
Lepje be mindenkinek jobb igazság
Borzasztó tetteimet

Annyira....., hogy nincs az a közelség
Amitől nem éreznék távol magamtól
Mintha egy képet néznék, aminek
Ragyog az arca, hogy szinte nem is
Látom pontosan, de tudom ki vagy

S mikor A hasonló elégedetten szól
A te hangodon rólam, áhítatosan
Elönt egy kisebb boldogság, hogy
Nem lett volna ez katasztrófa
Dacára minden tapasztalatomnak

2017.02.23.

458. Gyönyörű alkalom

Gyönyörű alkalom
Hogy úgy érezzem
Éjszakátlanul
Bármi megtörténhet

459. Két évtizeddel régebben

A szívem még mindig két évtizeddel régebben kaszál
Hol a tárgyak szinte lélegeztek körülöttem
Mert akkor tényleg kinyílt a világ
Hogy soha nem fáradó elmével kebelezzem
S olykor megrészegít egy illat ami akkor és ott fogant
Dúvadként vetem magam nyomába hogy árnyként
Rózsaszín ködként kivezessen a létunt falak labirintusa közül
Oda ahol a fakó színek is, DE SZÍNEK voltak
Aranyként pörgött a levegőben megannyi illat
Kavargó táncában sok megélhető örületnek
Mint terített asztal, mi látványával eltelít
Fakadt fiatal torkokban vágynak dacos szép gyönyörteli sikolya
Felismerhetőségig igazi, valós, éppen hogy emberi
Ahol mosolyogva állva szemem az ördögé
Mert pislogni sem merek többé
Tudom hogyha behunyom e tiszta képről visszaránt majd
Háj és ránc és varas sebek, hangom fénytelen lesz, hajamba lopózik
S eltűnik hű barát, forró szerelem, de tisztán gyűlölheto ellenség is
Rossz üzlet volt ez, túl jó kalmár az idő
Mindent elvesz, keveset ajánl
Valamiért mégis visszautasíthatatlannak éreztük mindannyian
S ha itt józan dühömben lesújtok jogos és tiszta érzéssel a bűnösre
Átélem értetlenségét a szemében az utolsó pillanatban
Ahogy engem vádol kérdőn :
*" mivégre? Régen volt az. Mások voltunk és
Nézd, milyen más most a világ.
Régi bűnök virága kihajtott ugyan
De elhullottak szirmai rég, felszáradt
A könny, vétkes és áldozat is békében él
Már közös teher alatt nyög, s ez új mező.
Nézd a bűnnek milyen sok új színe nyílik.
Tarkán veri vissza ugyanazon nap fényét.
Dühöd okatlan, s én bűnőmben ártatlan vagyok. "*
De én azért csak lesújtom, maradványait elrejttem. Végigsétálok az új mezőn, illata orrfacsaró,
de érzem.
Néha úgy tűnik soha sem lesz vége
Ilyenkor egy régen kivágott Fa lombjának árnyékában lepihenek.
Távol azoktól, akiket minden télen meglep a hideg, s nekik suttogom álmukban :
" tavasszal az a folyó megint kiárad... Tudod... Az amelyik minden évben. "
Így, így leszek jós és orákulum józanul
Cinikusan, gyökerek között ülve
De ha úgy tetszik tekintetem réved
S ajkam hangtalanul nyílik, ne szólj és
Nehogy felébressz, mert régen járok
Kedves - mocskos emlékeimben

Hol a föld alatt minden megálló más színű
Ahol még engem is máshogy neveztek
S ahol mintha örökké szombatba forduló péntek volna
Ne közelíts és ne élessz
Mert kitépem a torkodat

2017.02.10.

460. Szikla a folyó mentén

Olyan lesz mint szikla a folyó mentén
Víz nem érinti, szomszját nem olthatja
A létezés átka ragyog minden keblén
Hogy gondol A holdra az ki ugatja

Macskabőrben

Kiábrándulsz a boldogságból, egy pillanat
Elveszel, ez már egy másik, a tiéd
Megoszthatatlan, mint oly sok más
Mindaz amit egymásnak szántunk

Átruházhatatlan

Nem dobsz ugyanolyan lángot kétszer
De emészt és pusztít ha táplálják
S lesz ami parázs marad megannyi
Félig megélt pillanat és teher alatt

Ez volt az élet

S csak árnyék képe sosem álmodott
Álmoknak az ahogy mohón lángként
A tűz visszaharap abba ami addig
Test volt s most lélek, érzi hogy többé

Nincs egyedül

Ad értelmét az útnak odáig és elhiteti
A visszavezető nem te lennél, beljebb
És csak előre, kifejezi a kifejezhetetlent
Karmokkal a szeretetet, tekintetekkel

Némán végtelent ígér

S ez az egyensúly ami addig tart
Míg amit mástól megtagadsz mégis
Magadból veszed el, minden pillanatban
Hogy a másik irányba nézel és lépéssel

Amit arra teszel

Van egy listám, mely úgy fogy és telik
Akár a hold, dús áradása közeli moraj
Arról szól mit írhatok és mondhatok
De főleg hogy aztán mit nem ha utolsó

Kimondott ígéretem majd beváltom

Fekete fátyolai Vörös szemeknek
A zene csak elnyomja igazi érzésed
Sokkal tisztábbak, sokkal nyersebbek
Mint bevallhatnám egyetlen tiszta

Régen látott tekintetnek

2017.02.04.

461. Át az alagúton

át az alagúton, hogy megmond
Bruno Marsnak ilyenkor kevés
a rövid ujjúban, térdek nélkül
kevesebbtől is elesnek sokan

túl messze lesz ez, túlságosan
bepótolni 8 hónapot 1 éjjel alatt
mint három hónap alatt 10 évet
nálad jobbaknak sem menne

de néha elég egy tántorító szó
fiatalabb, szárazabb torokból
hogy elhiggyem a hasonló is
ugyanúgy szól, nem elég hasonló

s közben Pakáj gyászolja szeretett
Wettonját, én lefejelem a plastik üveget
a színek sincsenek rendben, az állomások
úgy ismétlődnek mint az önvád, joggatlanul

túl könnyű, vagy csak nem ezt szoktam meg
állhatatosan teszem magamat a jégre, hogy
melegem legyen ma, ne ismétlődj ennyire
mintha nem hallaná, mert nem hallod

egyszer mindenki visszatér az elefántok közül
a temetőből is és megint sokan leszünk, hogy
asztalt foglaljunk sosem volt szép idők emlékére
csak egyszer kocinthatunk holtakkal az élőkre

emeled fel a fejemet, ha már én nem tudom újra
szépre nyitni a szememet, csak ugyanarra
az álomtalanul is odaát fogant szép fogadásra
a néma ígéretre emelem üres poharunkat

volt ennél több is, ahogy voltunk több is
tagadni olyan, mint tükörben kinevetni magunkat
ha érezzük is a maró sőt az arcon, előfordul
mert bepótolni a bepótolhatatlant, nem úgy

és nem azzal, de túl mindenén és mindenki
önmagáért, idegen jelszavaknak tetszik
nekem még kevésbé, veled még távolabb
vagy már csak józanodom is, hétköznapi módon

2017.02.02.

462. Beéred a meleg és a fény illúziójával

Beéred a meleg és a fény illúziójával
Mintha nem ismernéd a meleget
A lángot
Szavaid Selyménék hiányát
Minden sarkon érzem
A legborzasztóbb természet
Ünnepnapja is meleg
Délutánra esett
Legbelül sír, ahogyan gesztusaival
Másokat idéz meg, mindhiába
Csak ő emlékszik
Csak magáért teszi
A legfontosabb, az apróságok
Mint elgurult üveggolyó
Mármint a semmi
Megtartod, tapasztalod
Becézed és ritka magányos pillanatban
Simogatod, mintha lenne
De tudod, ó mennyire tudod
Hogy a veszteség pillanatában ott áll az ördög
S hogy a mindennapjaidból mennyire hiányolod
De tudod, ó mennyire tudod
Hogy ő is kölcsönösen hiányol onnan
Ahol helyed van benne és mint akit neki szántak
Érzed
Mosolyoddal eltakarod magad elől hogy
Ne is fájjon, ó mennyire hiányozzon
Diadalod hogy mennyire sikerül
Becsapnod magad és a világod, mennyire
Ha ismétlem elhiszem, ha hazudok elfogadom
Csendben dúdoló, sötétben régi hangot
Hiszek és emlékszem, meg nem nyugszom
S a Bőr színéből találgatom hideget
Vagy forrót kell éreznem éppen

2017.03.08.

463. Irány a csillag

Irány a csillag
A szeme megannyi
Örömnek

Jó az aki képes volna a rosszra és nem teszi
Jó az aki többet tesz mint a világon bárki elvárna tőle
Halkan mondom, vagy csak mást sem
A test szokásai elmaradnak a nappali fénnel
Helyüket átadják új mozdulatoknak
Más megvilágításban és más ívekben
Hogy megvetem a halandó szokásokat
Tisztán, az elmúlásról tudnak szólni csak
Hit és istenek, szerelem csak ez is
S ahogy adták elvették, árverezték
Letagadták és elvárták, elnyomott ösztönök
Ahogy ujj zárja le az ajkakat
Nevetve vádolsz: nincs halál.
Hazug táncra hívja testemet szemed
Megtagadni minden tapasztalatom mással
S e kapun csak tudásom hozzam be eléd
Te majd pedig feltárod mulandó érzékek kapuját
Hányszor, még Hányszor lépek át e comb boltívek alatt
Mielőtt húsom vagy türelmem kitelik
Más lehetőségre most sem gondolok, pedig
Szeretnék újra éteri menedékemből ajkamon
Keserű cseppekkel eltelve végigjárni azt a zajló
Körutat, ami egyenes, azt a régít dús fákkal borultat
Hogy egyik padon magunkat lássam, s ott legyen
Mindenki a pályaudvartól, s tudjam hogy Odin
Paripája éppúgy a Helyén mint a Trollbarlang
Az Andrásy vonalán, épp két oldalon, a Wendy's felé
Az égen nem chemtrail, arany sugarak és a kapualjból, istenem, tengermély szemek súgnak
Van még idő, nem ért véget a világ, nem, nem
Kedves, most elrejttem egy pillanatra az igazságot
Emlékemben veled és kulcsát távolságba és időbe rejttem magam elől, magunkért, hogy most
még
Egy lépést tovább tudjak menni nélküled és aztán
Még egyet, még egyet, újabbat, nehezebbet
A kutyaugatás nem ébreszt fel ha embertől származik is
Csak egy újabb tajtékos gondolat onnan Ahol
Nem volt keresnivalóm, hát visszatértem, négyszer
S mire a csalogány teréhez elérnék ott várna minden kedves barát aki volt és amilyen volt,
aminek szívesen emlékszem, s ki azóta sem csalt meg, köszönöm
Talán ekkor dalolok, de te, aki tudod, öntudatlanul
Fütyülni szeretek, nem csak mindenre, mindent
Elérjük a mozit, a halhatatlan bronzfiúval, örökön
Koszorúzott mementója mások elmúlásának, látod
Mondtam neked a vaskor óta, hogy nem engedhetjük
Nekik hogy számolják az időt, megvesznek tőle
Letelepednek, lelassulnak, felejtene, de te
Akkor is nevettél, legyintettél, s hittem neked

Mert úgy habzsolád őket ahogy én és amikor
 Nem figyeltem te túl sokat maradtál más sátorban
 Lefoglalt egy barna szempár 46 holdfordulóra
 S én értem meg hogy letelepedsz, időt számolsz
 Elfelejtés és meghalsz mint a többi
 Egyszer már próbáltam, többre is emlékszem
 A tarka tornyú házról sem tudja senki milyen
 Ősi és fontos, mennyi titkos álmat őriz pedig
 Egykor ez volt a Sóhajok Kertje, talán így emlékszel
 Legalább egy kicsit amíg én idegen testben és tájon suhanok de lelkemmel most is az egyenes
 körút végén a folyót keresem, de most nem azért
 Kiállni a pontra ahol legkisebb és legnagyobb győzelmeim arattam, élveztem és ízeit éreztem
 Olykor nincs különbség, sohasem volt különbség
 Most mégis van és félek ha megfordulok azt látom
 Egyedül jutottam el a partra, ami elmúlt csak nekem
 Fontos és minden szín kiveszett ha volt is egyáltalán
 S hogy így ne alakuljon elfordulok, csak egy kicsit
 Hogy megszokott szavakkal és eszközökkel békés
 Kimenetelő csatámat megvívjam valakivel valamiért
 Olykor, de csak néha, ez hiányzik, hogy hiányozzon
 Minden csak egy kicsit, mert nagyon
 A dráma pedig, hogy ma volt két tökéletes
 Slam poetry mondatom, amit egy vascső
 Kivert a fejemből de se színpadom se
 Mikrofonom, nem is baj, ebben az élet -
 Ciklusomban apolitikus vagyok, maradok
 Tehát jól vagyok, aki aggódott, köszönöm
 Az erőszak nem terror, hanem természetünk

2017.03.25.

464. Szilaj idők

Tudom, hogy szilaj idők voltak
 Az óra szerint is és aszerint
 Amit letagadsz és csendben
 Tűröd hogy hallgassanak róla
 Mint rólad, aki talán ott sem volt
 Talán túl keveset tudott, pedig
 Emlékszel a dallal ébresztőre, nyári
 Nap simogatására idegen függönyök
 Közül és mennyi macska! Mintha egy
 Lennél te is a reggel útjára engedett
 Állatok közül s ha el is múlik te érzed még
 A lomhán ébredő városok súlyát a mindig
 Változó utcák feladványát ha most itt vagy
 Akkor biztos úgy van hogy minden sikerült
 S vállad felett szálló pernye emlékeztet csak
 Hogy sosem fordultál vissza (csak akkor
 Egyszer) s én azt megbocsátom neked
 (ahogy ő sohasem tenné meg neked)
 Ezt onnan tudjuk hogy ő írta és csak te

Hiszed éjjel kettő és négy között, hogy
 Komolyan nem gondolhatta, mert érzed
 Először az agyadba zárkózzol el
 És aztán a szívedben is
 Kiváló televényhez juttattalak ehhez
 Csemegézz, terülj terülj, minden olyan
 Mint régen, amilyen mindig is volt
 Idegen kezek, süket telefonok, nem ezért
 Mentél el mert ez elől nem tudnál, még ha
 Egyszerre is vagy bent és kintről mégis te
 Rázod a rácsokat, mert szükséged van arra odabent és mert félsz attól aki kint lehetsz
 Nem is látod lelked sötétségétől, ez pedig
 Ajándék, figyelmeztetés, éberem és életben
 Tart. Miért? Amit nem tudsz még. Ami kerül.
 Mint józanság, mint rosszullét, olykor mind2
 Rád talál. S te mégis a kedvéért vigyázol.
 Valahogy úgy, ahogyan ösztönös félelmünk
 Alaptalan és csak lehetséges zsákutca jövők
 Életcsapdák elkerülésére int azóta, hogy
 Véres a Kard, benne volt első bűnünkben
 Az összes későbbi részegítő zamata
 Keresed, mert felejtetted. Ezek csak szavak.
 De a szavakban tettek rejtőzhetnek el.
 S feladványom mennyit, melyiket ismered fel.
 Ha azt hinnéd sikerült jön a nehezítés :
 Mások is használnak szavakat, szürkék
 Egymás mellett nem is különböznek
 S ha ezzel is megvagy jöhet a Class Real
 Te is szavakat használsz és képes vagy
 Becsapni magad, elméd és szívedet is
 Sokszor emlékedbe kapaszkodom, hogy
 Elviseljem és szembe nézzek velük, bevallom
 Minden alkalomra, minden apróságra
 Amire sajnós talán te sem, karcsú szikla
 Fogyatozik az áradatban de idézek
 "Megtalálsz majd álmok tengerében,
 Ahol a szavaim senkinek sem számítanak"*
 Többé... Többé... Minden jelentéssel
 S ha megtalált a szürke ajándék nincs
 Több trükk és ügynök többé lesz ami
 Lesz s utoljára a nap legfényesebb ünnepén
 Küldök olyat amit csak hallanod kell
 Megköszönnöd sem

2017.04.04.

* Oberhofer – Sea of dreams

465. Erdő, erdő

Erdő, erdő
 Megannyi elveszett meséd
 Az esős útról, kerítések mentén

Belém hasadsz, mint mennydörgés

Mintha mindez mással átélendő volna
S Akármilyen szép, a sarokról más, egy
Másik élet kutat de most ez marad
Mindenki magának csak látvány a mással

Úgy hallok mostanában
Nem kedveled magad
A józan türelem nem erény
Többé, pedig én azt hittem

A várakozás értékeket és csalódást
Teremt, de a semmiből, így hát
Ez is valami, s gyönyörtől
Remegve vársz a halálra

Hitedtől függetlenül remélsz
Feltétlen megnyugvást tőle
Nem hibáztatlak, te se tedd
Ez régóta egy másik, egy örült világ

S egymásból csak a legjobbat tartjuk
Az élet, a szépet, a legkedvesebbet
Olykor látszólag értelmetlenül
Töltjük meg az ágy másik oldalát

Mert más lehetőség iszonytat, megijeszt
Mert az igazság fáj
És az élet telítettnek tűnik
A kegyes hazugságoktól

Helyettünk szóljanak
Az alantföld szörnyei
Hangosak, hangosan
Nyomja el szívünk dobogását
Halk szárnycsapkodását...

Mert nem lesz ki így emlékezik
Legjobb pillanatainkra, tisztán
Mintha nem is lettek volna
Hitem, hogy tényleg őrzi.

S én Ugyanígy teszek...

Erdő, erdő
Suttogd, hogy sohasem
Vesztettem el, ami fontos nekem

Erdő, erdő
Mókusdal és rókaagyász

Veletek ébredek fel

Lehunyt szemhéjad mögött,
Ez a semmi a bármi rossz helyett,
Ettől rettegnek mindannyian
A semmitől a semmiért.
Ez a nirvána.

2017.04.15.

466. Csak azért /Vasárnapi 2.0/

Csak azért vagy kedves
mert nem lehetsz elég gonosz
Csak azért Mert láttad bennük
az erőt és jószándékot fiatalságuk

egy pontján Visszatartanak
és legyengítenek
Mint lélek bogáncsai
Az erkölcsi aggályok

Hétköznapi szögesdrótok
Mi Vagyunk a félsikerek
Mint szívtörés, melegséggel
Zuhanás becsapódás nélkül

Ahol az álom félelmeink
Szőnyeg alá söprése
S hogy nem emlékszem reggel
Olykor egyetlen győzelmünk

Tükörbe nézzük mind
Eltérő, tökéletes eredménnyel
Olykor te vagyok és néha
Én vagyok benned

Mint egy füsttel csípős győri reggel
A megállt virágóra mellett ébredek fel
Máskor, máshol egy pincében felejtett
Moziterem magányában ismerek magamra

Ez is egy gyengeség volna
Egy a sok közül, mi kiadja
Mesénk, legendánk, mítoszunk
És életünk egészét

Legalább ez igaz és teljes
Ez tényleg mi voltunk
Tűzbe köpve és hajnalba üvöltve
Kerültünk az üveg túlfelére

2017.04.29.

(idézet Cloud Boohen: *Forró ölelésből, hideg valóságba című verseskötetéből; megjelent Erigowban*
P.sz. 3714-ben)

Falba fújt füst

Világból kivonszolt kedves puhaság

*

Csak annak a kapcsolatnak van értelme, amiből mindenki más érzelmileg kizárható.

A gravitáció első jelére elrepülsz, mert te ilyen vagy és egykor én is ilyen voltam.

Aki sosem várta, hogy a világ jöjjön hozzá. Azt is csak egyszer.

Ne csodáld, hogy minden úgy maradt: az ég a csillagok alatt. Érintés az üveg és a párnák között.

Mindezek csak variációk egy életre. S nem mindegyik ugyanolyan tökéletes.

Talán, mert a legjobbak is lehetnek hiányosak.

467. Talán a kép

Talán a kép, hogy valaki
Ilyenkor tegnapi újságot
Olvas, de felnézne más
Fogadná és más örömmel

Talán a pofon, ami fényben
Ugyanúgy puffan és nem kevésbé
Hamis mint egy testre tetovált
Több tulajdonnév, szöges nyakörv

Vagy az ahogyan pusztába kiáltott
Szavak látszólag halk visszhangra
Találnak ott, ahol a végzetem és
A párom is ugyanaz, csendesen

Ideképzellek a holdkaréjba és előjel
Nélkül Ahol sem több sem kevesebb
Nem lehetsz mint én itt most neked
Reggelre felcsipegetett csillagok

Üvegen átnézve hagylak el kicsit
Éj tócsájában magadra mert én tudom
Együtt melegebb volna ami itt majd
És egyedül hideg két szempár mögött

Elragadva és elragadtatva, rózsaszín felhő
Rágógumijában is szaladsz tovább a számok
Nélküli tájba ami éppen betonból van
Elveszítlek, de el nem nyel az árnyék

S mint akit befogad ez a fénytől is
Részegülő acélkeretes háttér utam lassan
Homályos nyughatatlanságba kísér, repülsz
Dalodra világok nyílnak, kéréje a Hajnal

2017.06.01.

468. A könnyű szerkezetű lélek

A könnyű szerkezetű lélek
összeomlik a szavak súlya alatt
És a világ csak addig tartott
Volna ameddig eljössz velem
Melletted lehettem volna kicsit kicsi
Mert néha erre vágyik mindenki
Bulizzunk úgy mint egykor a vaskorban
Nem láttuk egymást a sátorban
Hanem kettesben a Tengerkapunál
Amire mindig másképp emlékszünk
S ha írok róla kisebbítem, mégis
Fontos marad, mert nem adom ki
Teljesen nem, sohasem, de te sem
Ezt én biztosan tudom, te nem
Mindig minden körülmény között
Van az a múlhatatlan bizonyosság

2017.06.16.

469. Megízlelte árnyékát

megízlelte árnyékát, mit a személyiségek
egymásra vetnek és beleszeretett
egy pillanat alatt, csak ennyi

Van aki azért veszett el
Mert soha nem akart
Semmit sem megtalálni

A zsebembe nem fér pénz
Mert kitölti a világ, ami
Benne van

láttam örökkévaló dolgokat kihunyni
gyertyaláng sóhajával
ahogy múlandó szépséget futótűzében
megfékezve

felaggatva egy régen látott hölgy lelkére
mint fogasra a ruhát, emlékébe verve
ott lógni megannyi megtestesült
megfagyott férfiszívet

s mi mind mint megannyi művészi mestermű
félbehagyva
egy igazság marad
a sötétséget nem oltja ki semmi

2017.06.26.

470. A lándzsa hegye

légy a lándzsa hegye, a penge éle
maradj mindig az áradat előtt
sose sodródj, te magad irányítsd
mindazt, ami követ

urald a szellemed, a tested és
így lelkedet majd a sorsod
soha ne add fel, véletlenül
se hátrálj meg

fogadd el a halált, de ne kergesd
majd rád talál
addig minden pillanatot ragadj meg
mint magát az életet

hogyan aztán elvehesd mások minden
hátralévő pillanatát
Valóságunkat a rejtett dolgok formálják
A hatékonyság ízetlen

A közepes vágy beteljesülése
nem kiteljesedés
Hűtőben a tej idő előtt lépett
szövetségre az ördöggel

2017.07.05.

471. Elfelejtünk

Ha elfelejtünk mindent mást
Olyan vagyok, akire szállhat a por
s te nem, te nagyon más vagy tudom
gondolok erre a hétfői menedékből

elfelé vezető úton ahol egy úrhajó
sterilségével ragad fel a magányos
jármű és visz oda ahol még friss a
Gyros

hogyan éjfélről hajnalig lehessek megint az
úr és a törvény, megsárgult lapok alapján
indokolatlan macskakövek felett és göcsörtös
fák alatt végig az ösvényen, ha elfelejtik

emlékeztetem őket, ők késekkel én egy
antikvár könyvvel, csak ne kacagnék így
hogyan ez az én időm és helyem, mindig az volt
és mindig az lesz, ameddig elesnek mind

s ropog az arcuk talpam alatt mint a bogarak
a lámpám vert fényében, pedig megvolt minden
"Túlerőben vagyunk és fegyverekkel"
Érdekes

Túlerő mindig van, csak sohasem elég
S azok botok és halpucolásra való eszközök
míg ez itt arra készült, hogy minden és mindenki
más fölé emelje az állatot, az embert vagy engem

honnan is tudhatnák, hacsak el nem mondom
hogy nem láncaim vesztettem, hanem
négy pecsétem tört fel és csak három maradt
épen éppen, ami kevés, pedig reggelig
megfejtetem az Újszövetséget

Egyik kezemben a kezével, másikban cigivel
adok hálát érted neked, ha nem is hallod
mert tudom valahogy hogy két órával éjféltől
magadra zárod a világot, majdnem mindig, tudom

s így magamra maradok a Sötét Utasommal, aki egy
jóllakott rinocérosz boldogságával kushad ha megkapja
két legfontosabb táplálékát, hogy magamra maradhassak
és csak nevetek, nevetek egyazon tükörbe

ahol utolsó menedékem falai büszkén állnak a fekete lombok
alatt is némán körbeölelve és suttognak, mint mindig
ez egy újabb győzelem, ez egy újabb éjszaka
és ha elhallgat a hús, felszabadul a lélek vele

Már régen nem hiszek nekik, már régen tudom
R. Ervin Howard igazságát, hogy az üreges földben
szunnyadnak a hullótestű eleink, vérükben a minket
életre kívánó akarattal és szenvedéllyel

pedig ez csupán egy be nem vetett fegyver gyűlölete
de ez legalább a miénk itt, ezen a ponton, elveszejtett
és elhagyott mólón a semmi és te közötted, márványos
szépség és két vallomásom volt neked, csak egyiket hallod

mert ameddig magad pecsétjei nem mutatkoznak meg és
kürtszó nem hallatszik ablaktalan világod börtöne körül
és le nem omlanak a falaid talán nem is látsz többé
de ott leszek, ahol az utolsó láng kihunyna végleg

Sohasem fog és sohasem alszik el az, amit nem a fény
a világ sötétsége táplál ha melege nem is éleszt világokat
mint a tiéd
ez mind az álom, ... ez mind az ébredés

2017.07.21.

472. Járatlan ösvény

Az a megannyi járatlan ösvény
A bőség zavara
Szemedbe édes csillagport kavart
A nyár első csendesebb szava

Mint felkavart avar, régi éjszakán
Bennszakadt kicsiny, de fontos
Vallomás megdagad, hogy érzed
Nyelved alatt ahogy semmiről beszélsz

Csak alakja van, akihez
Tartalma nincs, így senkihez
Néha csodálkozol hogy átlátsz rajta
Vagy csak formája változott meg

Így, ennyi titok maradt
Amit lélegzet visszafojtva
Visszafojtasz és mégis csak
Tűnődni látszol

Az álom kifogy belőled mire
az ágyra térsz és azt is minek
forgolódás helyett karmokat kívánsz
de fogakat sem kapsz már

vörös dombokon ereszkedem le
sóhajjal idézek neveket, becézek
ha elmegy végre a pirulák majd engem is
kellemesebb helyre visznek el, kifújás

2017.07.27.

473. Ünnepek hangjai

Felértek hozzánk az ünnep hangjai
És tudom, téged úgy csábított mint te engem
Hagytuk hogy az okostelefonok csonkig égjenek
Megvártuk a tökéletes pillanatot azzal
Hogy érdekeljen minket ki keres
És a rezgés ritmusára feszültél meg
Egy pillanatra nem bántam hogy nem más vagy
Csak azt ha olyat mondtam volna
Amit korábban másnak szántam
Bocsásd meg hogy néha jól esik az
Ha a véremre szomjaznak kicsit
S téged megkapott végül az ünnep
Ahogy engem az út
Állomás, Állomás
Visszhangozol még egy darabig bennem

Ahogy puha érintéssel lehunyt szemem
Mögötti polcra helyezlek fel
Egy újabb arc és hang, csepp és tenger
Egyszer majd csak testemet vezeti haza
Az álomtalan acélpáros, hőt nem tűr
De lelkem hideg titka szinte repíti
Elmarad az állomás és Elmarad a neved
Abból sok van, az nap mint nap körülvesz
Egy magamfajta csak értékeket tart meg
Ilyen a nyár és ilyen a showbiznisz
Ilyen a vágy és ilyen magány is
Robogás közben álnéven megállni egy pillanatra
És mert felismerted félmosollyal mit dúdolok
Úgy újra és újra, vonatok és repülők árnyéka alatt
Halkan de biztosan
Elmosolyodtam

2017.08.06.

Minden nap éjszaka kezdődik.

474. Megfordul

megfordul még egy ajtóban
ablakban és erkélyen, haja hullám
"Hogy telik majd az életed?" - kérdezi
"Nélküled" - válaszolom sután

Szörnyek még mindig léteznek
csak már az ágyunkban alszanak
beengedtük őket vagy mi vagyunk
nem álltak tovább

asztal fölött vagy üveget lóbálva
öklöt rázva búcsúzik egy barát
"Hogy telik majd az életed?" - üvölti miután elárul
"Nélküled" - kiáltom és ellátom a baját

Az örületet a művészettől elválasztó
nem vékony vörös vonal, meg hártavékonyság
hanem az eredmény az, mértéke nélkül pusztán
s az nem hagy kérdést maga után

fekszik az ágyon, függöny formálja szárnyát
ajka szárazon mozog, pislogni elfelejt mindjárt
"Hogy telik majd az életed?" - haldoklik
"Nélküled" - suttogom, mintha hallaná

és nem tudom hogy van tovább
hogy melyik ösvény visz el onnan
a veszteség partjától ha úgyis sztrádán
tolnak vissza a fogakra hasonlító sziklákig

teli az ágy, teli a szekrény, nincs kanapé
fehér a fal, mind a négy, nincs ajtó és belmagasság
egyetlen mentségem, hogy magam sem tudom
nem tudom ... kanapé ...

élők és szellemek ... hangok és csendek
most írnék, most mondanám
most zaj van és talán valami más
biztosra bizonytalanul fogadtam volna

2017.08.20.

475. Ezek a sínek most

Ezek a sínek most
Reggelig alszanak
Mert tudom hogy bennünk
Ólalkodik és lopakodik
A Vadász
Űzi és pusztítja
Kedves gyengeségeim

2017.08.28.

476. Minden percben

van hogy minden percben
éjfél ut az óra
mintha nem tudná megunni
én pedig csak nézem bólogatva

a képzelet határa a befogadhatóság
mind tudhattuk volna
a peremen állva, hogy a szél súgja
nem tudtunk berúgni

csak arra az esküre emlékszünk mindig
amit be tudunk tartani
más nem kell hozzá, csak a józanság
Hogy kérem a whiskey-t? Most!

tisztán és kérdés nélkül
sarokban lóg az akinek nincs jobb dolga
vagy az utca és a fal közé szorulva
lépcsőzik nyugodtan, oldalazva

ez itt egy ismerős és mindig elfelejtem
ez nem az én arcom megint a tükörben
elfordulok és velem együtt pislog át
a vállam fölött veszélyt szimatol, fedez

nem beszél most, de tudom mit tárog

mind el vagyunk átkozva, érzem én is
s csaholva lobog utánunk az entrópia
kivágott fának ismerős az arca

nem lehetsz mindkettő, gonosz és jó
de az vagyok
nem lehetsz öreg és mégis csak ifjú
de ez az igazság

ölelések kegyetlen vérebe, holnap tagadó
ahhoz kevés az erőm, hogy a mutatót eltoljam
de betonhegyeket és selyemrakást magam mögött hagytam
ez most itt csendes, lobogó szeméthalom, ablaktalan

s arcokból, szemekből lógnak ki a vágyak
kérdéstelen válaszok csapongnak, túl sok
hogy akár egy is érdekeljen a suhanó végtelenben
én itt és te ott, de mind a magasban egy végtelen térben

hogy megtudjuk a végén a végtelen csak semmi
hogy oda érkezünk ahonnan más elindul, szembe
megszaggatva és kevesebben mint lehattunk volna
csak egymásnak parázslón és égve

fehér pontok lenni a nagy jel fekete szeletén
egymásra feküdve kiadni ősi szimbolikát
mert így tettek hát így teszünk mi és nem sokáig
lángszemek hullnak a mennyei óraműben alá

absztrakt fénypalást ez és tudom nem nekem szól
s ha csendbe vájva sikít fel élettől rendszer az oldalamon
tudom hogy ne rettenjek tőle, mert nem lesz nem éjjél
akárhogy hitegetne, akárhogy közeledne

sokszínű ajak és tudom ez az érzés is most csak
hajának esésének szól, ha megváltozik már nem érdekel
de én titkom marad hogy rebbenek túl héjtemplomán
s döbbenek rá hogy mind szentélyt vágyunk építeni

s mert kiűztük a lélekből az isteneket és majd az utolsót
már nincs mivel megtölteni a drága csarnokokat és mégis
állnak a tornyai a hangos csendnek élettelen, mert nem
lakik ott senki többé csak a hamis önképünk

tíz körömmel kaparnám arcvonásaidat idegen föld hegyébe
folyókkal mosatnám minden hajlatát a műnek és hagynám
hogy ellepje a természet, mert így van jól és később ha újra
felfedeznek ne engem lássanak, hanem azt hogy érted

2017.09.21.

Azoknak, akik okosabbnak hitték magukat
mint az üveg alján szisszenő csikk, hiába
Amikor majd a démonok végleg felül kerekednek
nem vagyok hajlandó azzal a gondolattal távozni
hogy ne ittam volna eleget, szomjasan
"E Pluribus Unum"* és hát igen, mindig
Mindig eszembe jut az öncélú latinos
bölcészkedések fölött nemzöm nemzőjének
nevető, szemüveges arca mert ő értette,
ismerte az anyagok beszédét, titkait, zenéjét
mert hallotta, végül is már csak azt
Az az igazság pedig, hogy ilyenkor nem keresek
és nem is találok kifogásokat, még szégyent sem
meghallgatom és meghallom azt amit nappali fénynél
nem tudok. Így van, ilyenkor sokkal tisztább.

2017.09.29.

*jelentése: "Sokból egy."

478. Milyen a végtelen

Mesélted, hogy milyen a végtelen
milyen egyedül, a remegés a szemedben
tudtam, hogy minden szavad igaz
az életben, kivételesen, minden szavad az

Felnéztünk és láttuk a kallódó isteneket
elúszni a sötétség előtt, világról álmodni
ahol megpihennek
ahol hisznek majd bennük, puha karokban

Tornyaink alatt üvölt a Folyókirály és mi
úgy teszünk, mint aki nem hallja
mint aki nem tud az időnk leteltéről
még egy pillanatig, még

Fagyott Szívek, megragadt szavak
csak az marad a meleg ölelésekből
mosolyok emléke más tükrökbe néz
de a képmás néha egy pillanatra, ott marad

és te vagy most Láthatatlan Őrző, elkéstél
egyszer elnyeltek a fák és senki sem talált
ki nem ástak, sírom nem áldották, de újra
születtem bókászni fáid között

Hagyjuk hogy vezessen Szélfolyam, pedig
ő sem talál soha otthonra, de egy ideig
osztozunk végtelen vándorlásában
kalandozunk, kóborlunk talán, éppúgy

Ez egy Éhes Város és az is marad, amíg mással
etetjük nem ránk veti magát, így könnyebb
ha közben mosolygunk hozzá, ha jut rá idő
s ha nem, csak egy nehéz nap

Korlátlan erkélyen álltunk ragyogó kémények között
és azt mondtad, mindenkinek maga kell megtalálja
a csillagok neveit, mert mindig változnak, igazad volt
akkor tudtam, amikor azzá lettél és egyet rólad neveztem el

2017.10.25.

479. Van valami az életben

Van valami az életben
Ami összehasonlíthatatlan
Valami hangos
Valami eltéveszthetetlen
Valami fényes

Valami, ami Megnyugtat
Ha levelet kapok magamtól
Valami ami kísér
Ha suttogását olykor elnyomom
Valami szép

Valami Okot ad neki
Ha félre is értette
Erőt, hogy látszólag minden ébredéskor
Újra és újra kezdje

Nem akarok várni, sohasem akartam
S aki próbára tette türelmem megmondtam
Ne, mert nincs
Egy esélyt mindenki érdemel, azt tanultam

Mint akit keblére ölelt a vágy
Ünnepeltük más harcait
Tűzszlopot körbetáncolva
Egy óráig még ártatlanul

Ha most ébredek nem kezdem újra
Nem vezet majd hideg szellemkéz
Csak a meleg érintéseket keresem majd
Újra fel és elutasítom a mélyebb tudást

Hogy mondjam el hogy megint láttam
Megint beszélt hozzám, sóhaj, egyoldalún
És társaságom arcára új árnyat festve
Fedte fel a jövődő valót?

De te most bújj közelebb

Mintha nem hallottál volna
És olyan lennék mint az összes többi
Mint mindenki más, csak csendesebb
Hiszen olyan jól tudtok nem figyelni

Hamut szór le magáról, de az illat csak mélyebbre váj a bőrbe
Entrópia, kitörölhetetlen
Élőt fordít élő ellen

Tudom ám, a Boldog Szakállú Törzsfőnök hiánya
És mosolya nélkül is
Senki sem véletlen
Semmi sem büntelen, pont így

Nem akarsz, de emlékszel
Már merülsz levegő nélkül
Neked ennyi dac jut
Gratulálok, hogy képes vagy kitérni emlékek elől

Taníthatnád, pénzért, ha ez másnak
Nem lenne ösztöne. Mit csinálsz?
Az utolsó versszakot megint visszatartod
Neked ennyi dac jut, nekünk meg te

2017.11.05.

Emlékszel? A vándorlás a lélegzetvételünk.

*

Az emlékek fehér hava sohasem válik latyakká.

480. Elmehettek

Mert ti még elmehettek
Mert ti még felejthettek
Jogunk van félni az ismeretlentől
Csak Okot nem kell adnunk neki

a Nagyobb jó, Kisebbik rossz
Az más, A Szerelem, A Háború
Az éhínség, A pestis, A Halál
Kifogások, annak sem elég jók

Eltévedtünk volna a fénybe vezető
Egyenes úton vagy csak félreálltunk
Látszólag önös érdekből, egy kicsit
Elvakulva egy McDrive felvezetőjén

Ki tudja, talán ha elménk sosem vezetne
Tévétra és nem a jó választ kérték volna
Rajtunk számon soha, hanem igazságot
Kevesebb Júdásnak kell megfelelni

Igyekszünk hát, hogy egyszerű és igaz
Választ adjunk és azt is kérjünk, kapjunk
Ne csak lelki morfiumot pedig olykor
Jól esik a szemhéj mögötti izmok rángása

Nyughatatlan és engesztelhetetlen, bizony
De csak részben ingathatatlan és konok
Inkább makacs vagyok, dühös és féltékeny
Csak mértékét nem jellemzik jól e szavak

Olykor ha a csontba kapaszkodó láncok
Engedik kibontom a falat hogy bizonyos legyek
Ez a szakadatlan pokol, semmi más, az enyém
Pár hónap láng és pár nap hamulét, csak ennyi

Vágyom az utolsó rohamra, hogy a véget ne
Gyengeség, csalódás és csalás hozza el
Hanem gyönyörű ellenség, akinek tükrében
Utoljára láthassam magam, mi vagyok

Mert erőmből még telne egy szép és őszinte
Mosolyra, meglepetés sorozatra, amit hideg
Helyen forró napokra tartogattunk, ne legyen
Hiába és megmutathassam a világnak

Rejthessen tett olyan szavakat amiket tőlem
Sosem hallott, hallhat és hall, csak rejtse már
Hogy mit jelent és okoz a visszhangja
Mennyire sérti büszkeségünk a cserélhetőség

Hogy a félbehagyott munkát csak a halandó
Szív méri és érzi tisztán, meg kell értetni az
Istennel, hogy nincs joguk a közönyösséghez
Trónjuk nem, döbbenetük és fájdalmuk kell

A terv kell, hogy egy síkra szállva velük lássák
Hogy érezzenek, nem lesz kérdés, vallatkozás
Csak düh, harag, fékezhetetlen indulat, ami
Maradt és szél sírása kaszálatlan mező fölött

2017.12.15.

481. Aludj kérlek kicsit végre

Aludj kérlek kicsit végre túl régóta ezek már megint madárhangok mit tegyek veled aludj
szívből aludj el újra újra és újra mindene fáj mindene szomjas aludj csak egy kicsit tudj
sohasem késő sohasem hazug nem hagysz nem ihat nincs hőérzet nincs tapintás nincs semmi
semmi nap csak felhő esőtlenül langyos meleg forró hideg semmi nedves száraz durva
nedves semmi fekete 13 ez így mind kevés minden álmofogó hasztalan mit mondok majd
nekik madárhangok mint akkor az egy tíz ferde ablak fa érintés és se hője se érzés de ez most
persze magánvélemény személyes probléma hogy nem alszik megint még mindig nem ihat a
száraz meleg télen és azt sem érezheti soha semmi sem elég még ők is mind ellenem vannak

mind a veszteségem helyességet éltetik de nem vesztettem el semmit csak élek csak ennyi és megvannak álmaim biztos hideg Helyen ott a tenger forró napokra tartogatom itt az én hajóm csak kicsit tropa kicsit józan nagyon józan nagyon régóta nem aludj kérlek kicsit aludj végre már fél szemmel legalább hiszek hiszel hiszem hogy elárultak a csillagok cserbenhagytak a vágyak és elegem van az alkuból nem kell mind nem ilyen módon csak egy és nem tudok hazamenni nincs olyan hideg nincs olyan álom ami segít kérlek kicsit aludj még aludj aludj végre

Semmi de semmi nincs hold és nincs nap csak felhők és kaján fémhang a madárdalon túl az is gúnyos ott a tenger újra szívből ha érezném berekednék de szerencse hogy nem mint akkor ne számold azelőtt még sokszor illat már rég nincs kérlek aludj ha így sem megy nincs más itt az én hajóm testnek hívom ha kicsit pihentebb és nem ilyen gyötört de ez most azt így másfél hét után talán a gépek óta, a függönyök óta és a félreértett szívritmus rejtélyével hideg Helyen nehezebb lett volna így elhiszem elhittem újra hogy lehetek jobban hogy a fájdalom nem több mint emlék de legalább az enyém csak az enyém a harag forró

2017.12.22.

*"Eszembe jut most pár tétova halk dal
Eszembe jutnak a krétajelek
Rájuk sütött a falakon a hajnal
S nem tudta senki mit jelentenek*

*Ki tudja hol kezdődik el az emlék
Ki tudja hol ér véget a jelen
Hol lényegül át románccá a nemrég
S hol lesz fakó papír a gyötremelem."
(Louis Aragon)*

Engem pedig nyugtalanít az egyértelmű válaszok mellett a rosszul megfogalmazott kérdés lehetősége. Tudom, hogy valami egyértelmű dolog... csak nem veszem észre. Pedig már látszik az idő-limit is. 5 vagy 10, fekete 13 vagy a piros. Annak a hölgye. Ilyenkor még jobban haragszom a csillagokra, de káromkodni nem fogok. De hogy vezet mindez keletről nyugatra? Nem pontos, nem ez az, talán mert semmi sem végleges, mert mindenkinek igaza van. 66. 77. Na jó, az az út vagány(os), mint mindig. 7-8. Az unikornis szarv nem zászló. Mikor megvan már egyértelmű és egyszerűnek tűnik. Csak az nem most van. 15-25. "Ezzel végrehajtja a tervet." A szakadatlanúság legyűri az időt. "Egyéb javaslat?" Horizontális mozgás, mindig balról jobbra. "Senki?" Nem hely, hanem tér. Létezik egy minimum objektíva. Az élet nem versenypálya, nem egyenes vonal. Vászon és lehetőség színekre. Ezt is mondhattad volna a sok nem-pofázás helyett. Nem fogod fel, hogy vitatkozni AKARNAK. A celebritás sem feltétlenül jobb, csak más, mint a MÁS. Ami nem tudhatjuk milyen és arról is csak valódi képeket őrünk. Abból pedig kevés van. De ezt sem mondtad, persze. Talán arra vársz, hogy a 2 probléma, 1 legyen és akkor megszűnik problémának lenni. S mivel az idő gyengébbnek bizonyult most sem probléma. Nagyjából úgy, ahogy a fájdalomcsillapító sem szünteti meg a fájdalmat, ott van és érzed csak más. Tervezés kérdése. Meg egy kis szerencse. Állítólag nincs. Nem kötelesség, hanem lehetőség a szabadságra. Nem ellentét, hanem kereszteződés. Nem szeretet, hanem becsület. Nem nézőpont, hanem variáció. Végis a romantika, végis a képzelet. Láttuk. Készen. Színekkel. Szárazon, melegen, Jég nélkül, tisztán. Madárdal.

*"Egy nap többé a dal se szárnyal
Új perc áll a régi helyén
S mint szétszakadozó madárraj*

Széthull e szív is mely enyém

*Mielőtt a jövő e zápor
Jön és mesénk semmibe tűnt
S a nap az élet ablakáról
Letörli egybefont nevünk"
(Louis Aragon)*

482. Odakint

Volt odakint egy világ
Volt odabent egy szerelem
Ha kérdezed mit fogok tenni
Csak az igazat mondom: emlékszem.

Hogy úgy kelek fel az ágyból
Mintha még benne aludnék
Hogy a fotelből magamra köszönök
Mert megjöttem, újra, sötétben

Dehogyan lehet elviselni, csak
Hiányolni
Kíváncsiság, hisz érdekes
A senki másság, semmi más

Ahogy a dalok a nyelv emlékezete
Úgy ez, amit teszünk, a miénk
Polcokon sorakozva, égbe szállva
Elvehetetlenül, felejthetetlenül

Nem térdelek le senki előtt
Csak mert különbözik tőlem
És neki ez előbb tűnt fel
Majd elvárja, hogy nekem is

S hogy úgy követlek akár
A hullám a folyót, hiába
Tudom hogy többek vagyok
S te nagyobb, ha együtt édesebb

2018.01.28.

483. Semmi sem garantálja a jobbat

Olyankor semmi sem garantálja a jobbat
keserűen, tegnap nélkül is lesz holnap
Kék denevér csapong távolról jövő éjben
az idő szubjektív mérce lesz tényleg
Valami Csendben elkeveredik a vérben
Csendben

2018.03.04.

484. Mintha nem hitte volna

Mintha nem hitte volna
Hogy megunom amint az
Ágy mellől fülbevalóiba
Visszaöltözik
Mert nem vagyok olyan

S mégis elbűvöl íve és
Görbülete ahogy egyikből
A másik lesz jó zenére
És vissza
Mert nem vagyok olyan

Ahogy az esőt füsttel tartja
Túl az üvegen, magától messzebb
És ha észreveszem velem kacag
És önmagán
Mert nem vagyok olyan

Hogy lehűtse testét a vízbe merül
Mely forrón gőzöl és bőrét rézzé
Változtatja, egy kiáltásnyira
Csak egy pillanatra
Mert nem vagyok olyan

Elnehezült szemekkel és két
Törődött lélekkel a lépcsőn várja
A hajnalt, hogy feledje az éjszakát
De nem lehet
Mert nem vagyok olyan

Arra gondol, hogy többször kel fel
Mint lefekszik pedig ez nem is igaz
Fordítva ha értelmét keresné
A pillanatból semmi sem marad
Mert nem vagyok olyan

Ha egy irányba állnak végre és az ég
Mint a cél tiszta hat helyről jönnek
A szúrások megszokhatatlanul, mégis
Megszokta
Mert nem vagyok olyan

A kérdést választom, ameddig lehet
Ameddig még van idő és lélegzet
Kevéske értelme a tévelygésnek
Például, képként, kacagósan
Mert igazából olyan lennék

Akit békésnek és ingathatlannak látsz

Az csak bezárt, mert volt mit és hová
És sajnós mi elől is, mert a számok,
Mint a tények, sok kis nagyúr
Mert nem vagyok olyan

2018.03.29.

485. Mindez

Míg mindez csak egy
Kialhatatlan
Szomjazó csütörtök
Suttogás
Megelégedés az első
Legszebbnek látszó
Variációval
Rajtad ki játszik
Rajtam mi látszik
Hát csak ennyire hülyeség
Ha csak ilyen kis
Apróság
Valóban
Szép
Te egy álomban
Én meg valóban
Ahogy abban a Beteg Városban
A szívek csak éheznek
És éppúgy, ahogy az ellenkező
Nemű ujjak
Tökéletesen illeszkednek
(Persze, hogy nem bírtam
És el sem viseltem)

2018.04.06.

486. Folyó választ el

Folyó választ el, Háború választ el, szerelem választ el.
Meg az édes titok.
Földet sohasem foglaltak el vér nélkül.
Sajnos.
Az álmom, hogy a saját hangomon szólaljak meg.
Legalább egyszer.
Még.

2018.04.18.

487. Ki tartja vissza?

Ki tartja vissza?
Ki emlékszik?
Néha fájna kérni is
Nem ez marad

Van éjjel, amikor
Valami baj van
A három többszöröseivel
Nem csak ez marad

Ki őrzi meg az eget?
S ha elillan a menny
Bőr és fodrok találkozása
Nem marad

Hogy zúdul rám újra
Meg az ujjad
A kockázat a lehetőség ára
Nem marad semmi viszonzatlan

Végül csak az számít
Az jelent valamit
Hogy akarok valakit
Maradék nélkül

Hát itt vagytok
Érzés lovasok, csikkjósok
Szárnyak és fegyverek
Nem ez marad a pokol

Ilyenkor mindenre emlékszem
Mert végre esik és kicsit jól
Nagyon szerettem a szereteted
Ki állítja meg az esőt?

2018.05.24.

488. Szűk a világ

Szűk a világ, melyet ketten
határolnánk, sőt nyalsz és én
vagyok hús-vér vallomása
Én városom

A sárra köpött szellem
mint tanúhegyek állnak, vád nélkül
hogyan még értünk szavak nélkül
Én éjszakám

Csak szükség nincs rá, ugye
mint a tökéletes vágásra
csak benzinszagú filmtekercsen
Én csendem

És igazán már ott sem
csak vértelen, céltalan vitára
életszerűtlen szavakkal

Én békém

Négy fal között
Mert az lett fontos!
másnak, tehát neked, tehát nekünk
Én szerelmem

De nekem így sem
csak feltöretlen új ugarra vágyás
ahová még nem nem jutott el
Én otthonom

Félelmem mégis magammal viszem
ezért és így hát, megállok
mert ami nekem fontos, védeni nem tudom
Én világom

S ami az lehetne, el nem pusztítom
az emberiség máza szükségtelen kellék
telefonba feledkezett beszélgetés
Én poklom

2018.06.18.

489. Van értéke

Aminek még van értéke
Azon is adjunk túl
Belépve az életedbe
Nemcsak a könyvek hiánya fáj

Tetteim eredményén túl áll
Aki nálam jobb lenne helyettem
De ha üvöltök csak mosolyog
Ő már halott, én meg itt maradtam

Hófehér haja vállaira zuhan
Míg én szürke karmokkal
Tombolok felé, az unalomban
És még mikróm sincs

Tüdőm, szájam és fejem
Teli füsttel és megittam
Mit kellett más helyett
Az álom mégsem lopakodik el értem

Talán a zene megtölt majd olyan
Érzésekkel, amiket nem sikerült
Éreznem éjfélig, hogy kikacagjam
Az igazság makacs... És elúszott

Számolom a pillanatokat azóta

De vissza semmihez nem
S ha nagyon muszáj olyan
Kutyákkal foglalkozom amik másé

Szűrük valami mást pótolna valaki
Másnak, hideget az éjben
Mi úgy elveszett ahogy fák az erdőben
És teában a filter

Így, csillagok és én, üres padot sem
Töltök meg egészen drámával
S reményem olyan primitív
Hogy a banán lehullik tőle az ágról

Hogy túl sok a költő és túl kevés a vers
Túl sok a rím és túl kevés az élet
A halál előtt hogy mindkettő értelmes
legyen, hogy nem marad kérdés

Fogak az éjben és betonkastélyok
Ez már egy másik Grimm másfajta
Meséje, dúdolván, felismerhetetlenül
Csak a vége Andersen és Hamlet

Ophelia tette a dolgát és ez szép tőle
Ha magamnak fel tudtam volna bűneim
sorolni, ha legalább, több viszonzást kap
Csak hát a név kötelez és nekünk sok van

2018.07.17.

490. Balga fortély

Te és a balga fortély
messzire vezettek el
ahonnan vissza semmi sem
hoz és én mosollyal megyek

mintha azt hitted volna amit
mondasz és végül a tükörrel
feleselsz, szemlesütve, megnyugtat
kétkedéssel a napsütésben, talán sosem

aztán az is kevésnek bizonyul amit addig
és nagy áldozatok árán magadnak
tulajdonítottál, minden másolat és másé
elfelejtett ajándékok hordaléka, te üres üveg

innál ha lehetne és nem lehet mert úgy képzeled
magad mint aki folyton egy kortyot sem iszik
neked nedves a dal és száraz a füst is
mélyeket harapj, jól oszd be, mindjárt vége

a tizedikről is úgy nézel le, mintha pincéből fel
telhetetlenséged bearanyozza az eget, nem csak szmog
és mégis itt vagy illatosan ismeretlen emléket hagysz
párnán, lepedőn vánkosok, csak én nem alszom, nem iszom

talán bölcs az aki baglyot ölel és lázas aki eleven lángot
allegória karjaiban elaludva álmodik másik hasonmást
nekem mind kevés volt, és sosem lesz elég, ezért
úgy vagyok veled mint hold a felhőkkel, más látja úgy

én elég ha néha érzem a testekről visszaverődő kölcsönzött
fényem hidegét, ennyi marad elárasztani a földet,
felkorbácsolni tengerek nem tetszését, mint sorban váró
és megunt kedvesek kegyetlen nemtetszését, ennyien

minden szörnyű dologban van egy kis szép és felnagyítom
mintha pohár alján találnék egy utolsó kortyot, nincs különbség
untat és fájdalmat okoz a hasonlóság és már pont ezért keresem
a kiszámítható csalódás, az irányítható hullócsillagok pályáját

veletek álmodtam, mielőtt megismerkedünk volna
ez az előnyöm, kis és nagy hitem, tudom a végét és hagyom
hogy az eleje újra és újra kedvesen megleljen, mert szép
míg a felhő örökre nem takarja el a hold fényét

2018.11.21.

491. Messzebb

Messzebb, mint ahová indultam
Én tudom miért, a labor eredmény
Mutatja mennyire. Nem lep meg

Egy újabb út, korábban indul mint
Kellene és mégis későbbi annál
Mint illene. Talán utolsó pillanat.

Az sem tűnik fel ha állunk, ha
Haladunk. A változás átcsap
Felettünk. Fekete csont, fehér hús.

Hideg üvegre fejet hajtva, mint
Tennék szívesebben, mint így
Behavazva. Csak Ne túlozzak.

Megszámolnám végre hajszálait,
Egyenként. S elnevezném őket míg
A szél meg nem fújja. És aztán újra.

A pályaudvar sarkaiból suttogó
Emléklények kilépő kórusa pedig

Emlékeztet: nem lehet. Forgás nélkül.

Így hát inkább úton, s be jó
Kedvem élct a szépség adja
S ha múlik végleg... Kedvem követi oda.

2018.12.15.

492. Óhatatlanul

Óhatatlanul, a jelentőségéből
Csak a jel marad, a többi
Hangja vesztetten elakad
Benzin nélkül, szikra nélkül
A talpunk alatt

Neki máshogy fénylik ez az egész
És eldönthetjük végre melyik felén
Állunk a görbe tükörnek, a túlzón
Vagy amelyik kevesebbet mutat
Ez itt az egész?

Folyó választ el, háború választ el,
De nem a csendes igazság, az nem
Megéltük a hangok szertelen rendeződését
Felismertük benne egymást, legyen elég
Szerelem választ el.

A magunk által felépített világ polgárai
Vagyunk és magunk kéretlen diktátorai
Mind az a teher amit jobbról bal vállunkra
Helyezi csak játék, ez egy tánc és te
Ismered lépéseit.

Megtanítottad minden penge nevét
Csengésük dallamát
Melyikre mikor van szükségem
Csak nem tudom rám miért
Hogy csend legyen?

Mint a rügy, amely sosem látott avart
Tiszta és mentes az emlékek bűnétől
A koromat csak a zenémmel együtt
Vállalom, mint valaki, aki holtak erényeihez
Méri magát.

Helyek, amiket bátorság nyit
S hogy egykor láthatatlan volt
Most már lidérctelen, az áldozat
Mutatja még és annak hiánya
Mégis mit hittél...

493. Tükörként

Tükörként veri vissza a belsőt,
A kinti sötétségben semmi sem látszik
Emlékezetből lélegzel, ritmusa idegen
Az út hosszabb mint tervezted, van ilyen

Csak a tünemény képének emléke hevít
S a remény, hogy akit legutóbb elengedtél
Nem ő volt és sohasem lehetett volna az
Túl kegyetlennek látszik a másik lehetőség

Ha zenére hunyod be a szemed pedig
Látszik még: nyárfa termésből fonott
Koronája, léptét madárdal rajzolja ki
A szív csendjéből, szelíd ívekkel

Hogy ennél pontosabb legyen inni kell, ugye
És sikeresen az is egyre nehezebb, persze
Főleg ha papíristenek javasolják, hogy
Többet ne érezd jól magad

Tehát így, élelsimítás nélkül, magadnak
Is kurtán-furcsán, motyogva hogy
mindent megteszel és néha tényleg,
Álombéli alakra próbálsz másokat mérni, aha

Ha az örület az, aminek okosabbak mondták
Ismételgetve valamit más eredményre várni
Mondd nekem vagy a tükörnek, ez,
Mi ez, túl a definitív örületen?

Hit, remény, életfelfogás, kegyelem
Romantikusabb vagy mint egy újságos,
Ahol férfiaknak már nem osztanak lapot
És tényleg, nem leszel Romána fejezet

Már ő sem, ha volt elég esze és kinőtte
Az első vagy utolsó éjszakain sóhajtozást
Már az über sem viszi kétesélyes utakra
Hogy az egyik hozzád vezesse

Úgy ismerem ennek az útnak zökkenéseit
Hogy ki sem kell látnom az ablakon
S ezt már le sem kell fordítanom
Mielőtt ez a történet is eléri, amit minden

És mindenki

A hajnal néptelen végállomását
Ahol utas és vezető, hús és az acél
Újra elkezdheti ugyanazt a napot előről
Más eredményben bízva, definitíve
Mielőtt elmosolyodsz rajtuk
Fölényesen
Tudd
Te rosszabb vagy
Rév és
Végérvényesen

2019.05.11.

494. Másnapok felára

Megérint a másnapok felára
Verebek hiábavalósága
És mégis hangjuk éle
Csak úgy mint minden
Egyszerűen

Visszkapott képeslap nosztalgiája
Címtelen utcák sortalansága
Hogy mégis minden ösvény összeér
A lélekszigetek között legalább
Kanyarogva

Ahol voltam nem marad csak
Amit hagyok, indulatod, képed, szavak
Amiket helyettem kimondhatsz
Égre nézve és felhőkre írva
Sajátodként

Hogy elég voltam hajnaltól hajnalig
Megtisztelő és megtiszteltetés
Ahogy mindig az volt, minden maszkban
És szerepben kitűntettem magam veled
Büszkeséggel

Hogy kitelt ezüstje a szépségnek
Sohasem a te bűnöd, mert nem lehet
Hajam fakult meg és a mosoly
Az az irigységet rejtő, drága, vak

Olthatatlan

Merthogy őrijíthet tévedésem és hideg
Csillagesésem, mely közélről forró
Hogy milyen csoda nem adatott meg
Még nekem sem, tavaszban pergő, vad
Lényed értelme

Bocsásd meg ha szívem percpillanat
És utórezgő dallamok után fut és tőled
Egyszerre remélne többet mint gyászol
Csak mert többre tart érdemesnek együtt
Mint alkonyattól alkonyatig adatott

Keserédes íze a szerelemnek, kongó
szívkamrák zshivaja hogy vagy bennem
S űzni sohasem próbáltam igazán
Te maradsz, velem és magaddal
Haragban

Vánkos hegyek, tengerlepedők
Tábortűz füstje marta ébredő kékbolt
Hamu nem énekel tűz hevéről
Mint én magamban rólad
Visszhangokkal

S tudom, az eljövendő havak szelleme
Mit ébreszt éledő nyártűzben kelesztve,
Táncolva át értelmen és okokon
Valahol egykor büszke lettél volna most
Magamra?

Kételytelenség rácsain pattan vissza
Lobbanva mint pogány gondolat
Tested lángja, szíved ősföldi dobolása
Hangja méze, friss érintése
Felejtésnek

2019.06.29.

A paktumok a szívben köttetnek. Viszont, ami látható ebből, az utcákon, peronokon, mozgólépcsőn és megállóiban érhető tetten. A látvány, ahogy a lány és a fiú egymástól félreérthetetlen távolságban halad egy távoli, közös cél felé. Nem kell egymás kezét fogniuk, elég, ha azt látjuk, amint a fiú a lány táskáját viszi. Látszólag ok nélkül, látszólag egy csendes szövetséget ünnepelve. Arra gondolok, hogy egymás terhét cipelik, pedig csak egyikükön látszik. Vajon nehezebb a lány vállán a súly? Busz, metró és villamos, kellemes emelkedő, a végén kertkapu. Az egyik teher lekerül. A tavasz egymás nevét fújja a fülükbe, levelek rezgése, távoli sziréna leplezi őket.

Az első szerelem számukra óhatatlanul betonbölcsőben fogan. Lehet íve, lehetnek mérföldkövek. A szalagavató tánc értelmetlensége próbatétel elé állítja a lángoló szívek szövetségét. Mert ez már a nyár. Kátránygőz emlékezteti őket az ünneplő alatti verejtékre, s felpolcolt hajzat válaszol a frissen borotvált arcra. A kölni és a parfüm illatának

összekeveredése megnyugtat, azt suttogja, hogy még minden rendben köztük és imádják, hogyha így van. Nincsen két egyforma siker, karrier és élet ... esetlenül párhuzamosan, de hogy milyen közel egymáshoz, az nem látszik át a Liget lombjai között még. Csak az átható és tényleg illatos fény.

Később jön el, hogy az élettől legőszintébben, tükörbe tátogva némán, azt kérném, hogy az egyszerűbb idők visszatérjenek. Csak így, egyszerűen. Vele együtt. Az ősz felé vissza nem fordulva látom azt a srácot, a zebra tövében délcegen, divatos szakállal, de másik lánnyal. Hogy nincs táska a vállán, csak a látszat: hallgatóság, s türelmes kedves, mellette az új lány csinos és beszédes. Mindig van miről és minél messzebbre jutnak együtt, annál több a valakiről szóló rész. Egymás terhét cipelik, a fiú hallgat, a lány az albérletet fizeti. Talán. Úgy láttam.

A lámpa zöldje egyfajta kora délutáni feloldozás, ahogy a motorok bőgése elnyomja a hétköznapi litániát és lehet menni, haladni, egyfelé. Két sáv, még a fele sem az útnak, jön két párhuzamos sín pár, apró szürke dombságok mögött és az értelme, hogy a fiú végre felnézzen a túlpárt reményében. Ha beszélt volna, most elakad a szava. Szemben emelkedik és rohanva jön annak a tavasznak képe, alakzata és formái, illata a szélben. A zebra csíkjai nyilakká állnak össze, kegyetlen pontossággal célozva. S jön a lány szemből.

A haláltól az kérném, hogy legyen feltámadás, újjászületés és örök élet. Vagy legalább ne lássam ezt az üveg mögül tétlen. Úgy rohan egymás felé a fiú és a lány, mintha nem látnák a másik oldalán a jelenük homályos tavaszpótlékait. Időben józanodnak, fel sem tűnik senkinek, hogy egymás mellé érve a felhők szakadása mögül egy késett nyári fényár borítja el őket, s az apró pontot, ahol kisujjaik tétován összekarolnak félúton, hogy elnézően mosolyoghassanak össze.

Hiszem, mindkettő lebukott. Ha másból nem, párjuk hirtelen érezte a terhek változását, vagy elmerült a nyármeleg pillanatuk emlékei között. A télben érnek partot a túloldalon és citromsárga hullámok gyanánt csapnak össze mögöttük mindkét irányból a csörömpölő villamosok. Láttam, hogy egyikük megtorpant a maga oldalán, talán felfogta a rá váró hideget a mellékutcákon és megfordult, hátha a járműáradat apadásakor még látja azt, ahonnan indult, azt, akit szeretett vagy netán csak emlékeztetné magát, hogy milyen volt az ősz, ami ide vezetett.

Szerinted melyikük volt? Haragos tenger a város, áramlatai szinte kiszámíthatatlanok, de minden utca egy másikban ér véget, végtelenségig bolyonghatsz lombok árnyéka nélkül, elfeledett terekre találhatsz, végkiárusításokon szerezhetsz olcsón életre szóló élményeket. Próbálok emlékezni melyikük volt az, ahogy egy bezárt kávézó ablakában ülök egy régen előre lefoglalt asztalnál. A suttogásból tudom, hogy ha megfordulok megannyi tavasz, oly sok nyár és végtelen ősz kacintana vissza rám. Mosolyogjunk együtt az évszakokkal.

2019.07.01.

495. Már lehet álmodni

S ha ma már lehet álmodni
Milyen színeket festenénk
Mielőtt tenyerünk a félig kész
Műbe nyomnánk, így szignáljuk

A Letelepdedettek bűne, így neveztük
Mikor a félelem és éberség állandó volt
Őszintén emberi, álmok helyett
Csillagokra meredtünk, talán kacagtál

Más szagú, ritkább mezők felett, vak

Istenek uralta rengeteg mellett
Oldalamra fordulva nem idéztem neked
Shakespear-tól, illetlen módon

Senki sem vett tudomást a falban szunnyadó
Kövekről amik olyan törött oltárból vannak
Amik még emlékeznek a vér izére és vágyják
Halandónak lenni mindig ugyanolyan

2019.07.17.

496. Nem lep meg

Nem lep meg innen nézve
Hogy a holdhoz képest
Milyen alacsonyan vagyunk
Ahol a fontos dolgok
Könnyen törnek, ellenkezni
Csak csendben és vadul
Hogy a hiány olykor maga
A bizonyosság az egykori
Létezésre, nyomok az égen
Hogy gyászolni sem tudjunk
Mert nincs igazi okunk
Négy fal között elveszett világok
Mint láthatatlan szárnycsapás
Ébreszt fel gyakran olykor
Hogy nincs veszély és bizalom többé
Nincs út amin kialakul és az áldozat
Döntése nélkül áldásunk is talán
Kifakul, kívánságaink erőtlenül
Hullanak vissza lábainkhoz
Mint égett papírrepülő, túlvilági kaput
Hiába is ostromló laptoproncs
Nincs már több idő és ami jut is
Sűrítve, tömörítve vonaglik
Homályos elhasznált homokóráként
csavarodik, elhullajtva mutatva nyomát
A homok tolvajai után, percszirmok
És pillanatvirágok ösvénye a hold felé
Vezet, ami telik és fogy, füsttel elforog
Nyílik és záródik égi ablak gyanánt
Hogy túloldalán sötét tükörképben
Láthassuk viszont lelkünk igaz oldalát
Mint rég elveszett rokont, elhanyagolt
Játszótéri barát, "szeretlek" jelmondat borostyánjába ragadt örökké fiatal
Kedves képmása, s megannyi más, ameddig lélekkel bírható és a visszaút
Az is mód hogy akarátvesztve szülessen
Újabb hullócsillag azoknak akik az út
Elején állva első kívánságuk fogalmazza
Bukásunk ragyogása láttán
Örökké, újra és megint

A változás nem változik soha
Cinikus mosolya az aranymetszésben
Rejlik fel azoknak akik keresik a titkot
Pedig csak egy, egyetlen egy
Hullócsillagok és a vágy

2019.09.21.

497. Hallgatni a szívre

Hallgatni a szívre, életet színlelni
Két borotválkozás között
Mérleget vonni, hogy újra daloljuk,
Aztán dúdoljuk, végül pedig halljuk

Azt ami igazán csontrepesztő erővel
Taszított át kapukon, kerítésen, falon.
Csak az örökös felsorolás nem nyugati
Persze retteg, a félúton megáll a borotva

Remegés nélkül, biztosan a levegőben
Ahogy karok és lábak nyúlnak ki
A plafon felé, azon túl érintve az eget
Tudva hogy afölött kitölt a semmi

Sorba rendezett felsorolások, felülemelkedés
Valamin, semmin és mindenben
Az emberek nem szeretik végignézni
Ahogy valamiből semmi, látszik minden

Annak látni, annyinak látni, pontosan
Borotva sercegeve folytatja útját
Mindennél sűrűbb fehér hullámokban
Drága szövet szakadásának hangja

Csak annak pusztulása értékes, művészi,
Ami józan ésszel pótolhatatlan, szerencse
Régóta tartunk ez ellen is csillogó örülteket
Színes ruhákba vonal végén öltöztess

Lerogy a csupasz téglá alá, nem esik
Az ablak szárazon kopog, mert ez pince
Vagy padlás, de nem az első, sárga matracok
Nyakadban a medált morzsolod hogy tudd még most van és az emlékezz mikor

Hallgatod a hallgatózókat, egy ideig
A nyögéshez is társ, csendben is partner
Az egyetlen aki valaha számított
De a lépcsőn már nevetsz, szívből

A kattanás már itt ebben ekkor csattan
A láng hideg, mint a rúzs emléke, az arc

Teljes és homálytalan, csak a vászon fekete
Amin hajhúrok pengenek, az nem néma

Álomban maradt vallomások, sok félig
Enyém pillanat, kitesznek egy dobbanást
Amiben oly sok minden más ragadt
Illatok a füstben, a mező felett, üvegen túl

Gyakran azt képzelte találkozik Istennel,
Vergíliusz, Dante és Hauer rá emlékeztették
Róla írtak és beszéltek, érte sírtak és véreztek
Hogy legszebb bókjait nem mondhatja el neki

2019.10.22.

498. Fehér padló

Tükröződő fehér padló, kedves
Fodrozódó hideg táncterem
Kavargó csend lassan imbolygó
Tömegben, hiába kereslek viszont

Mintha a felkérés csak egy pillanatra szólna
És nem mint reméljük egy életre, a valóság
Könnyen feltűnik képzeletben Álomban
Láthatatlanul elkeveredve, vagy felejték

Konokul hittük hogy van édesebb érzés
A szerelemnél, mert muszáj látni az ízt,
Hallani a betűket újra ugyanúgy, éljenzés
Fulladozva esni kútba jó előre jelt hordozva

A manna keserű és az ambrózia savanyú
Az út lassú a csillagokban, a gyümölcs
Ígérete könnyen elnyomja azt ösztönöket
S te felbukkansz a víz alól mintha alvásból

Hozod a szív alatti üzenetét, mert hangodon
Kegyetlenebb: "Nem győzhetsz." Megnyugtat
Mert felismerem a rekedt hangot amin szólok
"De nem is veszíthetek." különös lobogó

Míg a dalnak vége ki sem tudsz szállni,
Benne élsz hogy benned tovább emelkedjen
S az ifjúság mítosza féltékenyen dacol vérrel
Méreggel, fekete angyszárnnyakon kéjesen

2020.01.14.

A gyász a lehetséges jövők lángholása.

*

Szabadságra akkor vágyunk leginkább, hogyha megfosztanak tőle.

499. Viadomo

A halandók az égre néztek
Mindenhatókat kerestek
Állandó pontokat és téged
Találtak helyettük

A bőség forrása, az eső eredete
Mert esendő a pyar lélek
És távol emelkedik mindentől
Mi gyarló és mundén

De asszonyok között kiemelkedő
Hűséged a larmaron ugaron, hogy
Tekinteted egyként veted szántóvetőre
És bankárra, ércszavú fiaid mellett

Függőhidadon állva, tornyaid üvöltő
Magosában asszonyaid nem érzem magaménak, ölük hideg és védett
Talán ha Csillagporban merítkezem
Méltó leszek Dreina nyoszolyájára

S tudom hogy nem, hogy
A múlt súlya bércekről ránt le sziklát
És engem múlt hordalékába, de veled
Merítkezve, felkentjeid által újra
És újra az aranyos napfelkeltéig

Veled szédülök a civilizált világ
Szélén és túl oroszlánszívvel
Is hitetlenül, mint akinek
Nem jutott kegyed

Hát ez az örület űz le Gólemek
Mítikus terén át karodba végig
És még lejjebb e sötét és száraz
Tengerbe, bocsásd meg szívem

Más horizontra vár és a hajnal, az
A színesfémes, érces, hangos, tudod
Aranyos a Kapuk terén ér mint trollt
A hídtól távol s míg ő kővé se válna

Én épp úgy lépek át megszokott káoszomba, halszagú otthonomba
Vigasztalan és békétlen, felhajtómban
Őrizve dél forró szeleit még

2020.01.21.

"Az éccaka adja meg azt az egyhullámú, nagydarab időt, amikor dolgozni tudok." - **Weöres Sándor**

500. Neki a szélnek

Eleget feszültem neki a szélnek
Lásd elkoptatott a hosszú érkezés
ösvényem gubancban áll valahol délnek
érzem az utolsó utazások hívását

Legédesebb kalandjaim székenben fogantak,
bűntudat bölcsőben értek
És eufóriát okoztak, s mindez egy pillanat
Ha dajka jól nem is jegyezve

Tudom hogy világom haldoklik, látom
Széleit gyorsan felfesleni és a trükk
Hogy ne érezzem saját halálomnak
Vérveres vasalatait

Mikor azt a tökéletes világot elérem
Veletek és kapuját megnyitom s ti
Beléphessetek engedjek suttogó szólalomoknak
és rátok zárva visszatérjek

A magam küzdelmes tökéletlen világába
Ahol a megszokás és a jól végzett munka
Lidércei cirógnak mint
Titeket éjjel a megszokás

S minden hitem illúzióm elfogyott Istenét
Óvón foszlányos lepedő cafatokba csavarjak
Hogy minden név újra értelmet nyerjen

A járt úton gyakran botladoztam,
Lecsupaszodtam és elfogytam
Mert csak a járatlan érdekelt veletek
Akik már dalaimat sem ismerhetitek

S így, kettészelt számokban térdig állva
Melyek értelme semmi, én így osztok
Ahogy nekünk osztottak, maradék nélkül
Kegyetlen ördögösséggel és papíron

A fogyasztás nem teremti értéket
a szépség nem teremti értéket
csak falakat, emel és abban téged bele
kicsike sáncnak kényelmetlenül belever

S kívánom még ti is lássátok a töltésről
lángoló szárnyú angyalok zuhanását
ólomsikolyú ikonok elmúlását, hallva
holt nyelven szóló himnuszta mindez felett

s talán most érzed, hogy ezt üvöltve kell

éppen úgy ahogyan élni is hivatott
most testem hideg, befogadja az éjszaka neszét
hogyan jobban lássalak a sötétben

amikor rám nézel maszkom folyékony arannyá
pusztul és láncvasaim súlya tollként serceg el
te megkérdezed mi végre a sok titok és idegen bőr
elsuttogom majd, azért hogy soha ne láss dühösnek

2020.02.10.

501. Szíved helyén

Szíved helyén sötét háló
Benne egy élet hordaléka
Mindent befogtál amit más mond
Szavaid halkak és nehézkesek

Mert az is másé, hogy neki
Bocsánat, az egyiknek tessék
S a hálóból osztogatsz csak
Te nem fogyasztasz egyebet

Mint ami a saját érzéseidből
Visszanyelve megmarad, hiszen
Ez is táplál, csak másként
Gonoszabban, egyenletesen

Szemed szikrákat olt el
Távoli horizont felett és mint a kő
Húz a mélybe több édes rég megannyi
emléke, csoda ha fent maradsz

De sejtem nem ez volna az élet csodája,
S nem keserűség volna való juss
Utolsó réved gyümölcse számára
Próbálsz úgy emlékezni neked is ez jutott

Mint istentelenek akik az étellel együtt
Fedezték fel a halált és a szerelmet
Az idővel egyszerre, álmaik karmos
fogas háttere előtt szebbet képzeltek

S föld ízű dalaikba csavarták a tanulságot
Neked és akit még így neveztek
Azon a nyelven amit csak értek és értettek
A tartalom elvész, a forma indulata kifejez

Minden születő és lenyugvó ragyogásban,
Pislákolásban, kihunyásban és parázásban
Feltartott kezeket látok a lángolásban
Múló és jövőendő lelkek akarnokságában

S hogy te is lásd egyszer kívánságom
Míg Tested és szíved egy ősz perzselésben
Eggyé nem teszik az elnézés szokása szerint
Mi oktan arra hogy régi és új megint

Nappalon és éjjelen földről égnek tartó
Mohó ujjak csokrában válj valóra
A kiáltás őszinteségében szabadulj fel
Névtelenül, számolatlanul és újra

2020.05.20.

502. Négyesben

Négyesben, csendben, pillangószárnyakon.
A válasz egyszerűsége dicséri a kérdés nagyszerűségét.
Hangok a szélben,
Rajzok a homokban,
Könnyek a tengerben.
Emlékedet jobban őrzöm, mint a magamét.
Ez a keserű rév, gyenge parancsolatok híveinek jussa.
Lehet hogy én adtam arcot és nevet a sötétségnek, de a szívet azt te.
A szépség a túlélés mellékterméke.
Kopik és fakul, nem kap visszhangot.
S megzavar a bizonyosság
Hogy álmainkért nincs kitől
Elnézést kérnünk.
Az biztos, hogy túlságosan érdekelne reakciód a számváltásnál.
Ereinkben ugyanolyan tenger hullámozik.
Ezek tényleg mi Vagyunk,
Hat dimenzióban.

2020.07.22.

*"Sok ember élete fogytáig vár az alkalomra, hogy a maga módja szerint jó lehessen."
- Friedrich Nietzsche*

503. Néhány alakban

Néhány alakban felfedezem
Néhány helyen még érzem
S a tavaszban feloldódnak a szavak
Mint éjben az álmok

Ahol sosem látod a történet elejét
Csak veled történik meg mégis
S döntésed kitartásod meddig tartod az
Ismerősen idegen képeket

S mikor ébredsz, választod ugyanazt
A felépített, nehezen összeszedett
Valóságod... Kéken, villanva, élesen

Halkan dúdolva köszöntöd, indul a napod

S a jóra figyelsz Igen, mert az is maradt
Amit nem kell a teljesség igénye nélkül
Szemlélni, csak ha magadon túlra vagy
Kíváncsi a belső dalaid helyett

Én is kaptam tőled és az ilyen csillagtalan éjben,
újra olvasom, nem élem, de gyönyörködtet
A kimondhatatlan, és a végtelen
Az eredmény és a sosem érzett félelem

2020.08.09.

504. 9.

A halottak nem kértek tőled semmit
Önző dolog Hát sanyargatni őket
Emlékeztetőiddal, hasonlataiddal
Nekik nem számít, magadon nem segítesz

2020.08.31.

505. Ősi istentermészetünkre

Szükségünk volt ősi istentermészetünkre
mielőtt túldokumentáltunk egy érdemtelen
kort és teleírtunk minden fát, hogy fogyjon
és a mosolyoknak így sem maradt elég hely

kicsit több bátorságunk akadt mielőtt a test
az az egy, meg az összes és ami számít
benyújtotta a számát kínosan, esőben, fagyva
hogy darabok szakadtak le rólunk döbbenettel

hogy éreztük a földet talpunk alatt lyukon keresztül
amit más nem lát, nekünk szükségünk és szégyenünk
amikor fájdalomunk az ékszerünk és a vágy csak kifogás
messzebb jutni magunktól egy kis, de elég időre

hiszen ember-kópiák vagyunk, magunké és akik szerethettek
nem kevesebb mint a jövő felé húzó gravitáció játékos szeszélye
s ha csukott szemmel felugorva emlékezel a kép súlya ránt vissza
a valódi bőr, a valódi zsemle illatáé, perzsel a tiszta hó képze

nem az emlék, a jelen tökéletes, hogy nem csak az megy el
akit küldenek, hanem akit elengednek, maradék nélkül, lábbal előre
a választás paradoxonja: hogy szabad, de belőle következmény fakad
négykézlábon állva az eget bámulva, rálehelem az áruló csillagokat

csapda, te édes lelemény, énekeld velem, hogy a cenzúra az értékrend
HIÁNYA és ne hagyd eldönteni, hogy végül a szerelem vagy a szerelmes
HIBÁS ezzel tedd könnyebbé a bíbor selymemet, amivel felfogom érzéseimet

"Tudnak a Sakálról!"* és mennyire mindenről nem, ezért hát koccintok veletek

2020.11.05.

* *Frederick Forsyth: A Sakál napja*

506. Hideg súlya

Elringat hideg súlya,
Valóságunk könnyűszerkezetű
Fölépítménye, lábánál
Gumicsövekből rakott tűz

A józan ész cserbenhagyóként
Elfarol a tett színhelyéről és a kritikus
Halszemekkel tátog értetlen
Hogy ez nem illik egyik műnembe

Sem, úgyhogy a gazdátlan szatyorban
Főni indul, ünnepi terítéke legalább
A gyászlepel, mert ha egy ajtót istenetek
Becsuk, kevesen nyitják ki a szájukat már

Talán mert az élet rettenetesebb lett
Mint bármilyen térhatású világvége
Íztelen és drága, mosolyoktól érezted
Magad eddig is otthon és most

A fél órás télben szürke fények nem
Vidítanak lázas korom gyönyörű hazugságira
Marad a korty és a horzsolás, mérhetetlen
Kék éjszakai kéjjel elnyomott buzgalom

De nem késő a gyömbérre gondolni,
Ami még kihajt ha vágyakon kívül napot
Is lát még, bizakodunk. Több szólamban,
Egy hangnemben és temphelyen
És munkalomban

Mert az út, az ösvény, az idő és a különbség közöttük elveszett

2021.01.05.

507. Isten hozott a Mezsgyén

Isten hozott a Mezsgyén
Ahol minden ingatag
A változás előtti pillanat
Ahol arcba nevet az indulat
S zabolátlan tőr csak
Isten hozott, de ördög marasztal
Én így érzem, te így érted
A hinta mereven áll a szélben
A fény csak egy irányba ver

Árnyékot gúnyol máskor szilárd anyagra
Most csúszik és tapogatóz, hogy rend legyen
De a bűn olyan törvényszerű hogy
Elhiszem amit velem el akarok
Hitetni lesz az új szava a szélnek
Amivel saját csendjében gúnyol
Utánoz, újra gondol és a számok
Átkozottul hagynak el s nem
Gyöngy módon állnak mint máskor
Tiltó szentséggel, ilyenkor tévedek
S a barlangomból ugyanaz az erő
Vonszol ki tehetetlen testemmel
Egyszer Prométheuszként felemelt
Lélekkel mint az első nyomorultat
Vihar idején mikor a mennydörgésben
Tűzbe árvuló fa csodájára előmerészkedett
És hirtelen évezredekkel öregedett míg
A hold alatt lépcsőn ülhet ami több
És kevesebb a kőnél amiből faragtattott
Mert ilyen a mezsgye, a fordulón túl más
Innen írni és fáradni tudok és tudom
Hogy a jócselekedet megtorlódik
S a bűn zsoldja a halál
Rosszra emlékezni érték
A jóra pusztá álmodozás
S a gyengékre kőben
A bátrakra tűzben emlékeznek
Legszívesebben.

.
. .
.

S hogy ki voltál a csend rabja lesz.
A súly te, s a titok én.
Egyszer átbillenek innen
Reggelre
Tudom a számot megint
És azt is hogy nem
De most kígyóméreggel delejez
Most husánggal aprít és él mert élni
Kiváltság, ha lehet hát kell
Valami szép volt és valami kék
Hallgatni égbolt és elveszni mély
Ma most a téboly csöngetne kétszer
És te nem nyithatsz ablakot, ilyen
A kényszer. Vádadat viselem
Mint megcsalt az ékszer
Napjaim féktelen
Lejtőjén kétszer
Sziromból kirakott, mozaikképpen.

2021.03.01.

508. Nincs teher

Ha veled kelek szárnyra nincs teher
A hegyek álom-anyagból kúsznak
a felhőkig, s a tollaim múltó percek
sistergő szél gyanánt cirógatják ki, ha veled kelek

a forró kávénak is erő illata van, a zajok zenék
a beszéd csupán melódiák kecses összeolvadása
s ha így múlik a hajnal a falra szöggel tűzött
szív-óra mutatója is sóhajtva futni indul

tökéletes körein társa a lomha, széles test
s bár le-lemaradva, le-lekörözve rendületlen
járja a szív-lélek által kitaposott biztos utat
de üres a konyha, ó de üres a számlap és a szív

Mert ha nélküled kelek szárnyra, minden csapással
mintha süllyednék, a fent lesz a lent, a mennyei
is pokol, járt beton íz hűl ki a csészében és
az idő úgy roskad spirál-magába mintha a hegyek

Omlottak volna rá, abban a szent-átkozott
végtelen pillanatban ami nem múlik, nem távozik
nincs távolabb és mégis minden éjjel közelít, amikor
hallgattam, ahelyett, hogy csendben legyek

S most úgy kúszik az élet halkan a kertek alatt
amiről azt remélem titokban valahogy összeköt
kis ér, kis borostyánszínű patak, oda és
vissza folyik mióta levelet nem hoz, nem visz

2021.06.08.

A szerzőről

Annak idején egy barátom felolvasta nekem egy rokona könyvéből "a szerzőről" részt, én pedig azon gondolkodtam közben, hogy mennyire unalmas, hogy nem magáról az emberről szól, hanem a száraz tényekről, mint születési hely és elvégzett iskolák. Amikor János - nekem Amund- megkért, hogy mutassam be, akkor biztos voltam benne, hogy nem vagyok hajlandó ilyenekről írni, mert azt akarom, hogy lássátok benne azt a varázslatot, amit én.

Amikor először találkoztam vele azonnal éreztem, hogy ő más, mint a többiek: benne olyan elemi erők munkálnak, amiknek lehetetlen ellenállni. Ő az az ember, aki ölelő szellőként emel fel, aztán amikor zuhansz a mélybe, a földet is puhává változtatja a kedvedért. Ő maga a vihar. A viharban pedig az a jó, hogy utána soha többé nem leszel az, aki előtte voltál. Általa erősebb, jobb és több leszel.

Benne egész világok vesztek el és akkor is mer álmodni, amikor te már nem. A versein keresztül végig fogod járni az összes végletet. Meg fog szakadni a szíved és boldog leszel, szembesülsz a rút valósággal és egy egészen más világgal, megtapasztalod milyen a legsötétebb mélység és milyen az, amikor egy férfi igazán szeret.